

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Η'
ΑΡ. 383

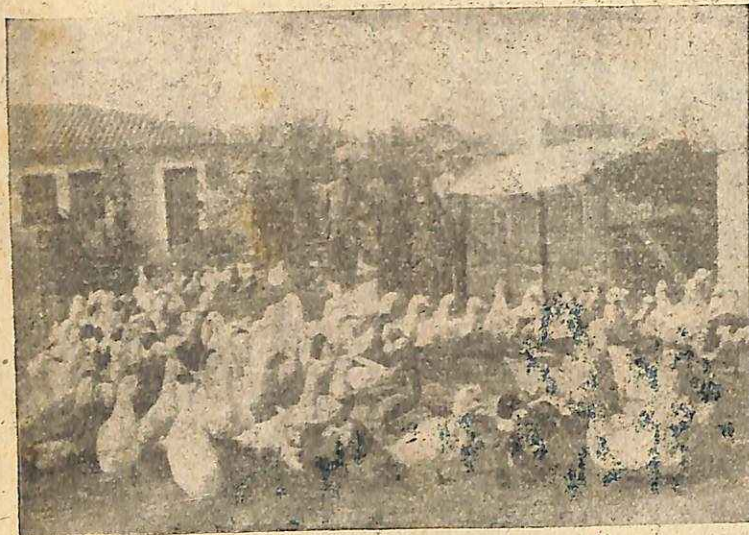
ΣΕΛΙΔΕΣ
52

52

TIROTE

ΚΤΗΝΟΤΡΟΦΙΚΗ & ΠΤΗΝΟΤΡΟΦΙΚΗ ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΜΑΝΟΥΣΟΥ ΚΑΙ ΣΤΑΥΡΙΔΟΥ ΑΘΗΝΩΝ-ΝΕΩΝ ΛΙΟΣΙΩΝ

Πόσοι, με την τυχαία χρεία που περνούμε, ιδία τώρα μεταπολεμικώς, ευχαριζοίμεν εις απελπιστικήν θέσιν, μη γνωρίζοντες το να κάμουν, γιά να εξασφαλίσουν το μέλλον των ;

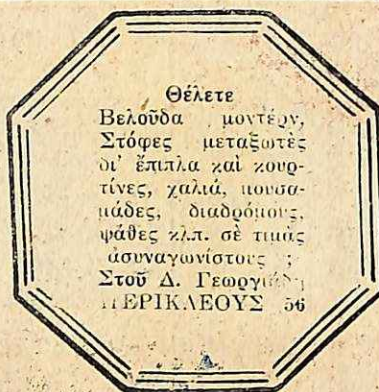
Όσοι έτελείωσαν το Γυμνάσιο, ζητούν να εγγραφούν εις ανώτερας Σχολάς, γιά να αμείψουν τον πληθυσμικό αριθμό των επιστημόνων διχώς πελάττειαν. Οι άλλοι εις μάτην ζητούν θέσι, πολλάκις εξευτελιστική παντού όμως θέσι ή πόρτες είνε κλειστές γι' αυτούς. Έν τούτοις υπάρχον επαγγέλματα τόσο τεχνικά, όσο και προσοδοφόρα, πρακτικά, προς τα όποια ό Έλλην έδειξε άδιαφορία, έν αντίθεσι προς τα άλλα έθνη, τα όποια έντατικώς καλλιεργούν και επιδίδονται εις αυτά.

Έννοούμεν την έν γένει **ΚΤΗΝΟΤΡΟΦΙΑΝ, ΠΤΗΝΟΤΡΟΦΙΑΝ, ΜΕΛΙΣΣΟΚΟΜΙΑΝ, ΚΟΝΙΚΑΟΤΡΟΦΙΑΝ, ΧΟΙΡΟΤΡΟΦΙΑΝ, ΣΗΡΟΤΡΟΦΙΑΝ, ΓΕΩΡΓΙΑΝ, ΔΕΝΔΡΟΚΟΜΙΑΝ** κλπ. Έπειδή όμως συνήθως αποτιγγάνουν οι επιδιδόμενοι εις αυτά άνευ μεθόδου και των απαιτούμενων ειδικών γνώσεων, ιδρύθη τελευταίως **ΣΧΟΛΗ ΠΡΑΚΤΙΚΗ**, εις την όποιαν, έκτός της θεωρητικής διδασκαλίας, καταρτίζονται οι μαθηταί πρακτικώς πρό παντός, εις ιδιόκτητον της Σχολής αγρόκτημα, με τελείας επιστημονικάς εγκαταστάσεις και όλα τα απαιτούμενα διά την διδασκαλίαν κτήνη, πτηνά, μελίσσια κλπ.

Οι απόφοιτοι της Σχολής ενεργετούνται υπό του νόμου 2203 και των τροποποιήσεων αυτού, προς απόκτησιν γαιών και πάντων των προνομίων των παρεχομένων εις διπλωματούχους Πρακτικών Γεωργικών και Πτηνοτροφικών Σχολών.

Έγκειμένην διά της υπ' αριθ. 2284/1933 απόφάσεως του έπουργείου Γεωργίας και υπό των διαρκή έλεγχων αυτού διατελούσα. Πληροφορίαί και κανονισμός παρά τφ κ. **ΣΤΑΥΡΙΑΝ**, ιατροφ, Όδός Άγίου Μάρκου 11, Άθήναι.

“ΜΥΡΑΝΤΑ,,
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ
ΜΥΡΟΠΟΙΤΑΣ
ΒΟΥΛΗΣ & ΛΕΚΑ 2
Χημικός
Γ. ΤΟΤΟΜΗΣ

Θέλετε
Βελούδα μόντεν,
Στόφες μεταξωτές
δι' έπιπλα και κοσμη-
τικές, χαλιά, ποικι-
λίδες, διαδρόμους,
ψάθες κλπ. σε τιμας
ασυναγωνίστους ;
Στου Δ. Γεωργιάδη
11 ΕΡΙΚΑΒΟΥΣ 36

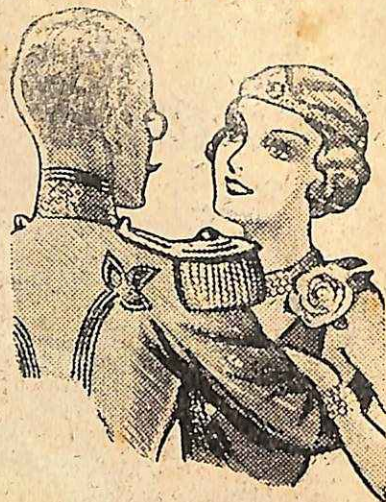

Κυρία,

Μη την δη-
λεύετε. Παράγ-
γελοντας ένα
ΚΟΡΣΕ ή μια
ΣΩΝΗ και ένα
ΣΟΥΤΙΕΝ εις
το Φαρμακείον
μας, γίνεσθε
σαν αυτήν.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
Κ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΗ
ΣΤΑΔΙΟΥ 15

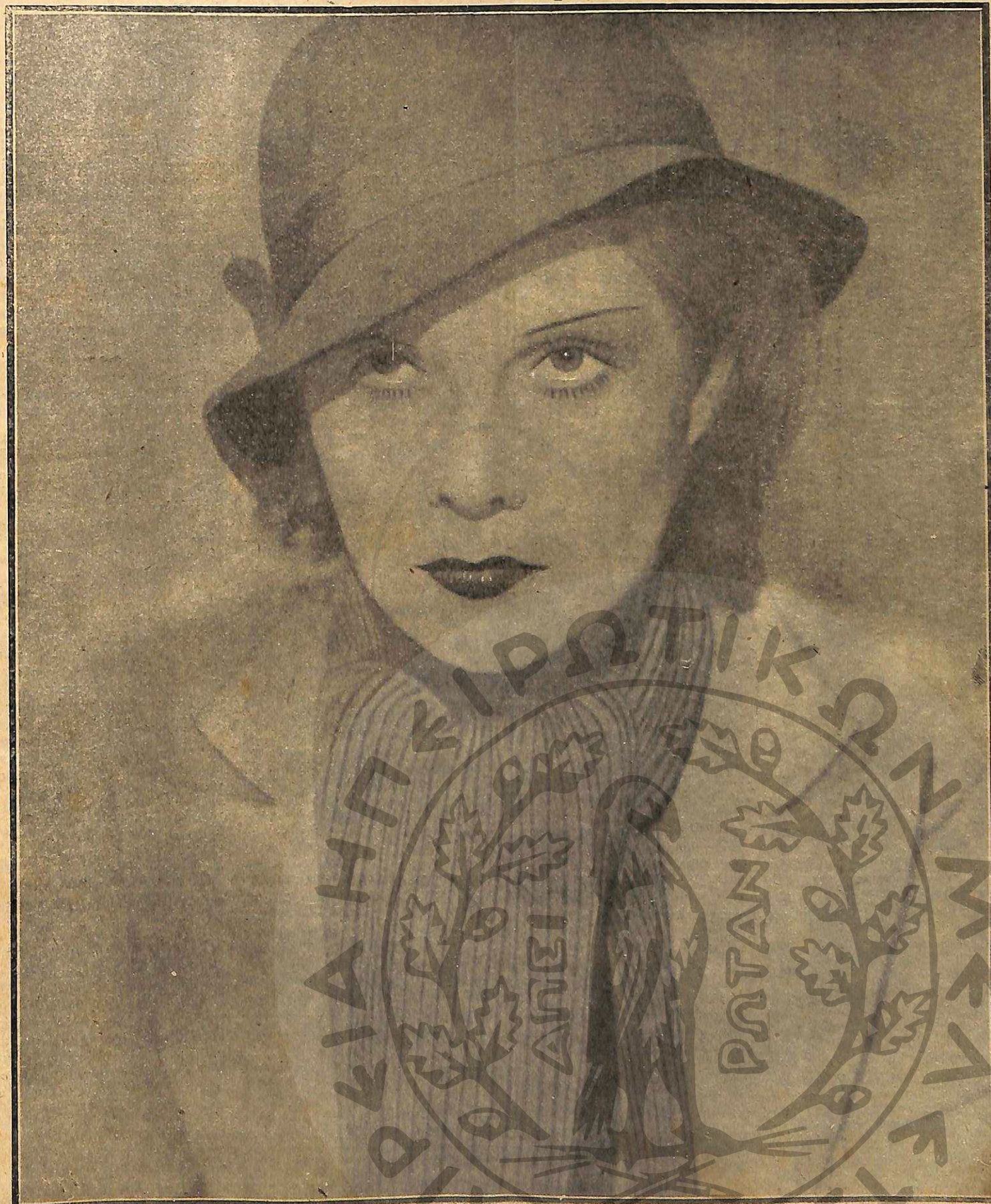
Πώς οι Βιεννέζοι δια-
τηρούν την νεότητα
και την όμορφιά των.

Η Βιεννέζος εΐχαν πάντοτε την γή-
μιν ότι είνε όμορφη. Έπί πλέον δια-
τηρούν την όμορφιά των πολύ μετά
την εντίδωσιν των γυναικών της ίδιας
ήλικίας. Το μυστικό των συνίσταται σε
μία θαυμασία τροφή της επιδερμίδος,
ονομαζομένην βιοκύτταρον, το όποιον πα-
ράγεται από νέα ζώα, επί τη βάσει της
ειδικής μεθόδου του καθηγητού Dr.
Stejki, του Πανεπιστημίου της Βιέν-
νης. Την εχρησιμοποίησεν εις πειράμα-
τα διατροφής της επιδερμίδος επί γυ-
ναικών 55-72 ετών και εις 6 εβδομά-
δες αι εντίδες των άπολέσθησαν έντε-
λώς (ιδέτε την λεπτομερή έκθεσιν εις
την 'Ιατροζήν Έφημερίδα Βιέννης). Το
βιοκύτταρον παράγει επί της επιδερμίδος
θαυμάσιον αποτέλεσμα, τροφοδοτεί και
τρέφει τα κύτταρα του δέρματος, τονώ-
νει τους αδενισμούς ως του προ-
σώπου και ζωογονεί την κυκλοφορίαν.
Στερεώνει την επιδερμίδα, την ανανε-
ώνει και της δίδει λάμψιν και όμορφιά
νεανική. Έξελείφει και τας βαθύτερας
εντίδας. Το θαυμάσιον αυτό βιοκύττα-
ρον, τροφή της επιδερμίδος, κάθε γυ-
ναίκα μπορεί να το μεταχειρισθί γιά
να όμορφήνη και να ξανανιάση την
επιδερμίδα της. Περιέχεται εις την
χρυσάν ΤΟΚΛΑΟΝ, χρυσάτος ρός, που
την βρίσκετε εις όλα τα καταστήματα
που πωλούν καλλυντικά. Άγοράσατε ά-
πό αυτήν ένα βαζάκι, σήμεραν μάλιστα.
Χρησιμοποιείτε την κανονικά κάθε βρά-
δυ : δίδει πολύ γρήγορα ένα χρῶμα έ-
ξάσιο και νεανικό. Γεν. Άντ. Π. Ρεμ-
πουτζάκος, Πραξιτέλους 42, Άθήναι.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΟΝ

Η ΓΟΗΣΣΕΣ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Η όμορραιτή Ρωσίσ ήθοποιός του κινηματογράφου Ναταλία Πάλεβ, την όποιαν εδούμασαν οι Άθηναίοι την περασμένη
εβδομάδα στο «Γεράκι».

ΖΕΡΣΕΪ

Διά γυναικεία φορέματα
Τό λεπτότερο γυναικείο γούστο
Θά τά φορέση ό καλλίτερος κόσμος
Τιμαί έκτός συναγωνισμού

ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΣ Α. Ε. ΠΑΤΡΩΝ

ΠΡΑΤΗΡΙΑ ΑΙΟΛΟΥ-ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΑ ΘΗΡΙΑ

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

[Άρθρο του Σάβλ Τευρκέν]

Σ' ένα ταξίδι μου στη Νότιο Αμερική, είχα μια περιπέτεια ή οποία λίγο έλειψε να στοιχίσει τη ζωή σε μένα και στον σύντροφό μου, τον φίλο μου Όμπεντ Ράτσετ.

Σε μια κινηματική εκδρομή μας, επέσαμε σε μια ενέδρα Έρυνθόδεμων. Πιαστήκαμε μαζί τους με λύσσα και το αποτέλεσμα ήταν να πληγωθώ και στα δύο πόδια. Κατόρθωσα ωστόσο ν' ανέβω σ' ένα δέντρο και να κρατώ κι' έτσι σώθηκα. Μά στη συμπλοκή άπαινο είχα χάσει τον σύντροφό μου. Φεύγοντας είχαμε πάρει διαφορετικούς δρόμους. Σίγουρα αυτόν θα τον είχα πάρει οι Έρυνθόδεμοι και θα τον σκοτώσαν. Έλεγα με το νου μου, μαρς στο είδωλο κανενός θεού των.

Μά και η δική μου ή θέσι δεν ήταν λιγότερο επικίνδυνη. Ως τότε θα μπορούσα να μένω ανέπαμος πάνω στο δέντρο. Κι' αν οι Έρυνθόδεμοι, που έγυριζαν φάγοντας σ' όλο το δάσος, δεν με ανέκαλυπταν, πάλι θάκοιταν κάποια στιγμή που νυκτιμένη από την κούρασι, την άπνεια και την πείνα, θάπεφτα, ανίστητος, από το δέντρο, γιατί το να κατέβω μού ήταν εξαιρετικά δύσκολο, λόγω των πληγωμένων μου ποδιών. Μην μπορώντας έσπας να τρέξω, θα γινόμουν βορά των θηρίων. Ο άμεστος κίνδυνος ήταν να με ανακαλύψουν οι Έρυνθόδεμοι, οπότε δεν μπόρεσα τίποτε άλλο, παρά να πουλήσω ακριβά τη ζωή μου, οίγοντας ένα αντίστοιχο δόσε βολές μού άπομέναν.

Την ώρα που τα συλλογίζομαι αυτά άκουσα έναν έλαφο θόρυβο. Βήματα έπλησσαν με μεγάλη προφύλαξη. Παραμένοντας σιγά τα φύλλα πίσω από τα οποία κρυβόμουν κι' εγώ. Μια κραυγή χαράς μού έξέφυγε τότε. Άνάμεσα στους θάμνους έρχονταν, σκυφτός, ο σύντροφός μου Όμπεντ, ξετάζοντας με αγωνία τα γύρω.

— Όμπεντ! Εφώναξε ξεχωρίζοντας πώς αυτό που έκανα ήταν επικίνδυνο, εγώ είμαι, σύντροφε! Έδω, πάνω στο δέντρο! Έλα να με βοηθήσεις να κατέβω.

— Τζόν, έσ' είσαι; Τί εδύγισα; φώναξε κι' ο Όμπεντ.

— Βοήθησέ με να κατέβω! του είπα.

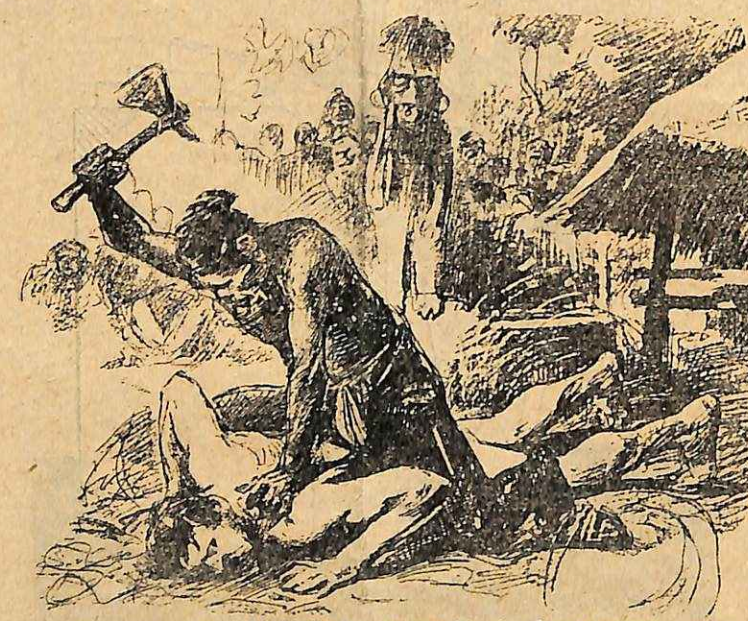
— Πώς να σε βοηθήσω, άγατη. τέ μου σύντροφε; Οι Έρυνθόδεμοι μ' έπληγαν και στα δύο χέρια.

Παρατήρησα πράγματι τότε πως ο Όμπεντ ήταν κατάβροχος και τα δύο του χέρια κρεμόνταν κάτω σαν ξερά, δεμένα με ματωμένα κουβέλια.

Δεν μπορούσα εν τούτοις να μένω πάλι πάνω στο δέντρο και σιγά-σιγά, προσέχοντας τα πληγωμένα μου πόδια, κατέβηκα κάτω. Χρειάστηκα σχεδόν μισή ώρα για

να κατέβω. Τα πόδια μου μ' έπονούν και μ' εμπόδιζαν τώρα, περισσότερο παρά όταν ανέβηκα. Τότε δεν είχαν άρχει ακόμα οι φρικτοί πόνοι που μ' έβασάνιζαν τότε.

Αγκαλιαστήκαμε κλαίγοντας με τον σύντροφό μου όταν κατέβηκα κάτω κι' άρχισα να λέω ο κατέβηκα τα βασάνά του. Ο Όμπεντ είχε κρυφτεί κι' αυτός μέσα σ' ένα θάμνο. Πολλές φορές έμεινε εκεί μισολιποθυμμένος από την αιμορραγία. Έσχισε ύστερα το πουκάμισό του κι' έδεσε τα πληγωμένα χέρια του. Όταν μετά πολλές ώρες είδε πως ήταν ήσυχια γύρω του, έβγη από τον θάμνο κι' έγύριζε έδω κι' εκεί να με βρή, μην τολμώντας όμως να φωνάξει.

Θά τον είχαν πάρει οι Έρυνθόδεμοι και θα τον είχαν σκοτώσει μαρς στο είδωλο κανενός θεού των !...

μήπως οι Έρυνθόδεμοι ήταν εκεί κοντά και τον έβουγαν. Πεινούσε πολύ, μα εκείνο που τον έβασάνιζε περισσότερο ήταν η δίψα, που την έκαναν πιο βασανιστική οι πόνοι των πληγών. Εύτυχως ήρθε προς το μέρος που βρισκόμουν κι' έτσι συναντηθήκαμε. Λιποθύσα κι' εγώ φοβερά. Μά πώς να βαδίσω;

— Έχει παρακάτω έτρεχε ένα ουάκι. Έστειλα τον Όμπεντ να πιά, και δάξοντάς την κάσα μου την έβαλα στα δόντια του, γιατί τα χέρια του ήταν σε χάλια. Έβγη από το ουάκι, έσκυψε ως πού να γεμίσει ή κάσα και μού την έφε-

ρε γεμάτη. κρατώντας την στα δόντια του πάντα, γιατί τα χέρια του δεν μπορούσε να τα μεταχειρισθεί σε τίποτε. Έτσι με αλεργισμένη ήδονη το νερό, κι' ένοιωσα μεγάλη ανακούφιση.

Μά έτρεπε να φροντίσουμε πάλι για να κατευνάσουμε και την πείνα μας. Στην τσάντα μου είχα ένα ρακόν, το οποίο σκότωσα πριν πέσουμε στην ενέδρα των Έρυνθόδεμων. Το ρακόν εινε ένα ζώο μεταξύ κουνιού και γάτας και το κρέας του το έτρωγαν πολλοί οι κυνηγοί των αμερικανικών διασών. Εξαριστούσα το Θεό που μέσα στην ταραχή μου, τόχα ξεχάσει στην τσάντα μου και δεν το πέταξα για να ξελαρωθώ από το βάρος του.

Μά δε πού ο Όμπεντ δεν μπορούσε να μεταχειρισθεί τα χέρια του, είχα στη διάθεσή μου το τουφέκι το δικό μου, τα πιστόλια μου και τα πιστόλια του Όμπεντ. Μά κι' αυτά δεν μπορούσαν να μ' ας χρησιμοποιούν άλλο τίποτε παρά για να τινάξω τα μυαλά τα δικά του και τα δικά μου, αν μ' ας ανέκαλυπταν οι Έρυνθόδεμοι, για ν' αποφύγουν τα βασανιστήρια.

Η θέσις μας δηλαδή, αν και είχε βελτισθεί για την ώρα, δεν ήταν καθόλου ρόδινη. Τί θα κάναμε, εγώ μη μπορώντας να περπατήσω πούν περάσουν μερικές έδομάδες κι' ο Όμπεντ χωρίς χέρια; Μά ή έλπιδα δεν εγκαταλείπει ποτέ τον άνθρωπο.

— Την ώρα που έτρεχα, όταν μ' ας κυνηγούσαν οι Έρυνθόδεμοι, μούπεσε το σκακιδό μου, μου έπεν ξαφνα ο Όμπεντ. Θυμώμην απάνω-κάτω που θάνα. Λέω να πάω να κυττάξω να το ξαναβρω. Είχα μερικά τρόφιμα μέσα, με τα οποία θα μπορούσα να περάσω με κι' αβίο. Και πούς έξερε; Μπορεί να ξεπείση ως έδω χαμιά συνοδεία λευκών για κυνήγι και μ' ας δόση.

— Μία που ανταμωθήκαμε, δεν θάταν φρόνιμο να χωριστούμε, του απάντησα. Μαζ' κι' οι δύο μας ειδικότερα θα περάσουμε τις δύσκολες στιγμές. Κι' αν εινε να πεθάνουμε, τουλάχιστο ως είμαστε μαζί.

— Δέν εινε ανάγκη να το φάμε όμως, έχω τον άναψήρα μου κι' άνάβουμε φωτιά, μα έτσι υπάρχει φόβος να ιδούν τον καπνό οι Έρυνθόδεμοι και να μ' ας ανακαλύψουν.

— Άς άνάβουμε φωτιά να ξεσταλίσουμε κιάλας, έπεν ο Όμπεντ. Κι' αν μ' ας ανακαλύψουν οι Έρυνθόδεμοι, ποτιστώ να πάω σκοτεινός παρά να πεθάνω από την πείνα.

Ο Όμπεντ, με τα πόδια του έ-

σκαρξε κατόπι μερικά φρύγανα και ξύλα, κι' άνάβουμε φωτιά. Έγώ έβγαλα το ρακόν, το έσούβλισα σ' ένα κλαρί και το πήραμε. Το φάγαμε σχεδόν όμο. Κι' ύστερα καθισμένοι κοντά στη φωτιά εξέτάσαμε τα τραύματά μας. Δέν ήταν βαρεία, εντυχώς, αλλά θάπρεπε να περάσουν μερικές έδομάδες ως πού να μεταχειρισθεί ο Όμπεντ τα χέρια του κι' εγώ τα πόδια μου. Για την ώρα κι' οι δύο μαζί είχαμε δύο χέρια και δύο πόδια. Ο Όμπεντ έθεσε σε λίγο νερό κι' εγώ έπλυνα και τις δικές του και τις δικές μου πληγές και τις έδεσα καλύτερα με λωρίδες από τα πουκάμισά μας.

Μά δε πού ο Όμπεντ δεν μπορούσε να μεταχειρισθεί τα χέρια του, είχα στη διάθεσή μου το τουφέκι το δικό μου, τα πιστόλια μου και τα πιστόλια του Όμπεντ. Μά κι' αυτά δεν μπορούσαν να μ' ας χρησιμοποιούν άλλο τίποτε παρά για να τινάξω τα μυαλά τα δικά του και τα δικά μου, αν μ' ας ανέκαλυπταν οι Έρυνθόδεμοι, για ν' αποφύγουν τα βασανιστήρια.

Η θέσις μας δηλαδή, αν και είχε βελτισθεί για την ώρα, δεν ήταν καθόλου ρόδινη. Τί θα κάναμε, εγώ μη μπορώντας να περπατήσω πούν περάσουν μερικές έδομάδες κι' ο Όμπεντ χωρίς χέρια; Μά ή έλπιδα δεν εγκαταλείπει ποτέ τον άνθρωπο.

— Την ώρα που έτρεχα, όταν μ' ας κυνηγούσαν οι Έρυνθόδεμοι, μούπεσε το σκακιδό μου, μου έπεν ξαφνα ο Όμπεντ. Θυμώμην απάνω-κάτω που θάνα. Λέω να πάω να κυττάξω να το ξαναβρω. Είχα μερικά τρόφιμα μέσα, με τα οποία θα μπορούσα να περάσω με κι' αβίο. Και πούς έξερε; Μπορεί να ξεπείση ως έδω χαμιά συνοδεία λευκών για κυνήγι και μ' ας δόση.

— Μία που ανταμωθήκαμε, δεν θάταν φρόνιμο να χωριστούμε, του απάντησα. Μαζ' κι' οι δύο μας ειδικότερα θα περάσουμε τις δύσκολες στιγμές. Κι' αν εινε να πεθάνουμε, τουλάχιστο ως είμαστε μαζί.

— Δέν εινε ανάγκη να το φάμε όμως, έχω τον άναψήρα μου κι' άνάβουμε φωτιά, μα έτσι υπάρχει φόβος να ιδούν τον καπνό οι Έρυνθόδεμοι και να μ' ας ανακαλύψουν.

— Άς άνάβουμε φωτιά να ξεσταλίσουμε κιάλας, έπεν ο Όμπεντ. Κι' αν μ' ας ανακαλύψουν οι Έρυνθόδεμοι, ποτιστώ να πάω σκοτεινός παρά να πεθάνω από την πείνα.

Ο Όμπεντ, με τα πόδια του έ-

σκαρξε κατόπι μερικά φρύγανα και ξύλα, κι' άνάβουμε φωτιά. Έγώ έβγαλα το ρακόν, το έσούβλισα σ' ένα κλαρί και το πήραμε. Το φάγαμε σχεδόν όμο. Κι' ύστερα καθισμένοι κοντά στη φωτιά εξέτάσαμε τα τραύματά μας. Δέν ήταν βαρεία, εντυχώς, αλλά θάπρεπε να περάσουν μερικές έδομάδες ως πού να μεταχειρισθεί ο Όμπεντ τα χέρια του κι' εγώ τα πόδια μου. Για την ώρα κι' οι δύο μαζί είχαμε δύο χέρια και δύο πόδια. Ο Όμπεντ έθεσε σε λίγο νερό κι' εγώ έπλυνα και τις δικές του και τις δικές μου πληγές και τις έδεσα καλύτερα με λωρίδες από τα πουκάμισά μας.

τεντώνει προς τη φωτιά. Από την κούρασι, τις συγχανήσεις και την αιμορραγία ένοιωθα να με πιάνη σιγά-σιγά ο ύπνος κοντά στη φωτιά. Και σε λίγο κοιμήθηκα βαθειά...

Ξύπνησα με την αίσθησι πως κάποιος κίνδυνος με άπειλούσε. Άνοιξα τα μάτια μου κι' έφερα το χέρι στα πιστόλια που τα είχα εκεί κοντά μου... Δεν είδα όστόσο κανένα. Ήρθε έπειτα στον νου μου ο σύντροφός μου Όμπεντ. Τί νάχε γίνει; Πούς έξερε άραγε πόση ώρα είχα κοιμηθί!...

Άξαφνα ξανακούστηκε ή φωνή του Όμπεντ καθιστή πάλι και κοντινή.

— Τζόν, έτοιμάσε το τουφέκι σου! Γρήγορα! Μή χάνης στιγμή! Κάποιος κίνδυνος άσφαλώς μ' απειλούσε πάλι και τους δύο. Μά τί κίνδυνος; Έπιασα το τουφέκι στα χέρια μου και τα πιστόλια τάβαλα κοντά μου στη δεξιά μεριά. Πριν τελειώσω αυτήν την έτοιμασία, ο Όμπεντ φάνηκε να έρχεται τρέχοντας, λαχανιασμένος άνάμεσα στους θάμνους.

Μόλις πλησίον έστάθηκε πίσω μου για να προφυλαχθί, πράγμα που δεν θάκανε αν είχε γερά τα δύο του χέρια.

Μπορώ σε τί έφηνεν όμως με ίση τρομάρα και λαχτάρα ο Όμπεντ; Καθώς ήταν λαχανιασμένος και παραλυμένος από τον φόβο του δεν μπορούσε να μιλήσει και να μού δώσει να καταλάβω τί έτρεχε. Φαντάσθηκα πως τον είδαν στον δρόμο οι Έρυνθόδεμοι και τον έπλησαν στο κυνήγι.

— Τί συμβαίνει, Όμπεντ; τον ρώτησα, έτοιμάζομενος ν' άμυνθώ και να πουλήσω ακριβά τη ζωή μας.

Πριν όμως προφτάσει να μού απαντήσει, ένας θόρυβος άκούστηκε κοντά στους θάμνους και στη στιγμή ξεσπάδαμε άνάμεσα στ' αιώτες μια πελώρια άρκουδα. Φαινότανε φοβερά έξαγριωμένη, έμύγριζε δείχνοντας τα σιδηρά της δόντια και μιλίς μ' ας είδε έστάθηκε και συσπειρώνταν για να δμρήσει. Είχε μακροχρόνιο κεφάλι, σιδηρό μισοουδα, μάτια μικρά, που μ' ας εκτίταζαν άπειλητικά. Το δέμα της ήταν σκεπασμένο με μακρό γυαλιστερό τρίχωμα μαύρο.

Τί εινε ο άνθρωπος! Έκείνη τη στιγμή του φοβερού κινδύνου, που διατρέχαμε, έμένα μου έπέρασαν από το μυαλό μ' ας αστεία σκέψι.

— Τί περίφημη και ξεστή γούνα γίνεται με το δέμα της! σκέφθηκα. Και για στρώμα ή σκέπασμα θάνα θαμνάσιο!

Έτσι συμβαίνει πάντα. Στις στιγμές των μεγαλύτερων κινδύνων το μυαλό των ανθρώπων άνητεύει σε περιέργες, έξωφρενικές σκέψεις, γυρίζει σε άναμνήσεις της προηγούμενης ζωής ή κάνει συλλογισμούς παράξενους.

Η άρκουδα είχεν άνασχημάτι στα πονία της πόδια και έτοιμαζόταν να δμρήσει. Έφερα το τουφέκι στον ώμο κι' έσημάδεψα. Μά πριν τραβήξω τη σκανδάλη, έδίπτασα. Άν δεν την πετύχαμε, θα πρόφταν να αρπάξω το ένα πιστόλι, να πυροβολήσω ξανά.

Κι' αν την πετύχαμε ή σφαίρα μου θα την έπληγωνε τόσο βαρεία, ώστε να κασθή άκίνητη, ή θα εξαγριωνόταν πιο πολύ από τους

πόνους της πληγής; Ήταν τόσο κοντή, που σκεπτόμουν πως ίσως ή σφαίρα δεν θα περνούσε το λίκπος για να την πληγώσει βαρεία. Μά τί άλλο μπορούσα να κάω; Ο κίνδυνος ήταν άμεσος. Έτσι κι' έτσι χαμένοι είμαστε. Έτραβήξα λοιπόν την σκανδάλη. Η σφαίρα έπληξε την άρκουδα στο κεφάλι. Το θηρίο έστάθηκε για μια στιγμή ξαλασμένο, ενώ το αίμα έτρεχε α-φθονο από την πληγή του. Μά άμέσως σχεδόν άνασχημάθηκε και ώρμησε τρέχοντας τα δόντια του. Είχε ξυγώσει τόσο που δεν μ' ας έχριζαν παρά μόλις δέκα μέτρα.

λο στο δεξί μου χέρι. Το θηρίο με άρπαξεν από το άριστερό χέρι μπήγοντας τα νύχια μου έπιασε στις σάρκες μου.

Ένοιωθα τη φλογερή και συχαμερή του άνάσα στο πρόσωπό μου. Κρατώντας με με τα δόντια από το άριστερό μου χέρι, προσπαθούσε με τα μπροστινά της δόντια να με οίξει κάτω, όπου θα μ' έσκαγε πέφτοντας μ' όλο της το βάρος άπάνω μου. Άντιστεκόμουν συγκεντρώνοντας όλες τις δυνάμεις που μού έμεναν ακόμα, ξετρελαιμένος από τους πόνους και σφίγγοντας στο έλεύθερο χέρι το

Το θηρίο μ' άρπαξεν από το άριστερό χέρι !...

Άρπαξα τότε το ένα πιστόλι και της έριξα και δεύτερη σφαίρα. Αυτή τη φορά έπυροβόλησα σχεδόν στην τύχη, χωρίς να σκοτώσω καθόλου, γιατί δεν είχα κατό. Καθώς ήμουν άλωστο καθιστός, δεν μπορούσα να σκοτώσω γρήγορα και καλά. Μολαταύτα ήμουν βέβαιος πως και ή δεύτερη σφαίρα μου χτύπησε το θηρίο. Μά δεν το έριξε κάτω. Η άρκουδα έπεσε μοναχίζοντας πάνω μου. Μόλις έλαβα τον καιρό ν' άμυνθώ το άδειαν πιστόλι και να πάσω το άλ-

πιστόλι, ως πού νάβρω την κατάλληλη στιγμή να πυροβολήσω σε καίριο σημείο την άρκουδα.

Ο ταλαίπωρος Όμπεντ, αντί να φύγει, στεκόταν πίσω μου και άνικανος να με βοηθήσει, σιδηράζε κραυγάζοντας από τη φρίκη.

Λίγες στιγμές ακόμα και θάμουν χαμένοι. Ένοιωθα να εξατμίζονται ή δυνάμεις μου. Μά συνεκέντρωσα όλην την ψυχραιμία μου και σε μια στιγμή που το θηρίο μού παρουσάσε τα πλάγια του κεφαλιού του έσπύριξε το πιστόλι άκρι-

ΠΡΟΣΟΧΗ!...

Η Διεύθυνσις του «Μπουκέτου» και της «Οικογενείας», θέλουσα να διευκολύνη τους πολυπληθείς αναγνώστας των δύο περιοδικών, έσεν άφενά την συμμετοχήν εις το Μεγάλο Λαχείον, έλαβε και την έψη έπιπλέον, ευχάριστον δι' έλους, άπόφασιν : Όσοι δεν έπρόφθαναν να κρατήσουν δελτία του Μεγάλου Λαχείου από του πρώτου φύλλου του μηνός Δεκεμβρίου, δεν θ' άποκλεισθούν εξ αυτού. Θα λάβουν μέρος στο Λαχείο και αυτοί, άρκει ν' άποκρίψουν τα δελτία από τα Χριστουγεννιάτικα φύλλα «Μπουκέτου» — «Οικογενείας», μέχρι των φύλλων του Πάσχα, συμπεριλαμβανομένων. Ο άποκρίψουν δηλαδή και θα μ' ας παραδώσουν εν καιρώ 30 δελτία, 15 του «Μπουκέτου» και 15 της «Οικογενείας». Η εύκολία αυτή ύπερ των καθυστερησάντων θα χαροποιήση, είμεθα βέβαιοι, έλους τους φίλους των δύο περιοδικών.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

βώς στον κρόταφό του κι' έτραβήξα τη σκανδάλη. Η άρκουδα έπυροβόλησε τόσο δυνατά, που έπιασε άνάμεσα περιμένοντας πάλι το τέλος, μα συγχρόνως σχεδόν έπεσε και ή άρκουδα νεκρή. Έτίναξε μερικές φορές τα πόδια της με άγανία, έμυγριζε με λύσσα κι' έστε-ρα έμεινε άκίνητη.

Μά από την τρομάρα πούχαμε πάρει δεν τολμούσαμε να την πλησιάσουμε, νομίζοντας πως το θηρίο ύποκρινότανε το φύθο.

Εσώθηκα λοιπόν με τα χέρια λίγο μακρότερα, έγείνασα το τουφέκι και τα πιστόλια και τότε έσώθηκα πάλι κοντά στη νεκρή άρκουδα.

— Δέν υπάρχει φόβος πάλι, Τζόν! μού εφώναξε χαρούμενος ο Όμπεντ, κλιστώντας με το πόδι του το πτώμα της άρκουδας. Είνε νεκρή!

Και τρέχοντας μ' άγκάλιασε με δάκρυα στα μάτια.

— Έσώσες και τους δύο μας, Τζόν! μού είπε.

Κι' έμειναμε άσκητη ώρα κλαίγοντας και οι δύο μας από χαρά.

Τραβήξαμε κατόπι με κόπο το πτώμα της άρκουδας παραπέρα.

— Αιτή θάνα ή σωτηρία μας! είπε ο Όμπεντ. Θα σκεπαστούμε για το κορμ με το δέμα της κι' από το κρέας της θα τραφούμε, ως πού — ως έλλείψουμε στον Θεό — να μ' ας έλθη βοήθεια.

Παιδείτηκα ώρες ολάκερες για να γδάρω όπος-όπος το θηρίο. Μερικά κομμάτια που έκοβα από το ένα μπουτί τα ψήσαμε και τα φάγαμε. Σκεπαστήκαμε ύστερα με το δέμα της και περάσαμε τη νύχτα κοντά στη φωτιά, κοιμώμενοι με τη σιγή ο καθένας, ενώ ο άλλος εφύλαγε βάρδια, γιατί φοβόμαστε, όχι από τα θηρία, που σπανίως τολμούσαν να ξυγώσουν τη φωτιά, μα από τα φείδια και από τους Έρυνθόδεμους, αν κι' αυτοί δεν διακινδυνεύουν τη νύχτα να περιελαληθούν μέσα στο δάσος.

Έμειναμε έτσι εκεί δύο μέρες ακόμα, τρώγοντας από το κρέας της άρκουδας. Ετύγχε το πρώτο της τρίτης ήμέρας άκούσαμε πυροβολισμούς εκεί κοντά και γαργιλισματα σκυλιών. Καταλάβαμε πως θάταν κάποια μεγάλη συνοδεία λευκών κυνηγών. Έπυροβόλησα κι' εγώ, τρεις φορές, και σε λίγο ένα σώμα Άγγλων έξερευνητών, όδηγούμενο από τους πυροβολισμούς μου, μ' ας δοίκαν, μ' ας έσοπεθήσαν σε δύο πρόχειρα φορεία και οι άνθρωποι της ακολουθίας τους μ' ας μετέφεραν στην κατασκήνωσή τους, όπου ο γιατρός τους μ' ας περιεποίησε τα τραύματά μας.

Μετά έναμνηση μήνα είμαστε κι' οι δύο μας τελείως καλά. Μά σ' όλη μου τη ζωή θα μού μείνουν ά-έξαστες ή συγνήσεις της περιπέτειάς αυτής.

ΣΑΡΑ ΤΟΥΡΚΕΝ

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΤΕΣΣΕΡΕΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΕΣ ΤΗΣ ΘΘΟΝΗΣ
ΘΑ ΥΠΟΔΥΘΟΥΝ ΡΟΛΟΥΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΩΝ

[Γ' Αρθρο της 'Αμερικανίδος δημοσιογράφου Ρουθ Ράντνιν]

Ρωσσίας.

Η Αικατερίνη εθάλθηκε ά- μέσως να κατακτήσει τη νέα της αυτή πατρίδα, αλλά συ- χρόνως την κατέκαμε η άσθυ- στη φιλοδοξία να φορέσει το στέμμα της βασίλισσας.

Όπως η Μάρλεν Ντήτριχ, έ- ται και κείνη ήταν ξανθιά, γά- λανουμάτα, μια γυναίκα άμορ- φη, καλοκαυωμένη, γεμάτη ύ- γεια και μ' έξαισιο δέρμα. Κο- πελλίτσα άκόμα, βρέθηκε μο- νομιάς βυθισμένη στην πιο έκ- λυτη αόλική ζωή της Εύρώπης, και δεν άργησε να γίνει η πιο έκλυτη, η πιο διεστραμμένη, η πιο ραδιούργα βασίλισσα που έγνωρίσε η ιστορία.

Ο Πέτρος, ο άντρας της, ή- ταν ένα άδύνατο και θρασύ- δειλο πλάσμα, που νόμιζε ότι το βασιλικό του αξίωμα του έ- δινε το δικαίωμα να περιφρονη κάθε ευπρέπεια και κάθε ήθη- κή. Η βανασούτης του έβαλε πολλές φορές σε κίνδυνο τη ζωή της Αικατερίνης. Δεν έχει, όμως, εξακριβωθεί αν η Αικα- τερίνη ή άλλος τόν σκότωσε.

Όταν πέθανε ο Πέτρος, γύρω από την άνοδο της Αικατερί- νης στο θρόνο, παίχτηκε ένα ά- πο το πού σκοτεινά και πιο έν- διαφέροντα δράματα της ιστο- ρίας. Το δράμα αυτό θά ίδου- με στον κινηματογράφο...

Γυναίκα με φοβερή διπλωμα- τική άγχίνουα και με άκατά- θλητη δύναμη, η Αικατερίνη κατέπληξε και έθελε έλες τις έστεμμένες κεφαλές της έπο- χής της. Μά και χάρις στη φι- λελευθερία της και στις μεταρ- ρυθμίσεις που έκανε, κατώρθω- σε να κερδίσει και την άγάπη όλόκληρου του ρωσικού λαού.

Έτσι, παρά τους θρύλους της που ανέβαζε τους έραστές της σε τριακόσιους, η Αικατε-

ρίνη ένέπνευσε θαυμασμό στους Εύρωπαίους γείτονές της, και άγάπη και σέβας στους ύπηκό- ους της. Θεωρούσε τον έαυτό της άνώτερο από τη συνηθι- σμένα γυναικεία προτερήματα, την μετριοφροσύνη, τη σεμνό- τητα, την τρυφερότητα. "Ολ' αυτά τ' άφηνε για τις 'γυναι- κούλες' και η ίδια δεν καλλι- εργούσε, παρά μόνον το ύπε- ροχο θράσος της και τον τερά- στο έγωισμό της. Ήταν μια βασίλισσα γεμάτη έπαρσι, δύ- ναμη, μεγαλοπρέπεια.

Πιθανόν η Μάρλεν Ντήτριχ να μην έμφανίσει στον κινημα- τογράφο την Αικατερίνη με τον πραγματικό χαρακτήρα της, πιθανόν να παρουσιάσει μια Αικατερίνη άδυνατισμένη, 'καραμελλένια', πάντως, όμως, θά της δοθεί η εύκαιρία να παί- ξει το ρόλο μιας από τις έκπλη- κτικώτερες γυναίκες που γνώ- ρισε ο κόσμος. "Ως τώρα βλέ- παμε τη Ντήτριχ σε ρόλους έρω- τιστόπων, μοιραίων γυναι- κών. Θά είναι τώρα έκτάκτως ένδιαφέρον να την δούμε και με το στέμμα της βασίλισσας...

Τον ρόλο της 'Ελισάβετ της 'Αγγλίας, της μέχρι θηριωδίας φιλόδοξης και άυταρχικής αλ- τής γυναίκας, θά τον υποδυθί η Αικατερίνη Χέμπτον. Η 'Ε- λισάβετ ήταν μια βασίλισσα με γερό μυαλό, μυαλό άντρί- κιο, θαρραλέα, άποφασιστική, η όποια άψηφούσε κάθε έμπο- διο, προκειμένου να ίκανοποιή- σουν την άκόρεστή της φιλοδο- ξία. Μια βασίλισσα με μια τρα- γική όρμητική ζωή. 'Ακαταπό- νητη στην άκμή της δυνάμεώς της, και πάντα φρόνιμη. 'Αλλά και παράξενη και ιδιόρρυθμη, και τόσο άρρενωπού χαρακτή- ρος, ώστε οι ιστορικοί λέγουν γι' αυτήν ότι 'ήταν περισσότε-

Η Μάρλεν Ντήτριχ

ρο άντρας, παρ' όσο ολοσδήπο- τε άλλος άντρας του βασιλείου της.

Η καπιτσιόζικη Αικατερίνη Χέμπτον έπαιξε έως τώρα δυό έλες-έλες ταινίες. Μά με τις δυό αυτές μονάχα ταινίες έγι- νε διάσημη και κατέκτησε όλο τον κόσμο. Φιλόδοξη και κυρι- αρχική, βρέθηκε μονομιάς στις πιο ύψηλές κορφές της δόξας. "Ωστόσο, έπιθυμεί να κατακτή- σουν καινούργιους κόσμους, ν' ά- ποκτήσει άκόμη μεγαλύτερη δόξα άφ' όσον άπέκτησε. Και τί λαμπρότερο στάδιο για την ίκανοποίησι της φιλοδοξίας της, από το ρόλο μιας βασίλισ- σας, και μιας βασίλισσας, μά- λιστα, σαν την 'Ελισάβετ της 'Αγγλίας!

Και τέλος 'έρχεται η σειρά της χαριτωμένης, της γλυκύτα- τής, της κουκλιτσιου και τόσο άτυχης Μαρίας 'Αντουανέττας.

Αυστριακή πριγκίπισσα, παντρεμένη με τον Λουδοβίκο 16ο πριν γίνει άκόμα βασιλη- άς, η 'Αντουανέττα βρέθηκε νε- ώτατη και άραιότατη στη γαλ- λική αούλη, στην πιο διεφθα- ρμένη Εύρωπαϊκή αούλη εκείνης της έποχής. Το αξίωμά της, τη χάλασε γρήγορα. "Εγινε μια γυναίκα τρελή για διασκεδά- σεις, μια ματαιόδοξη μικρούλα βασίλισσα, που μόνη της χαρά ήταν τα γλέντια και τα κου- πλιμέντα, ως την έποχή που ά- πέκτησε το πρώτο της παιδί, τον δυστυχισμένο που είχε τό- σο τραγικό τέλος, Λουδοβίκο 17ο. Τότε μονομιάς η Μαρία 'Αντουανέττα άλλαξε, συνήλθε, κατάλαβε τη σοβαρότητα του αξιώματός της και αποφάσισε να γίνει μια καλή, μια φρόνιμη, μια άφοσιωμένη στο λάο της βασίλισσα. Μά ήταν πλέον πολ- ύ άργά. Η 'Επανάστασις είχε ξεσπάσει...

"Ολη της η διαγωγή κατά τις τελευταίες τραγικές μέρες της, πριν βαδίσει στη λαμψό- μο, ήταν γεμάτη θάρρος και ά- ξιοπρέπεια. Το ψυχικό σθένος της επέβαλε το σέβασμό, στις τελευταίες αυτές μέρες της και στους χειρότερους της έχ- θρούς. Και όταν προχώρησε προς τη λαμψότητα, με το κε- φάλι ψηλά, άτάραχη, ύπερηφα- νη, τότε έδειξε πως ήταν μια ά- ληθινή βασίλισσα...

Μολονότι η Νόρμα Σήρερ είναι από ώρισμένες πλευρές, η αντίθεσις της τραγικής 'Αντου- ανέττας, θά νοιώθι, ωστόσο, ένα είδος δόξας, μια ίκανοποι- ησι έξαιρετική, παίζοντας το

Η Γκρέτα Γκάρμπο

Τέσσερες από τους διασημό- τερους γυναικείους άστέρες του Χόλλυγουντ πρόκειται να γίνουν... βασίλισσες: η Κατε- ρίνα Χέμπτον, η Γκρέτα Γκάρμπο, η Μάρλεν Ντήτριχ και η Νόρμα Σήρερ. Νά γί- νουν βασίλισσες πραγματικές με όλα τα βασιλικά των γνω- ρίσματα, με όλη την άγλη των και την δύναμή των. 'Εμπρός των, ταπεινοί αόλικοί θά κλί- νουν το γόνυ των, και με αύ- στηρά, σκυμμένα προς τα κά- τω πρόσωπα, θά ψιθυρίζουν: «Χαίρε, Βασίλισσα!»

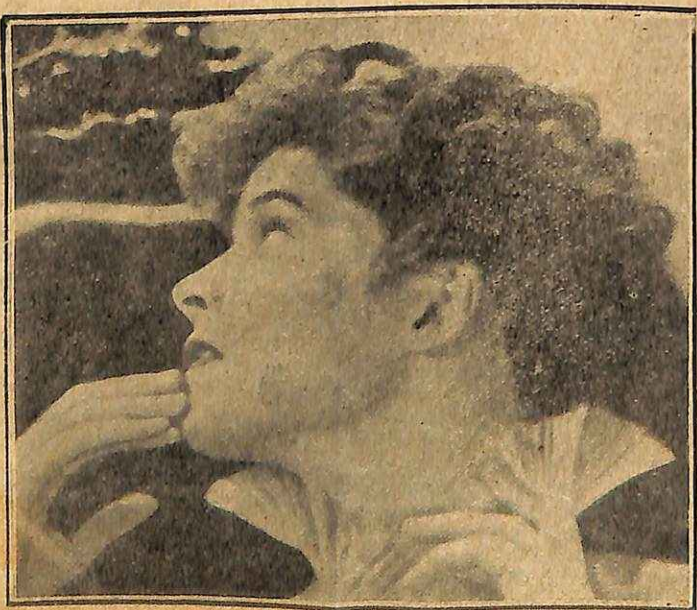
Η Γκρέτα Γκάρμπο θά φο- ρήσει το στέμμα της βασίλι- σσας Χρηστίνας, της Σουηδίας. Η Μάρλεν Ντήτριχ θ' άνέβι στην άνοδο της Αικατερίνης της Μεγάλης, της Ρωσσίας. Η Νόρμα Σήρερ θά περιβληθί τον μαρτυρικό φωτοστέφανο της γλυκιάς Μαρίας 'Αντουα- νέττας. Και η Κατερίνα Χέμ- πτον θά κρατήσει στο χέρι της το παντοδύναμο σκήπτρο της βασίλισσας 'Ελισάβετ, της 'Αγγλίας.

Πολλές φορές ως τώρα η Γκρέτα Γκάρμπο έπονομάστηκε «βασίλισσα!». Μήπως, εκλέ- γοντας για καινούργιο της ρό- λο ένα ρόλο βασίλισσας άλη- θινής, θέλησε να κάνει την βα- σιλική έπονομία της πιο πραγματική;

Η βασίλισσα, το στέμμα της όποιας θά φορέσει η Γκρέτα Γκάρμπο, ήταν πατριωτιστά της, Σουηδή, όχι, όμως, μόνον αυτό, αλλά και της έμοιαζε στο χαρακτήρα σε μεγάλο βαθ- μό. Καμιά από τις άλλες τρεις όμότεχες της που θά κά- νουν τις βασίλισσες δεν μοιά- ζουν με τα πρόσωπα που θά μι- μηθούν, όσο μοιάζει η Γκρέτα Γκάρμπο με την Χρηστίνη της Σουηδίας.

'Αλλ' ίσως και η Ντήτριχ θυ- μάται ότι και αυτή, όπως και η Αικατερίνη της Ρωσσίας, ή- ταν μια ξανθόμαλλη Γερμανί- δα κοπέλλα, η όποια έπήγε κάποτε σ' έναν παράξενο τόπο — το Χόλλυγουντ — με τη στα- θερή άπόφασι να τον κατακτή- σι...

Η Αικατερίνη της Ρωσσίας ήταν μια άσημη Γερμανίδα πριγκίπισσα. Στα δέκα πέντε της χρόνια, μονάχη, ξεκίνησε για έναν τόπο, από τη γλώσσα του όποιου δεν γνώριζε ούτε μια λέξι καν, και εκεί παντρεύ- τηκε τον έκφυλο διάδοχο του μεγαλειέτου θρόνου εκείνης της έποχής: του θρόνου της

Η Κάθριν Χέμπτον

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ ΤΟΥ ΛΑΦΟΝΤΑΙΝ

Ο Γάλλος συγγραφέας των Μύθων, ο ένδοξος Λαφονταίν, ήταν πολύ άφηρημένος. Κάπο- τε ο πρίγκιψ του Κονδέ, που ήταν και ένδοξος στρατηγός, τον κάλεσε σε γεύμα. Ο Λα- φονταίν, όμως, άφηρημένος πάντα, έξχασε να πάη. Ο πρίγκιψ έγινε έξω φρενών. Ο Λαφονταίν έπήγε τότε να του ζητήσει συγνώμη, αλλά ο Κον- δέ του γύρισε τις πλάτες.

—Εύχαριστώ, ύψηλότατε, του είπε τότε ο Λαφονταίν. Μου εί- παν πως είστε θυμωμένος μαζί μου, μά βλέπω πως δεν είν' ά- λήθεια...

—Και πως τ'ο καταλάβατε; τον ρώτησε όργισμένος ο πρί- γκιψ.

—Τό κατάλαβα, γιατί μου γυρίσατε τα νάτα, πράγμα που δεν κάνετε ποτέ σας στους έχ- θρούς σας.

Ο πρίγκιψ του Κονδέ εύχα- ριστήθηκε από την έξυπνη ά- πάντησι του Λαφονταίν, που τον έκολάκευε κιάλας πολύ, και τον συγχώρεσε. Τόν ξανα- κάλεσε δε σε γεύμα, άλλ' αυτή τη φορά, για να μην ξεχάσει ο Λαφονταίν, έστειλε το άμάξι του και τον έπήρε.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

ΓΙΑ ΤΟΝ ΥΠΝΟ

Πάντοτε κοιμάμαι πολύ, ό- χτώ ως έννέα ώρες την ήμέρα. 'Ετσι έχω πάντα καθαρό το μυ- αλό μου και δουλεύω με όρεξι.

Ερρίκος Ούσσι, της Γαλλικής 'Ακαδημίας

Καθημερινώς κοιμάμαι στις δέκα το βράδυ και ξυπνάω στις έφτά το πρωί. 'Αν τύχη καμ- μιά φορά και κοιμηθώ λιγώτε- ρο από έννέα ώρες, δεν μπορώ να κάνω καμιά διανοητική έρ- γασία.

Μωρίς Μέτερλικ

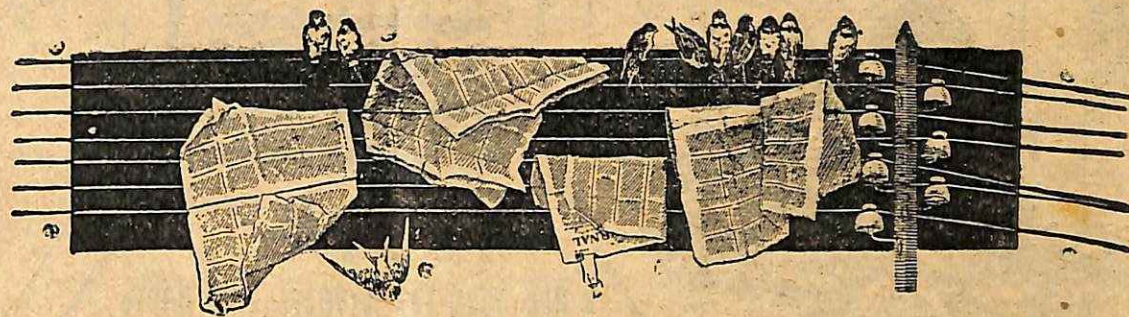
Κοιμάμαι τουλάχιστον όχτώ ώρες. Όσο περισσότερο όμως κοιμηθώ, τόσο περισσότερη ό- ρεξι για δουλειά έχω.

Ιούλιος Κλαρετί, της Γαλλικής 'Ακαδημίας

Ρόλο της ώρας Γαλλίδος βα- σίλισσας, της περίφημης για την άφοσίωσι της στην οικογέ- νειά της, και για το θάρρος με το όποιον άντίκρυσε το θά- νατο...

"Ω, ναι, άγαπητοί άναγνώ- σται, θά είναι μια χαρά για ό- λους τους φίλους του κινηματο- γράφου, το ανέβασμα στο θρό- νο των τεσσάρων αυτών άστέ- ρων που γνώρισαν τη δόξα ό- σο λίγοι άλλοι άνθρωποι στην έποχή μας. Και οι βασίλικοί ρόλοι της που διάλεξαν, θά είναι σαν ένα είδος έπίσημης και ό- ριστικής στέψης των.

Ναι, ήταν καιρός, η Γκάρ-μπο, η Ντήτριχ, η Χέμπτον, και η Σήρερ, να γίνουν και βασίλισσες πραγματικές...

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΟΥ ΚΟΣΜΗ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ

—"Οτι είδα εγώ με τα μάτια μου, δεν θέλω να μου λή κανείς πως δεν τ'ο πιστεύει.

"Ετσι έλεγε η γρηά θεία μου, η Μαρία του Μοσχολιού, μια νύχτα που καθόμασε στην αούλη του σπι- τού μας.

—"Ιδιος και απαράλλαχτος, ό- πως, όταν ήταν ζωντανός φανερώ-θηκε μπροστά μας.

—Για πές μου την ιστορία, θεία, της είπα.

—Τό θυμώμαι σαν νάνα αυτή η ώρα. Είδα τον πατέρα μου, τον παπού σου μ' άλλους λόγους, να πηγαίνονχετα μέσα σ' αούλη τη σάλα — και μοιδείε τη σάλα του σπιτιού μας που κι' εγώ δεν ξέρω πόσες γενεές έχουν περάσει από πάνω του.

—"Ήταν Δεκέμβρης, κι' είχαμε κλειστή από νωρίς στο σπίτι. Δεν ήταν κανένας άλλος μέσα, εκτός από μένα και την μάνα μου.

Είχαμε πάει στη σανιδωμένη κά- μαρη για πού ζέστη, κι' άποσπερί- ζαμε. Ο λύχνος μας μόλις έφανε κι' έσκόρπιζε το σκοτάδι. Δεν έπι- λούσαμε γιατί είμαστε λιηπνένες. Μόλις ήταν μίνας που πέθανε ο πατέρας μου, ο γέρο' Αποστολίδης.

Κάπου-κάπου έβλεπα κι' ένα δά- κρυ στρουγγυλό άπάνω στα μάγου- λα της μητέρας μου. "Ήμουν πολ- λή μικρή, μά καταλάβαινα πως το πρόγμα είχε σοβαρό και χωρίς να ξέρω τ'ο γιατί, λιποθύμω κι' ένώ όταν έβλεπα τη μάνα μου ν' άνα- στενάει.

Ήταν περασμένη η ώρα, τίποτε άλλο δεν άκούγαμε εκτός από τη βουή που έκανε ο βορσάς με την όα- μή που έπαιναν από το χαλασμένο παραθυράκι του πύργου, και χορο- τηδούσε μέσα.

"Αξαφνα άκούμε μέσα από το κελλάρι θήματα σιγανά, μετρημένα να βγαίνουν κατά την κοφίνα και νάχωνται στη σάλα.

"Ετόμαξα καθώς τ' άκουσα και φώναξα.

—Σώπα, μου είπε η μάνα, μη φοβάσαι, καμιά νάτα θά μπήκε.

Τά λόγια της μίνας, το πού ή- σφαλο γιατρού για κάθε πληγή, με ήσυχασαν.

—Τι-τάι, τι-τάι, άκουσα μέ- σα στην κοφίνα.

Τά θήματα πλησιάζανε. "Επείσα στην άγκαλιά της μά- νας κι' έχωσα τα μούτρα μου μέσα στα στήθια της να μη βλέπω.

Σε λιγάκι από περιέργεια να δώ ποιός εινε, σηκώθηκα από το σκα- μνί μου κι' έπήγα ως την πόρτα της σανιδωμένης κάμαρης. Τρελλή από το φόβο μου, έμπηξα μια φωνή, που θαρρώ πως την άκουσαν κι' οι πεθαμένοι.

—Μάνα ό αφέντης... —Σώπα, παιδάκι μου, μου έλεγε η σιχωρεμένη, δεν είναι τίποτα.

Και για να με ήσυχάσει σηκώ-θηκε κι' αυτή κι' ήρθε ίσαμε την πόρτα της κάμαρας, κι' εγώ από πίσω κίτρινη από το φόβο έκιν- τάς.

Τόν ξαναείδα με το μακρό μπο- ξά του και με το κομπολόι στα χέ- ρια. "Ερχότανε κατ' επάνω μας, έτοιμος για να μās μιλήσει με το ξαχαρμένο στόμα του που ποτέ στη ζωή του δεν είχε, ούτε για χωρα-τά, κακό λόγο.

—Θεός σχωρέ σου! του έλεγε η μάνα με δάκρυα στα μάτια κι' έ- κανε το σταυρό της. Θεός σχωρέ σου!

Είχε τρομάξει όμως κι' αυτή. Γιατί μ' έσφιγγε στην άγκαλιά της. Σάν να κατάλαβε ό αφέντης

συνεπάρει τόσο πολύ η τρομάρα, που δεν μιλούσε ή μια της άλ- ληνής.

Σε λίγο άκούσαμε το ίδιο τρί- ξιμο. "Ετεντώσαμε τ' αυτιά μας, έπροσέξαμε, και καταλάβαμε πως βάσει τα παπούτσιά του. Την ώρα που άκούσαμε πάλι το περπάτημά του, ένοιώσαμε κι' η δυό μιά άνα- τριχίλα στο κορμί και σφιχτογνα- λιαστήκαμε, χωρίς να κινηθούμε από τη θέσι μας.

Η βροχή είχε άρχισι να πέ- φτι με μεγάλη δύναμη, σαν από σταγινού.

Βγήκε ό σιχωρεμένος από την κάμαρά του, έγυρισε και μās είδε με μια ματιά, που δεν θά την ξε- χάσω ποτέ, και πάλι με το σιγανό του θήμα και δίχοντας κάπου-κά- που έπέρασε στη σάλα και μπήκε στην κοφίνα.

Τά θήματά του άκουγόντουσαν καθαρά, όπως και πρώτα άκούστη- καν όταν έμπαινε, έστερα άνοιξε το παραθυράκι του κελαριού και βγήκε.

"Ήσυχία βασίλειε πάλι στο σπίτι μας, που ήταν πολύ καρό θυσιμέ- νο στη θλίψη.

Αυτό έγινε και την άλλη βρα- δεία, ίδιο και απαράλλαχτο.

Τη στιγμή που άνοιγε το παρα- θυράκι, για να βγίη η ψυχή του πατέρα μου, άκουσα την μάνα μου να λή μεσα στα δάκρυά της.

—"Αχ! 'Αποστολό μου, που πās μ' αυτή τη βροχή!

Την τρίτη βραδεία από το φόβο μας, έπείσαμε τον κιάλιγ μας τόν γέρο-Σίτη και κοιμήθημε στη σά- λα για συντροφιά μας.

"Εμείς άκούσαμε και είδαμε όσα έγιναν και τις άλλες βραδείες, με τη διαφορά που την τρίτη βραδεία τα μάτια του μās έφάνηκαν όρεγ- μένα από δάκρυα.

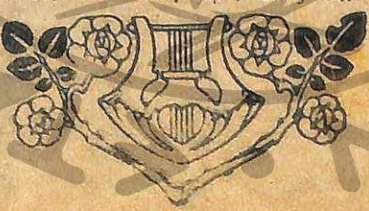
"Ο κολίγας που κοιμόταν έξω στη σάλα, ούτε άκουσε, ούτε είδε τίποτε και οργίλ'εσ άδιάκωπα. Κι' ο πατέρας μου όμως δεν γύρισε να τόν δει.

Αυτός έρχονταν για μās. "Ήθελε να μās άποχωρετήσιν.

Δεν είχε σαράνιες, άκόμα, ό- ταν έρχονταν, γιατί από την άλλη βραδεία ποίηλασαν σαράντα μέ- ρες, δεν είδαμε τίποτα.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΚΟΣΜΗΣ

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε άπολότως ίκανοποιητικές τιμές παλαιά διά- φορα βιβλία, παλιές ειδους και πάσης γλώσσας, καθώς και δλο- κληρες διδελιότητες. Γράψατε: «Οικογένειαν», Δέμα 7, 'Αθήνας.

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΑΛΤ!...

Η ΘΕΑ ΤΥΧΗ ΣΑΣ ΧΤΥΠΑΕΙ ΤΗΝ ΠΟΡΤΑ
ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»,

ΣΠΕΥΣΑΤΕ ΝΑ ΛΑΒΕΤΕ ΜΕΡΟΣ ΣΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΛΑΧΕΙΟ ΜΑΣ

ΔΩΡΑ 500.000 ΔΡΑΧΜΩΝ

Δώρα πλούσια, δώρα άσφαλής, προπαντός ΑΣΦΑΛΗ

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» — «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» ΕΙΝΕ ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΥΤΕΡΟ ΚΑΙ ΤΟ ΑΣΦΑΛΕΣΤΕΡΟ
— ΤΟ ΤΟΝΙΖΟΜΕΝ — ΤΟ ΑΣΦΑΛΕΣΤΕΡΟ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΛΑΧΕΙΟ

Οι συμμετέχοντες εις το ΜΕΓΑ ΚΟΙΝΩΝ ΛΑΧΕΙΟΝ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» — «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», καθ' όν τρόπον θα ύποδειξωμεν κατωτέρω, θα λαμβάνουν τα έξής μεγάλα και πλούσια ΔΩΡΑ :

Ο Α' άριθμός θα κερδίση 1 αὐτοκίνητο Studebaker 5 θέσεων κλειστός αξίας	Δρχ. 150.000.—
Ο Β' 1 οικόπεδο στην θεία Κουπόνια, έπισθεν τών μας κ. Κ. Ι. Θεοδοροπούλου, πήχων 464, αξίας	» 50.000.—
Ο Γ' 1 ραδιόφωνο με πλήρη εγκατάστασιν, αξίας	» 15.000.—
Ο Δ' 1 τάπητα πολυτελείας αξίας	» 8.000.—
Ο Ε' 1 γραμμόφωνο, αξίας	» 4.000.—
Ο Σ' 1 γραμμόφωνο φορητόν, αξίας	» 2.500.—
Ο Ζ' 1 γραμμόφωνο φορητόν, αξίας	» 2.500.—
Ο Η' 1 ένδυμασίαν άνδρικήν αξίας	» 2.500.—
Ο Θ' 1 αδιάβροχο άνδρικό, αξίας	» 1.500.—
Ο Ι' 1 αδιάβροχο γυναικείο, αξίας	» 1.500.—
Ο ΙΑ' ύφασμα άνδρικό, αξίας	» 1.500.—
Ο ΙΒ' ύφασμα γυναικείο, αξίας	» 1.500.—
Ο ΙΓ' ύφασμα μεταξωτό, αξίας	» 1.500.—
Ο ΙΔ' ύφασμα μεταξωτό, αξίας	» 1.500.—
Ο ΙΕ' 1 ντεζινα πλάκες γραμμοφώνου, αξίας	» 1.000.—
Ο ΙΣ' 1 γυναικείο καπέλλο, αξίας	» 1.000.—
Ο ΙΖ' 1 γυναικείο καπέλλο, αξίας	» 1.000.—
Ο ΙΗ' 1 γυναικείο κορσέ, αξίας	» 500.—
Ο ΙΘ' 3 ζεύγη κάλτσες, αξίας	» 500.—
Ο Κ' 3 ζεύγη κάλτσες, αξίας	» 500.—
Ο ΚΑ' 3 ζεύγη κάλτσες, αξίας	» 500.—
Ο ΚΒ' 1 έμπρέλλα άνδρική, αξίας	» 500.—
Ο ΚΓ' 1 έμπρέλλα γυναικεία, αξίας	» 500.—
600 άριθμοί ανά μίαν σειράν ένδόσεών μας, Βιβλιοθήκης «Μπουκέτου», άντι Δρχ. 225, αξίας	» 135.000.—
500 άριθμοί ανά μίαν σειράν 'Ημερολογίων Δρχ. 200, αξίας	» 100.000.—
200 άριθμοί ανά έν βιβλίον «Καπετάν Φάντασμα», αξίας	» 12.000.—
100 άριθμοί ανά έν βιβλίον «Καπετάν Βρυκόλακας», αξίας	» 3.000.—
Συνεπώς όλα τα ΔΩΡΑ του ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» — «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» ανέρχονται εις τό καταπληκτικόν ποσόν του ΗΜΙΣΕΩΣ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥ !...	» 500.000.—

Διά να λάβετε μέρος στο Μεγάλο Λαχείο των περιοδικών μας πρέπει να φυλάσσετε τα δελτία, τα οποία άρχισαν δημοσιεύμενα στο «Μπουκέτο» και στην «Οικογένεια» από του προηγούμενου φύλλου, του 1ου φύλλου του μηνός Δεκεμβρίου, καθώς και των μηνών 'Ιανουαρίου, Φεβρουαρίου, Μαρτίου και 'Απριλίου, μέχρι του δελτίου που θα δημοσιευθώ στο φύλλο του Πάσχα. Κρατείτε τα δελτία αυτά, 38 έν δώδ, μέχρι του Πάσχα, 19 του «Μπουκέτου» δηλαδή και 19 της «Οικογένειας», και θα σας ειδοποιησώμεν έγκαιρος που και πώς θα τα καταθέσετε, για να συμμετάσχετε στο Λαχείο.

Η κλήρωση θα γίνει σε μία από τις μεγάλες αίθουσες των 'Αθηνών, ενώπιον 'Επιτροπής έκ γνωστών λογίων και άνωτέρων δημοσίων λειτουργών. 'Επειδή πρόκειται δε περί γεγονότος πρωτοφανούς στα δημοσιογραφικά χρονικά, άπεφασίσαμεν όπως στην 'Επιτροπή της κλήρωσης του Λαχείου συμμετάσχουν και οι έπαρχοι. 'Επρίεμε λοιπόν κληρών και έπέτυχαν κατά σειράν οι έξής έπαρχοι: ΚΟΡΙΝΘΟΣ, ΜΥΤΙΛΗΝΗ, ΧΑΛΚΙΣ, ΛΑΡΙΣΑ και ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΝ.

Κατόπιν αυτού οι άναγνώσται των έπαρχιών αυτών πρέπει να έκλεξουν ανά ένα αντιπρόσωπον των και να μάς γράψουν τάχιιστα μέσω του έντοπου ύποπτακτορείου 'Εφημερίδων πόους έξέλεσαν.

Οι έκλεγέντες θα κληθούν όπως εύρίσκονται εις 'Αθήνας την ήμεραν της κλήρωσης. Τα έξοδα του ταξιδιού των και της διαμονής των έν τη πρωτεύουσά θα τούς τα καταβάλη η προκαταβολικός τος Γραφείον μας.

ΜΗ ΧΑΝΕΤΕ ΛΟΙΠΟΝ ΚΑΙΡΟΝ

'Αγοράσετε το «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» και την «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» και φυλάγετε τα δελτία του Μεγάλου Λαχείου. ΣΑΣ ΤΟ ΕΙΠΑΜΕ : Η ΤΥΧΗ ΕΙΝΕ ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΣΑΣ !...

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΖΕΡΜΑΙΝ

Ο Λουσιέν Μορώ κρατούσε στο χέρι του άναποφάσιτος ένα έπισχεπτήριο με το έξής όνομα:

ΔΟΚΤΩΡ ΜΟΡΧΑΡΤ

Καθηγητής του Πανεπιστημίου του 'Όσλο.

Μέλος της 'Ακαδημίας τών 'Επιστημών.

— Πολύ καλά, Μαρία, απάντησε στην ύπνρετριά του. 'Ας περάσει ο κύριος...

Η Μαρία σε λίγο έμπασε στο σαλόνι έναν έπιστήμονα με ρεντιγόντα, λίγο χαμπουρισμένο απ' τη μελέτη και μ' όμορφο κεφάλι μ' άσημένα σγουρά μαλλιά.

— Σας ζητώ συγγνώμη, κύριε, έλπε στον Λουσιέν Μορώ. 'Επιθυμώ να μιλήσω στην κ. Σεργιά.

— Είμαι ο δόκτωρ της, του απάντησε ο Μορώ σκανδαλισμένος.

— 'Α! Με συγχωρείτε... 'Εχω στείλει τις παρατηρήσεις μου στην κ. Σεργιά για το ύπόμνημά της «περί της άνωτέρας 'Αλγέβρας και των γυφωδών θεωρημάτων της». Είχαμε άλληλογραφήσει πάνω σ' αυτό το θέμα κ' έπιθυμώ να της άναστύξω και προφορικά μερικάς άποψεις μου.

Ο Λουσιέν Μορώ κατέβασε τα μούτρα του.

— Η κ. Σεργιά, έλπε στον έπιστήμονα με τ' άσημένα σγουρά μαλλιά, δεν μπορεί δυστυχώς να γίνη χαμιά έπιστημονική συζήτηση...

— Είπε άρρωστη; ρώτησε ο δόκτωρ Μόρχαρτ.

— Πώς! άπάντησε ο Μορώ. Δεν μάθατε το άτύχημα που έπαθε; Η κυρία μου έλασε τη μήνη της από μια άσχημη πτώσι. Μάλιστα, αγαπητέ κύριε, έπεσε μια μέρα την στιγμή που έμπαινε στο γραφείο μου...

— Μια περίπτωσις άμνησίας λόγω τραυματισμού; Έκανε ο δόκτωρ Μόρχαρτ, προσφέροντας τα λόγια του άρχα σαν γιατρός.

— Ακριβώς... του απάντησε ο Μορώ κοιτώντας θλιβερά το κεφάλι του. Φαντασθήτε ότι άναγκάσθηκα να της μάθω από την άρχη να διαβάσει, να γράφει και να κάνει πρόσθεσι κ' άφαιρέσι...

— 'Α! Είπε τρομερό! Στέναξε ο δόκτωρ Μόρχαρτ. 'Ενα όμορφο πνεύμα, μια τόσο μεγάλη έπιστημονική διάνοια!

— Πραγματικά, είπε τρομερό! συμπόνησε και ο Λουσιέν Μορώ.

Μα η φωνή του είχε ένα παράξενο τόνο που έκανε τον δόκτωρ Μόρχαρτ να του ρίξει μια λοξή ματιά.

— Έ, ναι! Η αλήθεια είναι ότι το δυστύχημα εκείνο δεν ήταν γι' αυτόν και τόσο τρομερό, γιατί έγινε η ατία να ξαναβρή την εύτυχία του και την άγάπη του.

Ο Λουσιέν Μορώ είχε γνωρίσει την όμορφη Ζερμαίν, την γυναίκα του, στα χειμερινά σπώ του Σάιν-Μόριτς. Η Ζερμαίν ήταν καθηγήτρια τών μωρηματικών, μα είχε τη μετριοφροσύνη ή την έξυπνάδα να μην πανεύεται γι' αυτό, γιατί είχε προσέξει τόσο το καλοκαίρι στις

κοσμικές «πλάξ» όσο και τόν χειμώνα στα ξενοδοχεία τών 'Αλπεων, ότι οι φιλαλλοί την κύττασαν ειρωνικά όταν μάθαιναν ότι ήταν μια σοφή γυναίκα...

Ο Λουσιέν Μορώ ήταν ο καίμενος το αντίθετό της. Ήταν ένας γάιδαρος, μα ένας γάιδαρος τόσο συμπαθητικός, που δεν άργησε, παρ' όλη την χοντροκεφαλία του, να κατακτήσει την καρδιά της όμορφης Ζερμαίν. Ποτέ του δεν είχε καταφέρει να πάρη ένα καλό βαθμό στο Πανεπιστήμιο. Κι' ωστόσο, αυτός που χλώμαζε μπροστά σε μια έξίσωσι, κατάφερε να παντρευτή την Ζερμαίν Σεργιά, την όμορφη κόρη του καθηγητού Σεργιά! Η νεαρή καθηγήτρια τών μαθηματικών μάλιστα είχε προτιμήσει αυτόν από έναν πασίγνωστο κόλας συνάδελφό της, που την άγαπούσε παράφορα και που ζευγνιγμένη, ύστερα από τόν γάμο της κ' έγινε καθηγήτρια στο Πανεπιστήμιο του 'Όσλο. Αυτός ο άτυχος έρωτευμένος, αυτός ο ένδοξος έπιστήμων που είχε τόσο άπογοη-

Μορώ καθισμένη μπροστά στο γραφείο της, όρθια, δίπλα στην προτομή του Πυθαγόρα και ξαπλωμένη άναπαυτικά στο ντιβάνι της. Κανείς δεν πρόσεξε τόν άτυχο Λουσιέν. Κανείς δεν του μίλησε. Κανείς δεν τόν φωτογράφησε. Οι όπερατέο του κινηματογράφου του δήλωσαν καθαρά και ξάστερα ότι δεν μπορούσαν να τού πάρουν κ' αυτόν μια ταινία, γιατί δεν ένδιέφερε διόλου το κοινό. Ο Λουσιέν δεν μπόρεσε να χωνέψη αυτή τη προσβολή και θεωρούσε ύπεύθυνη γι' αυτόν τόν έξευτελισμό του, την σοφή γυναίκα του, που με το περίφημο έπιστημονικό πνεύμα της, τόν σκέπαζε, τόν ταπεινώνει, τόν εκμηδένιζε. Για να εκδινηθή λοιπόν ο πικραμένος Λουσιέν, κακολογούσε όλες τις σοφές γυναίκες του κόσμου κάθε φορά που άποτραβιόταν σε μια άπόμερη γωνία με την μικρούλα κ. Λιεζουά, τη θελακτική κ. Λιεζουά, που δεν ήταν σοφή εκείνη, παρὰ μονάχα στον έρωτα.

Κι' έτσι ο διάβολος το έφερε μια

Ο δόκτωρ Μόρχαρτ την κύτταξε με θλίψη στα μάτια...

τενυθ από τόν έρωτα, ήταν ο δόκτωρ Μόρχαρτ.

Ο γάμος τού Λουσιέν και της Ζερμαίν ήταν δυσανάλογος, μα η άγάπη εξισώνει πάντα τις καρδιές. Ο Λουσιέν στην άρχη θαμώθηκε από το πνεύμα της γυναίκας του και δεν έκανε τίποτ' άλλο παρά να χάσει διαρκώς και να την θαυμάζει, ως τη μέρα που είδε ότι έπαψε τόν ρόλο του διαδόχου κ' όχι του βασιλέως. Η Ζερμαίν στεκόταν πιο ψηλά απ' αυτόν, συνενοχόταν στα έπιστημονικά περιοδικά, έπαιρνε βραβεία απ' τις 'Ακαδημίες κ' άλληλογραφούσε μ' όλους τούς σοφούς. 'Ενα ύπόμνημά της για την 'Ανάλυσι τών άλγεβρικών δύναμεων έκανε την καρδιά του δυστυχισμένου Λουσιέν να ξεχαλίσση από την πίκρα, γιατί ή όμορφη γυναίκα του κέρδιζε μ' αυτό το μεγαλείτερο βραβείο της 'Ακαδημίας κ' άφοσιώθηκε με περισσότερο πάθος στις μελέτες της.

Την ίδια μέρα πενήντα ρεπόρτερ πήγαν να πάρουν συνέντευξι της ένδοξης μαθήτριας τού Πουανκαρέ και τού 'Αινστάιν. Οι όπερατέο του κινηματογράφου ξεγύρθηκαν μέσα στο ήσυχο διαμέρισμά τους και «γύρισαν» τη σοφή κυρία Σεργιά.

... Θέε μου, του έλεγε τώρα ο καθηγητής Μόρχαρτ, το κακό δεν είναι άνεπανόρθωτο. Η μήνη μπορεί να ξαναγυρίσει...

μέρα να τούς πιάση ή όμορφη Ζερμαίν, τη στιγμή που φιλιόντουσαν άγκαλιασμένοι στον καναπέ του σαλονιού. Η σοφή γυναίκα του Λουσιέν μπροστά σ' αυτό το θέαμα λιποθύμησε, έπεσε προς τα πίσω και χτύπησε βαρέα το κεφάλι της σ' έναν σκληρό χείλος...

Ο Λουσιέν στην άρχη πήγε να πεθάνη από την άπελπισία του, μετανιώνας πικρά για τις άπιστίες που της είχε κάνει. 'Α, πόσες νύχτες πέρασε άπνους από τις τύψεις που τόν βασάνιζαν! 'Επειτα όμως είδε άξαφνα ότι από διάδοχο είχε γίνει βασιλιάς! Η άμνησία της γυναίκας του είχε ως αποτέλεσμα να πάρη ο Λουσιέν όλο το γήγρο που είχε ένας σέξυγος. Ο σοφός τώρα μέσα στο σπίτι ήταν αυτός! Η Ζερμαίν είχε γίνει μια ταπεινή, φρόνητη και καλή γυναίκα που θαύμαζε τόν άνδρα της... 'Επί τέλους! Είχε γίνει ή τρυφερή γυναίκα που όνειρευόταν ο Λουσιέν, ο τόσο άδικημένος σέξυγος.

... Θέε μου, του έλεγε τώρα ο καθηγητής Μόρχαρτ, το κακό δεν είναι άνεπανόρθωτο. Η μήνη μπορεί να ξαναγυρίσει...

Και σκύβοντας, της φίλησε το χέρι και βγήκε από το μυρωμένο μπουντουάζ της.

— Πώς Θεού! 'Οχι έγχειρήσεις! 'Οχι έγχειρήσεις! Δεν τη θέλουμε με κανέναν τρόπον! φώναξε ο Μορώ κατακόκκινος. 'Ας αφήσουμε τη φύσι μονάχη να κάνει εκείνο που θέλει... Η γυναίκα μου έπειτα δεν έπιθυμεί διόλου να ξανακοιτάξω τις έπιστημονικές εργασίες της. Είναι τώρα πολύ εύτυχισμένη. Ποτέ άλλοτε δεν έγινε τόσο όμορφο χρώμα. Έγινε πιο όμορφη, πιο νέα...

— Αλήθεια; 'Απάντησε ο δόκτωρ Μόρχαρτ. Πόσος καιρός έχει περάσει από τη μέρα που συνέβη το δυστύχημα;

— Να σας πω άμέσως, του απάντησε ο Μορώ. Το θυμάμαι πολύ καλά. Το δυστύχημα συνέβη στις 14 'Ιουλίου.

— Στις 14 'Ιουλίου; Έκανε ο δόκτωρ Μόρχαρτ αστασιμένος.

Κι' έπειτα έλπε με κάποια δειλία στον Μορώ:

— Δεν θα μπορούσα να υποβάλω τα σέβη μου στην κυρία σας;

— 'Ο! πολύ ευχαρίστως...

Σε λίγο ο Μορώ βρισκόταν μπροστά στη Λουσιέν. Πήρε τότε το χέρι της και της έλπε:

— Έλαβα το γράμμα σας, αγαπητή μου φίλη... 'Ηρθα, έξερете, για να σας εκθέσω και προφορικά τις άποψεις μου για το περίφημο εκείνο ύπόμνημά σας «περί της άνωτέρας 'Αλγέβρας και των γυφωδών θεωρημάτων της»...

— Μα δεν σας έλπε λοιπόν ο Λουσιέν; τόν διέκοψε άπότομα εκείνη.

— Ναι, μου έλπε, αγαπητή μου φίλη... της απάντησε ο δόκτωρ Μόρχαρτ. Ο σέξυγός σας είχε την καλωσύνη να μου εκθέσει με κάθε λεπτομέρεια την περίπτωσι... δηλαδή εκείνο το τόσο άπορότο και τόσο περιεργο άτύχημά σας... Μου έλπε μάλιστα και τότε συνέβη: στις 14 'Ιουλίου. Το γράμμα σας όμως που έλαβα έχει ημερομηνία 24 'Ιουλίου. Το έγγραφέτε δηλαδή δέκα μέρες μετά το άτύχημά σας. Αυτό σημαίνει, αγαπητή μου φίλη, άν δεν κάνω λάθος, ότι παίζετε μια παράξενη χαμωδιά...

— 'Ο! Σας έκτενω! Πιο σιγά... μνησθήσε η Ζερμαίν, κατάχλωμη. 'Εσείς μόνο έξερете το μυστικό μου... Ναι, τί θέλατε να κάνω; Προτίμησα να χάσω τη μήνη μου παρὰ τόν άνδρα μου.

Κι' ή όμορφη Ζερμαίν του διηγήθηκε με δάκρυα στα μάτια τις άπιστίες τού Λουσιέν με τη μικρούλα και θελακτική κ. Λιεζουά.

— Μήπως δεν κάνω καλά που παύω αυτή την κομωδιά; τόν ρώτησε κατόπιν. Βλέπετε ότι μ' αυτόν τόν τρόπον έγινε πάλι εύτυχισμένη κ' έχω τώρα τόν πιο καλό και τρυφερό σέξυγο τού κόσμου!

Ο δόκτωρ Μόρχαρτ την κύτταξε τότε με θλίψη στα μάτια.

— Έχετε δίκιο, της έλπε μ' ένα κρυφό κλάμμα στη φωνή. 'Αφήστε την έπιστήμη και τα μαθηματικά για κείνους που άτύχησαν στον έρωτα...

Και σκύβοντας, της φίλησε το χέρι και βγήκε από το μυρωμένο μπουντουάζ της.

PIERRE CHAINE

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΡΕΝΑΡ

Ο Σαρλ Νταρσαβαίν έβριζε μια ματιά στο επανωφόρι που τοίχωνε η ξανθιά μικρούλα του βεστιάριου και της είπε άμεσως:

—Δεν είναι δικό μου αυτό το επανωφόρι, δεσποινίς...

Έκείνη τον κούταξε δύσπιστα και τον ρώτησε σκανδαλισμένη:

—Είσαστε βέβαιος, κύριε;

—Διάβολε! Έκανε ο Σαρλ Νταρσαβαίν.

Η ξανθιά μικρούλα τότε άρχισε να ψάχνει μ' αγωνία και τέλος, μη μπορώντας πια να το βρει μονάχη της, παρακάλεσε τον Σαρλ Νταρσαβαίν που άνωτομονούσε να φύγει, αν και δεν είχε τελειώσει ακόμη η παραστάσις του θεάτρου, να κινηθεί μόνος του.

Μα ούτε κι εκείνος κατάφερε να βρει το επανωφόρι του. Η μικρούλα του βεστιάριου, κατάχλωμη από την ταλαιπωρία, άρχισε να κλαίει:

—Σας ζητώ συγγνώμη, κύριε, του είπε πνίγοντας τ' αναφιλητά της. Είπε η πρώτη φορά που τυχάνει να κάνω ένα τέτοιο λάθος... Δεν μπορώ να καταλάβω πώς μπέρδεψα τα επανωφόρια... Μπορεί να έκανα λάθος στους αριθμούς... Κι' ωστόσο ο άλλος κύριος, εκείνος που πήρε το δικό σας, πώς δεν το πρόσεξε;... Πώς δεν κατάλαβε ότι δεν ήταν δικό του το επανωφόρι; 'Α! κύριε, αν το μάθουν στη διέθυνση θα με διώξουν...

Ο Σαρλ Νταρσαβαίν ήταν ένας άνθρωπος με καλή καρδιά και λιπήθηκε τη μικρούλα.

—Ελάτε, δεν χάθηκε ο κόσμος... της είπε. Μην κλαίτε, δεσποινίς... 'Επί τέλους, αυτό το επανωφόρι, τώρα που το βλέπω καλύτερα, δεν μου φαίνεται να είναι από το δικό μου, αν κι' έχει, μα την αλήθεια, ένα πολύ παρόμοιο, πολύ ίδιο χρώμα... Για να το δοκιμάσω να δω αν μου πάει καλά...

Η ξανθιά μικρούλα, που είχε παρηγορηθεί κάπως, βιάστηκε να τον βοηθήσει.

—Κυτάτε, του είπε ολόγυρη, σας έχω μια χαρά!

—Το κρατάω τότε... Τι να κάνω; της απάντησε χαμογελώντας ο Σαρλ Νταρσαβαίν. Κι' έχει ο Θεός... Το Παρίσι είναι άπειρο, μα είμαι βέβαιος πως θα συναντήσω κάποτε τον περιεργό κύριο που πήρε το δικό μου... Καληνύχτα, δεσποινίς.

Κι' ο Σαρλ Νταρσαβαίν βγήκε από το θέατρο και τράβηξε για να γυρίσει στο σπίτι του, χώνοντας τα χέρια μέσα στις τσέπες του ξένου επανωφορίου. Την ίδια στιγμή στάθηκε απότομα, πνίγοντας μια κραυγή έκπληξης κι' έβγαλε κάτι από τη δεξιά τσέπη: ήταν ένα χρυσό ρολόι με χρυσή αλυσίδα.

—Περίεργο! φημίσει. Φαίνεται ότι είναι φανταστικό άρρηγμα... αχ, πώς πηξε το επανωφόρι μου και

μ' άφησε το δικό του. Τι να κάνω τώρα;... Μπα! Δεν βαριέσαι... Αχ, πώς ο τρελλός θα ξαναγυρίσει στο θέατρο και θ' αφήσει τη διέθυνσή του. Αχ, πώς και εγώ από κει κι' αλλάζουμε έτσι τα επανωφόρια μας...

Ο Σαρλ Νταρσαβαίν σήκωσε τους ώμους του αδιάφορα και τράβηξε τον δρόμο του. Κοντά στην Όπερα όμως, στάθηκε πάλι σαστισμένος. Βάζοντας τα χέρια του στις τσέπες του επανωφορίου, είχε βρει στην αριστερή ένα άλλο χρυσό ρολόι με χρυσή αλυσίδα και στη δεξιά μια μικρή γυναικεία τσάντα με μια χρυσή πουντιέρα, ένα χρυσό μολύβι και δέκα χρυσές λίρες στερόλινες!

Αντ' έ ανακαλύπτει τον ξανθό πρώτα να κοιμίσουν, έπειτα να χλωμάσουν και τέλος ν' απομείνουν άνοιχτο στόμα κρατώντας στα χέρια του εκείνα τα παρξένα χρυ-

πείτα, όταν τελείωσε, του είπε:

—Είσαστε βέβαιος, κύριε... κύριε Νταρσαβαίν, ότι αυτά που μου λέτε είναι η μόνη καθαρή αλήθεια;

—Μα... πώς είναι δυνατόν να μην είμαι βέβαιος, κύριε αστυνόμει; άπορησε ο Σαρλ Νταρσαβαίν.

—Εί λοιπόν! Ξέρετε τι εντύπωση μου έκανε η κατάθεσίς σας; Ένας πολύ άδελφός παραμυθιστής να μιλάει ούτως και να είσαστε βέβαιος ότι θα ξεχνάω γρήγορα το μυστήριο των χρυσασικών που βρήκατε στις τσέπες σας. Έλάτε μαζί μου... Είσαστε ελεύθερος...

Ο Σαρλ Νταρσαβαίν, λαμποκοπώντας από τη χαρά του βγήκε από το αστυνομικό τμήμα και βιάστηκε να γυρίσει στο σπίτι του.

Ο αστυνόμος τον παρακολούθησε μια στιγμή με το βλέμμα κι' έπειτα φημίσει σε μερικούς αστυφύλακες που έστεκαν από πίσω του:

—Τον νού σας... Και μη ξεχνάτε τις οδηγίες μου. Παρακολουθήστε τον και θα δείτε ότι θ' ανακαλύψουμε τι είδους άνθρωπος είναι αυτό το ύποπτο. Μα είμαι βέβαιος από τώρα ότι είναι ένας επικίνδυνος λωποδύτης...

Οι αστυφύλακες βγήκαν άμεσως από το τμήμα και πήραν από πίσω τον Σαρλ Νταρσαβαίν, που προχωρούσε ανάμεσα στον κόσμο του boulevard, αναπνέοντας ελεύθερα τον αέρα, που του φαινόταν τώρα πιο ευχάριστος από κάθε φορά, ύστερα από τον φόβο της φυλάξης, δίχως να προσέχει διόλου στις σπρωξίες που του έδιναν οι διαβάτες.

Μα άξαφνα στάθηκε, χλωμάζοντας: είχε καταλάβει ότι ένα βαρύ πράγμα είχε πέσει στην δεξιά τσέπη του επανωφορίου. Έχωσε λοιπόν γρήγορα το χέρι του κι' έβγαλε από μέσα μια χρυσή σιγαροθήκη μ' ένα αδαμάντινο κολλήτο μονό. Κάποιο μυστηριώδες χέρι του είχε οίσει μέσα στην τσέπη εκείνη την πολύτιμη ταμπакιέρα. Ήταν ολοφάνερο!

Εβγαλε από μέσα μια χρυσή σιγαροθήκη, μ' ένα αδαμάντινο κολλήτο μονόγραμμο...

σαφικά. Ύστερα, όταν είδε ότι τον στραβοκούτταζε ο κόσμος, πήρε άδιάφορο ύφος, ξανάβασε στην τσέπη το ρολόι και την τσάντα και σιγανόφροντας, σαν να διασκεδάζε μ' αυτήν την περιπέτεια, ξεστρώσε την πρώτη γωνία και τράβηξε για το πιο κοντινό αστυνομικό τμήμα.

Ο Σαρλ Νταρσαβαίν, μόλις μπήκε στο τμήμα, είπε τ' όνομά του στον αστυνόμο και του διηγήθηκε άμεσως τις μυστηριώδεις ανακαλύψεις που είχε κάνει στις τσέπες του ξένου επανωφορίου. Μα τί συνέβαινε λοιπόν; Μήπως ήταν μαγεμένο;

Ο αστυνόμος τον άκουσε προσεκτικά, καρφώνοντας δύσπιστα τα μάτια του στα δικά του και μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο στά χείλη. Έ-

είδε ν' ανοίγει η πόρτα και να μπαίνει μέσα ο αστυνόμος.

—Κύριε Νταρσαβαίν, του είπε, είσαστε ελεύθερος... Σας ζητώ συγγνώμη για το λάθος μου. Έξακριβώσα ότι είναι αληθινή η ιστορία της συμφορας. Η δουλειά του κλεπτοδόχου, όπως θα μαντεύετε, είναι πολύ απλή: δέχεται σίς τσέπες των τα κλοπιμαία! Ένας λωποδύτης μόλις κάνει ένα εκάλες, βιάζεται να ξεφορτωθεί το κλοπιμαίο για να μη το βρουν άπανοι του, αν τύχει να τον πιάσουν. Κι' έτσι, μόλις συναντήσει τον κλεπτοδόχο που τον αναγνωρίζει από ένα διακριτικό σημείο από εκείνα που αναγράφονται, του οίχει χοντρά μέσα στην τσέπη το χρυσό ρολόι, την τσάντα, τη χρυσή ταμπакιέρα ή τ' πορτοφόλι του θύματος του...

Ο Σαρλ Νταρσαβαίν, λαμποκοπώντας από τη χαρά του βγήκε από το αστυνομικό τμήμα και βιάστηκε να γυρίσει στο σπίτι του.

Ο αστυνόμος τον παρακολούθησε μια στιγμή με το βλέμμα κι' έπειτα φημίσει σε μερικούς αστυφύλακες που έστεκαν από πίσω του:

—Τον νού σας... Και μη ξεχνάτε τις οδηγίες μου. Παρακολουθήστε τον και θα δείτε ότι θ' ανακαλύψουμε τι είδους άνθρωπος είναι αυτό το ύποπτο. Μα είμαι βέβαιος από τώρα ότι είναι ένας επικίνδυνος λωποδύτης...

Οι αστυφύλακες βγήκαν άμεσως από το τμήμα και πήραν από πίσω τον Σαρλ Νταρσαβαίν, που προχωρούσε ανάμεσα στον κόσμο του boulevard, αναπνέοντας ελεύθερα τον αέρα, που του φαινόταν τώρα πιο ευχάριστος από κάθε φορά, ύστερα από τον φόβο της φυλάξης, δίχως να προσέχει διόλου στις σπρωξίες που του έδιναν οι διαβάτες.

Μα άξαφνα στάθηκε, χλωμάζοντας: είχε καταλάβει ότι ένα βαρύ πράγμα είχε πέσει στην δεξιά τσέπη του επανωφορίου. Έχωσε λοιπόν γρήγορα το χέρι του κι' έβγαλε από μέσα μια χρυσή σιγαροθήκη μ' ένα αδαμάντινο κολλήτο μονό. Κάποιο μυστηριώδες χέρι του είχε οίσει μέσα στην τσέπη εκείνη την πολύτιμη ταμπакιέρα. Ήταν ολοφάνερο!

Εβγαλε από μέσα μια χρυσή σιγαροθήκη, μ' ένα αδαμάντινο κολλήτο μονόγραμμο...

Ο Σαρλ Νταρσαβαίν, μόλις μπήκε στο τμήμα, είπε τ' όνομά του στον αστυνόμο και του διηγήθηκε άμεσως τις μυστηριώδεις ανακαλύψεις που είχε κάνει στις τσέπες του ξένου επανωφορίου. Μα τί συνέβαινε λοιπόν; Μήπως ήταν μαγεμένο;

Ο αστυνόμος τον άκουσε προσεκτικά, καρφώνοντας δύσπιστα τα μάτια του στα δικά του και μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο στά χείλη. Έ-

είδε ν' ανοίγει η πόρτα και να μπαίνει μέσα ο αστυνόμος. —Κύριε Νταρσαβαίν, του είπε, είσαστε ελεύθερος... Σας ζητώ συγγνώμη για το λάθος μου. Έξακριβώσα ότι είναι αληθινή η ιστορία της συμφορας. Η δουλειά του κλεπτοδόχου, όπως θα μαντεύετε, είναι πολύ απλή: δέχεται σίς τσέπες των τα κλοπιμαία! Ένας λωποδύτης μόλις κάνει ένα εκάλες, βιάζεται να ξεφορτωθεί το κλοπιμαίο για να μη το βρουν άπανοι του, αν τύχει να τον πιάσουν. Κι' έτσι, μόλις συναντήσει τον κλεπτοδόχο που τον αναγνωρίζει από ένα διακριτικό σημείο από εκείνα που αναγράφονται, του οίχει χοντρά μέσα στην τσέπη το χρυσό ρολόι, την τσάντα, τη χρυσή ταμπакιέρα ή τ' πορτοφόλι του θύματος του...

ΑΠΟ ΔΩ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ, ΠΑΛΗΣ ΚΑΙ ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ

Κάποτε μέσα σε μια ταβέρνα της Πλάκας μπήκε ένας Κεφαλλονίτης και κάθισε πλάι σε δυο Αθηναίους.

Οι Αθηναίοι σκεφτήκανε τότε να γελώσουν σε βάρος του. Σηκώθηκε, λοιπόν, ο ένας τους και πήγε αθρόβα πίσω απ' τον Κεφαλλονίτη και με μια κλωλιά, του ζωγράφισε απάνω στο παλτό του ένα κεφάλι γαϊδάρου.

Ο προσηύχων Κεφαλλονίτης προσποιήθηκε πως δεν κατάλαβε τίποτε κι' έξακολουθησε να τρώει με την ησυχία του.

Όταν όμως απόφαγε και πήγε να λογαριασθεί, σηκώθηκε από την καρέκλα του και, πλησιάζοντας τους δυο φαρσέρ, τους είπε:

—Δεν μου λέτε, σας παρακαλώ, ποιός απ' τους δυο σας σκούπισε το... πρόσωπό του στο παλτό μου; Κόκαλο οι μάγκες.

Κάποτε ένας Ληξουριώτης ταξίδευε για την Αθήνα. Όταν το διαπύρι άραξε στη Ζάκυνθο, βγήκε έξω για να δη την πόλη. Καθώς γύριζε έδω κι' εκεί, είδε στην παραλία ένα Ζακυνθινό να πουλάει μια καναρίνα και τον ρώτησε:

—Πόσο πουλάς την καναρίνα;

—Δεν είναι καναρίνα, πατριώτη! του απάντησε ο Ζακυνθινός. Είναι καναρίνι και χαλάει κόσμο με το κελάδημά του. 'Αν θέλεις, πάρε το ένα δεκάριχο και θα εύλογα την ώρα που με πέντεις!

—Σε πιστεύω, μα δεν έχω άλλο από ένα τάλληρο. Το δίνεις;

Ο Ζακυνθινός έκανε πως σκέφτηκε μια στιγμή και δέχτηκε. Πήρε λοιπόν ο Ληξουριώτης το καναρίνι κι' ανέβηκε απάνω στο βαπόρι, που σε λίγο άρχισε την άγκυρά του για να φύγει.

Τότε ο Ζακυνθινός, που φανταστηκε πως γέλασε τον Ληξουριώτη, του φώναξε κοροϊδευτικά:

—Έννοια σου, πατριώτη, και θα σου λalήση!

Κι' ο Ληξουριώτης, που τον άκουσε, του απάντησε:

—Το ξέρω!... Μα θα το περάσας και σύ!

Το τάλληρο που του είχε δώσει, ήταν κάπνικο!

Η κοινωνία δε ύποδύεται ανάλογα με το ντίσιμό σου και σε κρίνει ανάλογα με τα λόγια σου.

(Ρωσική)

Η άρετή χωρίς κοινότητα είναι ένα άχρηστο έπιπλο.

(Γαλλική)

Ο άπενταρος είναι ξωντανό πτόμα!

(Ιταλική)

τίποτε άλλο απ' αυτό!...

Κάποτε ένας ήλιος θέλησε να κοιμηθή, αλλά επειδή δεν ήξερε κολύμπι, λίγο έλειψε να πνιγί. Τότε λοιπόν ωρρίστηκε να μη ξαναμπή στη θάλασσα, πριν να μάθει καλό κολύμπι.

Κάποια φορά ταξίδευαν μαζί ένας αναισθητός, ένας φραγκός κι' ένας κουρέας. Όταν νύχτωσε, θέλησαν να ξεκουραστούνε και συμφώνησαν να φυλάξουν ο ένας τους από τέσσερες ώρες βάρος. Πιάσανε λοιπόν κληρο κι' έτρεχε να φυλάξει πρώτος ο κουρέας, δεύτερος ο αναισθητός και τρίτος ο φραγκός.

Ο κουρέας, καθώς φύλαγε το νοούμεό του, άρχισε να στενοχωριέται και μη βρίσκοντας τί άλλο να κάνει για να περάσει τον καιρό του, έπιασε και ξούρισε το κεφάλι του αναισθητού.

Όταν πέρασαν η τέσσερες ώρες, ο κουρέας ξύπνησε τον αναισθητό για να φυλάξει κι' αυτός την βάρδια του.

Ο αναισθητός μόλις ξύπνησε, έστειλε το κεφάλι του και βρίσκοντας το χωρίς μαλλιά φώναξε στον κουρέα:

Ο Μέγας Αλέξανδρος κάποτε έστειλε στον Φωκίων τον Αθηναίο εκατό τάλαντα χρυσά για να του δείξει την μεγάλη έκτιση που του είχε. Όταν όμως οι άεσταιμένοι του Αλέξανδρου παρουσιάστηκαν μπροστά στον Φωκίωνα, ο Φωκίων δεν δέχτηκε το δώρο που του πήγανε.

—Γιατί ο Αλέξανδρος δεν έστειλε το πλοίο με αυτό το δώρο; κανένας άλλος συμπολίτης μου, παρ' όσον είμαι, το πλοίο καλώς και πιο τίμιος απ' όλους τους Αθηναίους, του απαντήσανε έκπληκτοι.

—Τότε λοιπόν, τους είπε ο Φωκίων, ως μ' αφήσει ο Αλέξανδρος να μείνω τέτοιος που είμαι!...

Ο Αργαίλας ο βασιλεύς της Σπαρτης, αγαπούσε πολύ τα παιδιά του. Μια μέρα μπήκε άξαφνα μέσα στο παλάτι κάποιος νεαρός φίλος του και βλέποντάς τον να έζη καβαλλικειμένο ένα καλόν και να διασκεδάζει με το παιχνίδι αυτό το παιδί του, έμεινε άποδολωμένος.

—Σαφινάστρες, φίλε μου, έ; του φώναξε τότε ο Αργαίλας. Είδη καρούς όμως που θα παίξας κι' εσύ καθώς κι' εγώ, όταν παντρευτείς, κάνεις παιδιά κι' αγαπάς πραγματικά τα παιδιά σου!...

Αφροσ της Νεκρας Θαλασσης. Είπε το τελευταίο δημοσίωμα του Ινστιτούτου PEARCE και εύρισκεται, κατόπιν συμβάσεως για όλη την Ανατολή, συμπεριλαμβανομένης και της Ιταλίας—μόνο στην ACADEMIE DE BEAUTE Mme KETTY, Προεξέχουσας 11 (Επουργείον Ναυτικών). Τηλέφ. 22-088.

Καθόρισε, τονώνει και φρεσκαίνει το δώμα και δίνει τη βελούδινα απαλότητα δώματος μικρού παιδιού. Αποτελέσματα εκπληκτικά από την πρώτην ημέραν.

Ο Νικοκρέων, ο τύραννος της Κύπρου, δεν είχε μισήσει κανέναν άλλον απ' τους έχθρους του, τόσο

Ρωτήσανε κάποτε τον Διογένη, γιατί το χρυσάφι είναι κίτρινο;

—Απ' τον φόβο του, απάντησε, γιατί όλος ο κόσμος δεν κινηγάει

Κάποτε κάποιος πλούσιος της Σπαρτης, αγαπούσε πολύ τα παιδιά του. Μια μέρα μπήκε άξαφνα μέσα στο παλάτι κάποιος νεαρός φίλος του και βλέποντάς τον να έζη καβαλλικειμένο ένα καλόν και να διασκεδάζει με το παιχνίδι αυτό το παιδί του, έμεινε άποδολωμένος.

—Σαφινάστρες, φίλε μου, έ; του φώναξε τότε ο Αργαίλας. Είδη καρούς όμως που θα παίξας κι' εσύ καθώς κι' εγώ, όταν παντρευτείς, κάνεις παιδιά κι' αγαπάς πραγματικά τα παιδιά σου!...

Αφροσ της Νεκρας Θαλασσης. Είπε το τελευταίο δημοσίωμα του Ινστιτούτου PEARCE και εύρισκεται, κατόπιν συμβάσεως για όλη την Ανατολή, συμπεριλαμβανομένης και της Ιταλίας—μόνο στην ACADEMIE DE BEAUTE Mme KETTY, Προεξέχουσας 11 (Επουργείον Ναυτικών). Τηλέφ. 22-088.

Καθόρισε, τονώνει και φρεσκαίνει το δώμα και δίνει τη βελούδινα απαλότητα δώματος μικρού παιδιού. Αποτελέσματα εκπληκτικά από την πρώτην ημέραν.

Ο Νικοκρέων, ο τύραννος της Κύπρου, δεν είχε μισήσει κανέναν άλλον απ' τους έχθρους του, τόσο

Ρωτήσανε κάποτε τον Διογένη, γιατί το χρυσάφι είναι κίτρινο;

—Απ' τον φόβο του, απάντησε, γιατί όλος ο κόσμος δεν κινηγάει

ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ!... ΜΕ ΤΟ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΛΑΧΕΙΟ ΤΗΣ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ",

Κρατάτε την Τύχη στα χέρια σας... Είνε το πιο απλό και πιο πλούσιο λαχείο απ' όλων των περιοδικών και των εφημερίδων.

ΠΕΝΤΕ ΧΙΛΙΑΔΩΝ ΔΡΑΧΜΩΝ ΔΩΡΑ ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ!...
ΤΗΝ ΠΕΜΠΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

Ο α'	αριθμός δά κερδίσει δρχ.	500	Ο ε'	αριθμός δά κερδίσει δρχ.	50
Ο β'	» » » »	150	Ο στ'	» » » »	50
Ο γ'	» » » »	100	Ο ζ'	» » » »	50
Ο δ'	» » » »	50	Ο η'	» » » »	50

Επίσης πάντες οι αριθμοί οι λήγοντες εις τα δύο τελευταία ψηφία του πρώτου αριθμού δά κερδίζουν από ένα "Ημερολόγιον του «Μπουκέτου», όπου ούποτε έτους θέλουν, εκ των εύρισκομένων εις την βιβλιοθήκην του «Μπουκέτου»

Οι εν Αθήναις κερδίζοντες χρηματικά ποσά δά φέρνουν το φύλλο με το εν αὐτῷ δελτίον, στα Γραφεία μας και δά παίρνουν τα κέρδη των.

Οι εν ταῖς ἐπαρχίαις κερδίζοντες θ' ἀποκόπτουν και δά μὲς στέλνουν τα δελτία των και δά λαμβάνουν οι μὲν το χρηματικὸν δῶρον τους δι' ἐπιταγῆς, οι δὲ τὸ "Ημερολόγιον της ἀρεσκείας τους διὰ τοῦ Ταχυδρομείου.

Η κλήρωσις δά γίνεται κάθε Τετάρτην τὴν 5 μ. μ. εις τὰ Γραφεία μας, παρουσία Ἐπιτροπῆς, και ἡ παράδοσις τῶν δῶρων δά εἶνε ἄμεσος.

Κάθε ἀναγνώστης δύναται ν' ἀγοράξῃ και δυὸ και τρία και περισσότερα φύλλα, γιὰ νὰ ἔχῃ περισσότερες ἐλπίδες κέρδους.

Στὴν κληρωτίδα δά μπαίνουν ὅλοι οι εις τὰ φύλλα δημοσιευόμενοι ἀριθμοί. Θά συμμετέχουν δηλαδὴ στὸ Λαχείο ὅλοι οι ἀναγνώσται μας — και τῆς πρωτεύουσας και τῶν ἐπαρχιῶν — με μεγάλες ἐλπίδες κέρδους ἑκάστος.

Τὰ ἀποτελέσματα τῶν κληρώσεων δημοσιεύονται κάθε ἐβδομάδα στὰ φύλλα της "Οικογενείας".

Οὐδέποτε ἑλληνικὸν περιοδικὸν προέβη εἰς τόσον σπουδαίαν καινοτομίαν

ΔΕΛΤΙΟΝ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ
ΤΗΣ
"ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ" * 001855
ΚΛΗΡΩΣΙΣ Ε.

ΔΩΡΑ ΧΡΗΜΑΤΙΚΑ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΑ

ΑΘΗΝΑΙ, 21 Δεκεμβρίου 1933.

Αγοράζετε
ὅλοι τὴν
"ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ",
Μέσα στὶς
σελίδες της
κρύβεται ἡ
τύχη σας!...

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ERNEST CLADIER

Ο ΑΛΑΡΙΧΟΣ ΚΙ' Η ΓΛΥΚΙΝΝΑ

ΝΟΙΕΙΣ τοῦ 397.

Κυνηγημένος ἀπὸ ἰσχυρότατο ἀπόσπασμα Βυζαντινῶν θωρακοφόρων ὁ πανίσχυρος πρὸ δολιγῶν μηνῶν ἡγεμὼν τῶν Βησιγότων Ἀλάριχος, ἔτρεχε τώρα σὺν ὄχρῳ στὶς πανοπυτεμένες δουνολαγίες τῆς Φολῆς, στὴν Πελοπόννησο.

Ὁ θαυμάσιος Βυζαντινὸς στρατηγὸς Σηλίχων εἶχε συντρίψει τὴν στρατιὰ τῶν Βησιγότων, κι' ὁ Ἀλάριχος, ὁ ἀνδραγαθὸς καὶ μετὰ ἀνδραγαθίας ποιοτὴς τῆς Ἑλλείας καὶ τῆς Κορίνθου, ἀναγκάσθηκε νὰ φάγῃ γιὰ κανένα σπῆλαιο ἀπάτητο στὴ Φολῆ, κατὰ τὸν δρόμον, κι' αὐτὸν καὶ τὸν ἀντιπάλον του.

Τὸ ἡλικίωμα ἦταν ἀπελπιστικὸ, ἡ πλάγιος τραχιὴς κι' ἀπότομος, κι' ὁ λευκὸς κορμὸς κι' ἀρενωπὸς Βησιγότης ἡγεμὼν δάγκανε τὰ χεῖλη του ἀπὸ τὴν προσπάθειαν ν' ἀντισταθῇ στὴν ἐξάντλησιν τοῦ τῶν κινεῖται.

Ἐξάφνης, κάτω στὸν κάμπο γινώσκων ἀπειλητικὰ στὸν ἥλιον ἡ λόγος καὶ τὰ κράνη τῶν Βυζαντινῶν διοικτῶν του. Μία κραυγὴ λύσσης βγήκε ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ κατωκόπου Ἀλαρίχου, ὁ φόβος ἔδωκε ὥρρῃς τὴς παρειῶν τῶν ἀκολουθῶν του, κι' ὅλοι ἐνοιῶσαν κοντὰ, πολὺ κοντὰ, τὸν ἀρενωπὸ καὶ τοῦ.

Ὁ ἐχθρὸς βρισκόταν σίγουρα στὰ ἴχνη του!

Ἐνα κοντόφραδο δέκοπο τευτονικὸ μαχαίρι ἄστραψε στὰ χεῖρα τοῦ Ἀλαρίχου, κι' ἡ ματιὰ του ἐγίνε σκληρὴ σὺν ἀσάλλῃ. Ὁ αὐτοκτονόουσι καλὴτερα, παρὰ νὰ πέσῃ ζωντανὸς στὰ χεῖρα τῶν ἐχθρῶν του, αὐτὸς ὁ μὲν προχθὲς ἀκούει θριαμβευτὴς καὶ τραμερὸς νικητὴς τῶν!

Μὰ δὲν πρόλαβε τὸ ψυχρὸ λεπίδι νὰ βυθισθῇ στὰ ἀνδρειωμένα ἐκείνα στήθη, γιὰ τὴν λεπτὴν φωνὴν ἀρμονικὴν σὺν τραγοῦδι, ἀκούστηκε ἐκεῖ κοντὰ:

—Μήπως χάσατε τὸν δρόμον, ἀντιπάλους μου... Μονάχα μὲ δυὸ σεστέρτια (χάλκινα νομίσματα) εἴμαι πρόθυμος νὰ σᾶς ὁδηγήσω!..

Ἡ συνοδεία σταμάτησε ἑξαφνισμένη κι' ὁ Ἀλάριχος ἔστρεψε τὸ βλέμμα του πρὸς τὴν κατενθινὴν τῆς φωνῆς. Παρενθὺς καὶ σὺν χαρὰ, καὶ σὺν ὑπερτάτῃ ἀνακούφισις φώτισε τὴν κορυφὴν ἀνδρική μορφὴ του, καὶ τὸ βλέμμα του ἀνακατέθηκε μετὰ συγκίνησιν στὴν ἀθῶα καὶ παιδικὴ μορφὴ τῆς κοπέλλας τοῦ μῆλτος.

Τὴν ἔλεγον Γλυκίνα. Ἦταν τσοπανοπούλα καὶ τὰ λιγιστά της καταστάδια ἔδωσαν ἥσυχον παρὰ, ἐνῶ ἡ νεαρὴ κοῦρα τους, μετὰ ἑστῆκα μαλλιά καὶ δίχως πέδιλα στὰ πόδια, παρακολουθοῦσε τὸ δόσιν τῶν καὶ τὰ φύλλα.

Μὰ ὁ κίνδυνος πλησίαζε γοργός. Σταθερὸς τώρα καὶ μετὰ κάποια τραχύτητα στὴ φωνή του ὁ Ἀλάριχος, ἔδειξε μὴ χροῖα χροῖα νομίσματα στὴν τσοπανοπούλα καὶ τῆς φώναξε ἀπότομα:

—Δώα σου θὰ εἶνε δια αὐτά, ἀν κατὰφερῇς νὰ μᾶς κρύψῃς ἀπὸ κείνους ἐκεῖ κάτω τοὺς στρατιώτες...

Ἡ Γλυκίνα ἔρριξε στὸ χροῖα-φι μὴ περιφρονητικὴ ματιὰ, κι' εἶπε παρρηθῶς:

—Μοῦφθαναν δυὸ σεστέρτια μόνον... Τώρα δὲν θέλω πλεῖν λεπτά... Σὰς κυνηγοῦν; Θὰ σᾶς σώσω... Κάτι μοῦ λέει, ἀρχοντά μου, πὼς οὔτε κακὸς εἶστε, οὔτε σὰς κυνηγοῦν γιὰ κακόν... Ἡ ματιὰ σας μόνον μετὰ καθυστέρησιν, ἐνῶ ἡ μορφὴ σας μετὰ φοβέται...

Καὶ χωρὶς πεῖν νὰ ἐξομολογήσῃ, μίμνη πρώτη στὸ μονοπάτι κι' ἀπὸ κορυφὰ στενά, ὠδήγησε, σὲ λίγον, τὴν ἀπελπισμένην κι' ἐξαντλημένη τελείως ὁμάδα σὲ καταφύγιον κρυφὸ καὶ ἀσφαλές.

Πέρασαν 15 ἡμέρες. Στὸ διάστημα αὐτὸ ἡ Γλυκίνα φρόντιζε μόνον τῆς γιὰ τὴν διατροφή καὶ συντήρησιν τοῦ Ἀλαρίχου καὶ τῶν ὁπαδῶν του, πηγαίνοντάς τους τροφίμα κι' ἀγοράζοντάς τους μετὰ χροῖα πού τῆς ἔδιναν διάφορα ἄλλα εἶδη χρήσιμα.

Ἐξασφαλισμένος πεῖν ἀπ' τὸν κίνδυνον τοῦ θανάτου, ὁ Ἀλάριχος μπόρεσε στὸ διάστημα αὐτὸ νὰ στείλῃ δυὸ-τρεις ἀπὸ τοὺς συντρόφους του σὺν Σηλίχωνι ὡς πρεσβεῖα, κι' ὁ Βυζαντινὸς στρατηγὸς μετὰ χαρὰ ἄκουσε ἀπὸ τὸ στόμα τῶν πρεσβευτῶν αὐτῶν τοῦ Ἀλαρίχου τὴς σχετικῆς προτάσεως τοῦ γιὰ τὴν εἰρήνην.

Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὅτι ὁ Ἀλάριχος συνθηκολόγησε πεῖν ὁριστικὰ μετὰ τὸ Βυζαντινὸ κράτος. Ἀνακοῦσε πάλι τὸν θρόνον του, καὶ μάλιστα διοριζόταν ἀνώτατος κυβερνήτης τῶν Ἑλλείων ἐπαρχιῶν μετὰ ἡγεμονικὴ ἐπιχορήγησιν!

Γενναῖος εὐγνωμοσύνην στὴ νεαρὴ κοπέλλα ὁ Βησιγότης ἡγεμὼν, θέλησε τὴν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεώς του νὰ τῆς χαρίσῃ πλουσιώτατα δῶρα, ποῖν τὴν ἀποχωρεῖται. Κατὰ τὴν ὁδὸν, δὲν εἶδε, ὅτι ἡ Γλυκίνα, ἀντὶς νὰ τὰ δεχθῇ μετὰ χαρὰ, ἔσκυψε τὸ κεφάλι της ἑξαφνικὰ κι' ἀναλόθηκε σὲ δάκρυα.

Μιὰ ἀόριστη συγκίνησις ἄρχισε νὰ σφίγγῃ τὴν καρδίαν τοῦ Ἀλαρίχου. Πλησίασε σιγαλὴν τὴν κοπέλλα, τὴν ἔπαυσε ἀπ' τὸ πηγεῖν τρυφερά, τῆς ἀνέβηκε τὸ ὄμορφον κεφάλι καὶ τῆς φώναξε ἀπότομα:

—Δώα σου θὰ εἶνε δια αὐτά, ἀν κατὰφερῇς νὰ μᾶς κρύψῃς ἀπὸ κείνους ἐκεῖ κάτω τοὺς στρατιώτες...

Ἡ Γλυκίνα ἔρριξε στὸ χροῖα-φι μὴ περιφρονητικὴ ματιὰ, κι' εἶπε παρρηθῶς:

—Μοῦφθαναν δυὸ σεστέρτια μόνον... Τώρα δὲν θέλω πλεῖν λεπτά... Σὰς κυνηγοῦν; Θὰ σᾶς σώσω... Κάτι μοῦ λέει, ἀρχοντά μου, πὼς οὔτε κακὸς εἶστε, οὔτε σὰς κυνηγοῦν γιὰ κακόν... Ἡ ματιὰ σας μόνον μετὰ καθυστέρησιν, ἐνῶ ἡ μορφὴ σας μετὰ φοβέται...

Καὶ χωρὶς πεῖν νὰ ἐξομολογήσῃ, μίμνη πρώτη στὸ μονοπάτι κι' ἀπὸ κορυφὰ στενά, ὠδήγησε, σὲ λίγον, τὴν ἀπελπισμένην κι' ἐξαντλημένη τελείως ὁμάδα σὲ καταφύγιον κρυφὸ καὶ ἀσφαλές.

Πέρασαν 15 ἡμέρες. Στὸ διάστημα αὐτὸ ἡ Γλυκίνα φρόντιζε μόνον τῆς γιὰ τὴν διατροφή καὶ συντήρησιν τοῦ Ἀλαρίχου καὶ τῶν ὁπαδῶν του, πηγαίνοντάς τους τροφίμα κι' ἀγοράζοντάς τους μετὰ χροῖα πού τῆς ἔδιναν διάφορα ἄλλα εἶδη χρήσιμα.

Ἐξασφαλισμένος πεῖν ἀπ' τὸν κίνδυνον τοῦ θανάτου, ὁ Ἀλάριχος μπόρεσε στὸ διάστημα αὐτὸ νὰ στείλῃ δυὸ-τρεις ἀπὸ τοὺς συντρόφους του σὺν Σηλίχωνι ὡς πρεσβεῖα, κι' ὁ Βυζαντινὸς στρατηγὸς μετὰ χαρὰ ἄκουσε ἀπὸ τὸ στόμα τῶν πρεσβευτῶν αὐτῶν τοῦ Ἀλαρίχου τὴς σχετικῆς προτάσεως τοῦ γιὰ τὴν εἰρήνην.

Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὅτι ὁ Ἀλάριχος συνθηκολόγησε πεῖν ὁριστικὰ μετὰ τὸ Βυζαντινὸ κράτος. Ἀνακοῦσε πάλι τὸν θρόνον του, καὶ μάλιστα διοριζόταν ἀνώτατος κυβερνήτης τῶν Ἑλλείων ἐπαρχιῶν μετὰ ἡγεμονικὴ ἐπιχορήγησιν!

Γενναῖος εὐγνωμοσύνην στὴ νεαρὴ κοπέλλα ὁ Βησιγότης ἡγεμὼν, θέλησε τὴν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεώς του νὰ τῆς χαρίσῃ πλουσιώτατα δῶρα, ποῖν τὴν ἀποχωρεῖται. Κατὰ τὴν ὁδὸν, δὲν εἶδε, ὅτι ἡ Γλυκίνα, ἀντὶς νὰ τὰ δεχθῇ μετὰ χαρὰ, ἔσκυψε τὸ κεφάλι της ἑξαφνικὰ κι' ἀναλόθηκε σὲ δάκρυα.

Μιὰ ἀόριστη συγκίνησις ἄρχισε νὰ σφίγγῃ τὴν καρδίαν τοῦ Ἀλαρίχου. Πλησίασε σιγαλὴν τὴν κοπέλλα, τὴν ἔπαυσε ἀπ' τὸ πηγεῖν τρυφερά, τῆς ἀνέβηκε τὸ ὄμορφον κεφάλι καὶ τῆς φώναξε ἀπότομα:

—Δώα σου θὰ εἶνε δια αὐτά, ἀν κατὰφερῇς νὰ μᾶς κρύψῃς ἀπὸ κείνους ἐκεῖ κάτω τοὺς στρατιώτες...

Ἡ Γλυκίνα ἔρριξε στὸ χροῖα-φι μὴ περιφρονητικὴ ματιὰ, κι' εἶπε παρρηθῶς:

—Μοῦφθαναν δυὸ σεστέρτια μόνον... Τώρα δὲν θέλω πλεῖν λεπτά... Σὰς κυνηγοῦν; Θὰ σᾶς σώσω... Κάτι μοῦ λέει, ἀρχοντά μου, πὼς οὔτε κακὸς εἶστε, οὔτε σὰς κυνηγοῦν γιὰ κακόν... Ἡ ματιὰ σας μόνον μετὰ καθυστέρησιν, ἐνῶ ἡ μορφὴ σας μετὰ φοβέται...

Καὶ χωρὶς πεῖν νὰ ἐξομολογήσῃ, μίμνη πρώτη στὸ μονοπάτι κι' ἀπὸ κορυφὰ στενά, ὠδήγησε, σὲ λίγον, τὴν ἀπελπισμένην κι' ἐξαντλημένη τελείως ὁμάδα σὲ καταφύγιον κρυφὸ καὶ ἀσφαλές.

Πέρασαν 15 ἡμέρες. Στὸ διάστημα αὐτὸ ἡ Γλυκίνα φρόντιζε μόνον τῆς γιὰ τὴν διατροφή καὶ συντήρησιν τοῦ Ἀλαρίχου καὶ τῶν ὁπαδῶν του, πηγαίνοντάς τους τροφίμα κι' ἀγοράζοντάς τους μετὰ χροῖα πού τῆς ἔδιναν διάφορα ἄλλα εἶδη χρήσιμα.

Ἐξασφαλισμένος πεῖν ἀπ' τὸν κίνδυνον τοῦ θανάτου, ὁ Ἀλάριχος μπόρεσε στὸ διάστημα αὐτὸ νὰ στείλῃ δυὸ-τρεις ἀπὸ τοὺς συντρόφους του σὺν Σηλίχωνι ὡς πρεσβεῖα, κι' ὁ Βυζαντινὸς στρατηγὸς μετὰ χαρὰ ἄκουσε ἀπὸ τὸ στόμα τῶν πρεσβευτῶν αὐτῶν τοῦ Ἀλαρίχου τὴς σχετικῆς προτάσεως τοῦ γιὰ τὴν εἰρήνην.

Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὅτι ὁ Ἀλάριχος συνθηκολόγησε πεῖν ὁριστικὰ μετὰ τὸ Βυζαντινὸ κράτος. Ἀνακοῦσε πάλι τὸν θρόνον του, καὶ μάλιστα διοριζόταν ἀνώτατος κυβερνήτης τῶν Ἑλλείων ἐπαρχιῶν μετὰ ἡγεμονικὴ ἐπιχορήγησιν!

Γενναῖος εὐγνωμοσύνην στὴ νεαρὴ κοπέλλα ὁ Βησιγότης ἡγεμὼν, θέλησε τὴν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεώς του νὰ τῆς χαρίσῃ πλουσιώτατα δῶρα, ποῖν τὴν ἀποχωρεῖται. Κατὰ τὴν ὁδὸν, δὲν εἶδε, ὅτι ἡ Γλυκίνα, ἀντὶς νὰ τὰ δεχθῇ μετὰ χαρὰ, ἔσκυψε τὸ κεφάλι της ἑξαφνικὰ κι' ἀναλόθηκε σὲ δάκρυα.

Μιὰ ἀόριστη συγκίνησις ἄρχισε νὰ σφίγγῃ τὴν καρδίαν τοῦ Ἀλαρίχου. Πλησίασε σιγαλὴν τὴν κοπέλλα, τὴν ἔπαυσε ἀπ' τὸ πηγεῖν τρυφερά, τῆς ἀνέβηκε τὸ ὄμορφον κεφάλι καὶ τῆς φώναξε ἀπότομα:

—Δώα σου θὰ εἶνε δια αὐτά, ἀν κατὰφερῇς νὰ μᾶς κρύψῃς ἀπὸ κείνους ἐκεῖ κάτω τοὺς στρατιώτες...

Ἡ Γλυκίνα ἔρριξε στὸ χροῖα-φι μὴ περιφρονητικὴ ματιὰ, κι' εἶπε παρρηθῶς:

—Μοῦφθαναν δυὸ σεστέρτια μόνον... Τώρα δὲν θέλω πλεῖν λεπτά... Σὰς κυνηγοῦν; Θὰ σᾶς σώσω... Κάτι μοῦ λέει, ἀρχοντά μου, πὼς οὔτε κακὸς εἶστε, οὔτε σὰς κυνηγοῦν γιὰ κακόν... Ἡ ματιὰ σας μόνον μετὰ καθυστέρησιν, ἐνῶ ἡ μορφὴ σας μετὰ φοβέται...

Καὶ χωρὶς πεῖν νὰ ἐξομολογήσῃ, μίμνη πρώτη στὸ μονοπάτι κι' ἀπὸ κορυφὰ στενά, ὠδήγησε, σὲ λίγον, τὴν ἀπελπισμένην κι' ἐξαντλημένη τελείως ὁμάδα σὲ καταφύγιον κρυφὸ καὶ ἀσφαλές.

Πέρασαν 15 ἡμέρες. Στὸ διάστημα αὐτὸ ἡ Γλυκίνα φρόντιζε μόνον τῆς γιὰ τὴν διατροφή καὶ συντήρησιν τοῦ Ἀλαρίχου καὶ τῶν ὁπαδῶν του, πηγαίνοντάς τους τροφίμα κι' ἀγοράζοντάς τους μετὰ χροῖα πού τῆς ἔδιναν διάφορα ἄλλα εἶδη χρήσιμα.

Ἐξασφαλισμένος πεῖν ἀπ' τὸν κίνδυνον τοῦ θανάτου, ὁ Ἀλάριχος μπόρεσε στὸ διάστημα αὐτὸ νὰ στείλῃ δυὸ-τρεις ἀπὸ τοὺς συντρόφους του σὺν Σηλίχωνι ὡς πρεσβεῖα, κι' ὁ Βυζαντινὸς στρατηγὸς μετὰ χαρὰ ἄκουσε ἀπὸ τὸ στόμα τῶν πρεσβευτῶν αὐτῶν τοῦ Ἀλαρίχου τὴς σχετικῆς προτάσεως τοῦ γιὰ τὴν εἰρήνην.

Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὅτι ὁ Ἀλάριχος συνθηκολόγησε πεῖν ὁριστικὰ μετὰ τὸ Βυζαντινὸ κράτος. Ἀνακοῦσε πάλι τὸν θρόνον του, καὶ μάλιστα διοριζόταν ἀνώτατος κυβερνήτης τῶν Ἑλλείων ἐπαρχιῶν μετὰ ἡγεμονικὴ ἐπιχορήγησιν!

Γενναῖος εὐγνωμοσύνην στὴ νεαρὴ κοπέλλα ὁ Βησιγότης ἡγεμὼν, θέλησε τὴν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεώς του νὰ τῆς χαρίσῃ πλουσιώτατα δῶρα, ποῖν τὴν ἀποχωρεῖται. Κατὰ τὴν ὁδὸν, δὲν εἶδε, ὅτι ἡ Γλυκίνα, ἀντὶς νὰ τὰ δεχθῇ μετὰ χαρὰ, ἔσκυψε τὸ κεφάλι της ἑξαφνικὰ κι' ἀναλόθηκε σὲ δάκρυα.

Μιὰ ἀόριστη συγκίνησις ἄρχισε νὰ σφίγγῃ τὴν καρδίαν τοῦ Ἀλαρίχου. Πλησίασε σιγαλὴν τὴν κοπέλλα, τὴν ἔπαυσε ἀπ' τὸ πηγεῖν τρυφερά, τῆς ἀνέβηκε τὸ ὄμορφον κεφάλι καὶ τῆς φώναξε ἀπότομα:

—Δώα σου θὰ εἶνε δια αὐτά, ἀν κατὰφερῇς νὰ μᾶς κρύψῃς ἀπὸ κείνους ἐκεῖ κάτω τοὺς στρατιώτες...

Ἡ Γλυκίνα ἔρριξε στὸ χροῖα-φι μὴ περιφρονητικὴ ματιὰ, κι' εἶπε παρρηθῶς:

—Μοῦφθαναν δυὸ σεστέρτια μόνον... Τώρα δὲν θέλω πλεῖν λεπτά... Σὰς κυνηγοῦν; Θὰ σᾶς σώσω... Κάτι μοῦ λέει, ἀρχοντά μου, πὼς οὔτε κακὸς εἶστε, οὔτε σὰς κυνηγοῦν γιὰ κακόν... Ἡ ματιὰ σας μόνον μετὰ καθυστέρησιν, ἐνῶ ἡ μορφὴ σας μετὰ φοβέται...

Καὶ χωρὶς πεῖν νὰ ἐξομολογήσῃ, μίμνη πρώτη στὸ μονοπάτι κι' ἀπὸ κορυφὰ στενά, ὠδήγησε, σὲ λίγον, τὴν ἀπελπισμένην κι' ἐξαντλημένη τελείως ὁμάδα σὲ καταφύγιον κρυφὸ καὶ ἀσφαλές.

Πέρασαν 15 ἡμέρες. Στὸ διάστημα αὐτὸ ἡ Γλυκίνα φρόντιζε μόνον τῆς γιὰ τὴν διατροφή καὶ συντήρησιν τοῦ Ἀλαρίχου καὶ τῶν ὁπαδῶν του, πηγαίνοντάς τους τροφίμα κι' ἀγοράζοντάς τους μετὰ χροῖα πού τῆς ἔδιναν διάφορα ἄλλα εἶδη χρήσιμα.

Ἐξασφαλισμένος πεῖν ἀπ' τὸν κίνδυνον τοῦ θανάτου, ὁ Ἀλάριχος μπόρεσε στὸ διάστημα αὐτὸ νὰ στείλῃ δυὸ-τρεις ἀπὸ τοὺς συντρόφους του σὺν Σηλίχωνι ὡς πρεσβεῖα, κι' ὁ Βυζαντινὸς στρατηγὸς μετὰ χαρὰ ἄκουσε ἀπὸ τὸ στόμα τῶν πρεσβευτῶν αὐτῶν τοῦ Ἀλαρίχου τὴς σχετικῆς προτάσεως τοῦ γιὰ τὴν εἰρήνην.

Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὅτι ὁ Ἀλάριχος συνθηκολόγησε πεῖν ὁριστικὰ μετὰ τὸ Βυζαντινὸ κράτος. Ἀνακοῦσε πάλι τὸν θρόνον του, καὶ μάλιστα διοριζόταν ἀνώτατος κυβερνήτης τῶν Ἑλλείων ἐπαρχιῶν μετὰ ἡγεμονικὴ ἐπιχορήγησιν!

Γενναῖος εὐγνωμοσύνην στὴ νεαρὴ κοπέλλα ὁ Βησιγότης ἡγεμὼν, θέλησε τὴν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεώς του νὰ τῆς χαρίσῃ πλουσιώτατα δῶρα, ποῖν τὴν ἀποχωρεῖται. Κατὰ τὴν ὁδὸν, δὲν εἶδε, ὅτι ἡ Γλυκίνα, ἀντὶς νὰ τὰ δεχθῇ μετὰ χαρὰ, ἔσκυψε τὸ κεφάλι της ἑξαφνικὰ κι' ἀναλόθηκε σὲ δάκρυα.

Μιὰ ἀόριστη συγκίνησις ἄρχισε νὰ σφίγγῃ τὴν καρδίαν τοῦ Ἀλαρίχου. Πλησίασε σιγαλὴν τὴν κοπέλλα, τὴν ἔπαυσε ἀπ' τὸ πηγεῖν τρυφερά, τῆς ἀνέβηκε τὸ ὄμορφον κεφάλι καὶ τῆς φώναξε ἀπότομα:

—Δώα σου θὰ εἶνε δια αὐτά, ἀν κατὰφερῇς νὰ μᾶς κρύψῃς ἀπὸ κείνους ἐκεῖ κάτω τοὺς στρατιώτες...

Ἡ Γλυκίνα ἔρριξε στὸ χροῖα-φι μὴ περιφρονητικὴ ματιὰ, κι' εἶπε παρρηθῶς:

—Μοῦφθαναν δυὸ σεστέρτια μόνον... Τώρα δὲν θέλω πλεῖν λεπτά... Σὰς κυνηγοῦν; Θὰ σᾶς σώσω... Κάτι μοῦ λέει, ἀρχοντά μου, πὼς οὔτε κακὸς εἶστε, οὔτε σὰς κυνηγοῦν γιὰ κακόν... Ἡ ματιὰ σας μόνον μετὰ καθυστέρησιν, ἐνῶ ἡ μορφὴ σας μετὰ φοβέται...

Καὶ χωρὶς πεῖν νὰ ἐξομολογήσῃ, μίμνη πρώτη στὸ μονοπάτι κι' ἀπὸ κορυφὰ στενά, ὠδήγησε, σὲ λίγον, τὴν ἀπελπισμένην κι' ἐξαντλημένη τελείως ὁμάδα σὲ καταφύγιον κρυφὸ καὶ ἀσφαλές.

Πέρασαν 15 ἡμέρες. Στὸ διάστημα αὐτὸ ἡ Γλυκίνα φρόντιζε μόνον τῆς γιὰ τὴν διατροφή καὶ συντήρησιν τοῦ Ἀλαρίχου καὶ τῶν ὁπαδῶν του, πηγαίνοντάς τους τροφίμα κι' ἀγοράζοντάς τους μετὰ χροῖα πού τῆς ἔδιναν διάφορα ἄλλα εἶδη χρήσιμα.

Ἐξασφαλισμένος πεῖν ἀπ' τὸν κίνδυνον τοῦ θανάτου, ὁ Ἀλάριχος μπόρεσε στὸ διάστημα αὐτὸ νὰ στείλῃ δυὸ-τρεις ἀπὸ τοὺς συντρόφους του σὺν Σηλίχωνι ὡς πρεσβεῖα, κι' ὁ Βυζαντινὸς στρατηγὸς μετὰ χαρὰ ἄκουσε ἀπὸ τὸ στόμα τῶν πρεσβευτῶν αὐτῶν τοῦ Ἀλαρίχου τὴς σχετικῆς προτάσεως τοῦ γιὰ τὴν εἰρήνην.

Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὅτι ὁ Ἀλάριχος συνθηκολόγησε πεῖν ὁριστικὰ μετὰ τὸ Βυζαντινὸ κράτος. Ἀνακοῦσε πάλι τὸν θρόνον του, καὶ μάλιστα διοριζόταν ἀνώτατος κυβερνήτης τῶν Ἑλλείων ἐπαρχιῶν μετὰ ἡγεμονικὴ ἐπιχορήγησιν!

Γενναῖος εὐγνωμοσύνην στὴ νεαρὴ κοπέλλα ὁ Βησιγότης ἡγεμὼν, θέλησε τὴν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεώς του νὰ τῆς χαρίσῃ πλουσιώτατα δῶρα, ποῖν τὴν ἀποχωρεῖται. Κατὰ τὴν ὁδὸν, δὲν εἶδε, ὅτι ἡ Γλυκίνα, ἀντὶς νὰ τὰ δεχθῇ μετὰ χαρὰ, ἔσκυψε τὸ κεφάλι της ἑξαφνικὰ κι' ἀναλόθηκε σὲ δάκρυα.

Μιὰ ἀόριστη συγκίνησις ἄρχισε νὰ σφίγγῃ τὴν καρδίαν τοῦ Ἀλαρίχου. Πλησίασε σιγαλὴν τὴν κοπέλλα, τὴν ἔπαυσε ἀπ' τὸ πηγεῖν τρυφερά, τῆς ἀνέβηκε τὸ ὄμορφον κεφάλι καὶ τῆς φώναξε ἀπότομα:

—Δώα σου θὰ εἶνε δια αὐτά, ἀν κατὰφερῇς νὰ μᾶς κρύψῃς ἀπὸ κείνους ἐκεῖ κάτω τοὺς στρατιώτες...

Ἡ Γλυκίνα ἔρριξε στὸ χροῖα-φι μὴ περιφρονητικὴ ματιὰ, κι' εἶπε παρρηθῶς:

—Μοῦφθαναν δυὸ σεστέρτια μόνον... Τώρα δὲν θέλω πλεῖν λεπτά... Σὰς κυνηγοῦν; Θὰ σᾶς σώσω... Κάτι μοῦ λέει, ἀρχοντά μου, πὼς οὔτε κακὸς εἶστε, οὔτε σὰς κυνηγοῦν γιὰ κακόν... Ἡ ματιὰ σας μόνον μετὰ καθυστέρησιν, ἐνῶ ἡ μορφὴ σας μετὰ φοβέται...

Καὶ χωρὶς πεῖν νὰ ἐξομολογήσῃ, μίμνη πρώτη στὸ μονοπάτι κι' ἀπὸ κορυφὰ στενά, ὠδήγησε, σὲ λίγον, τὴν ἀπελπισμένην κι' ἐξαντλημένη τελείως ὁμάδα σὲ καταφύγιον κρυφὸ καὶ ἀσφαλές.

Πέρασαν 15 ἡμέρες. Στὸ διάστημα αὐτὸ ἡ Γλυκίνα φρόντιζε μόνον τῆς γιὰ τὴν διατροφή καὶ συντήρησιν τοῦ Ἀλαρίχου καὶ τῶν ὁπαδῶν του, πηγαίνοντάς τους τροφίμα κι' ἀγοράζοντάς τους μετὰ χροῖα πού τῆς ἔδιναν διάφορα ἄλλα εἶδη χρήσιμα.

Ἐξασφαλισμένος πεῖν ἀπ' τὸν κίνδυνον τοῦ θανάτου, ὁ Ἀλάριχος μπόρεσε στὸ διάστημα αὐτὸ νὰ στείλῃ δυὸ-τρεις ἀπὸ τοὺς συντρόφους του σὺν Σηλίχωνι ὡς πρεσβεῖα, κι' ὁ Βυζαντινὸς στρατηγὸς μετὰ χαρὰ ἄκουσε ἀπὸ τὸ στόμα τῶν πρεσβευτῶν αὐτῶν τοῦ Ἀλαρίχου τὴς σχετικῆς προτάσεως τοῦ γιὰ τὴν εἰρήνην.

Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὅτι ὁ Ἀλάριχος συνθηκολόγησε πεῖν ὁριστικὰ μετὰ τὸ Βυζαντινὸ κράτος. Ἀνακοῦσε πάλι τὸν θρόνον του, καὶ μάλιστα διοριζόταν ἀνώτατος κυβερνήτης τῶν Ἑλλείων ἐπαρχιῶν μετὰ ἡγεμονικὴ ἐπιχορήγησιν!

Γενναῖος εὐγνωμοσύνην στὴ νεαρὴ κοπέλλα ὁ Βησιγότης ἡγεμὼν, θέλησε τὴν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεώς του νὰ τῆς χαρίσῃ πλουσιώτατα δῶρα, ποῖν τὴν ἀποχωρεῖται. Κατὰ τὴν ὁδὸν, δὲν εἶδε, ὅτι ἡ Γλυκίνα, ἀντὶς νὰ τὰ δεχθῇ μετὰ χαρὰ, ἔσκυψε τὸ κεφάλι της ἑξαφνικὰ κι' ἀναλόθηκε σὲ δάκρυα.

Μιὰ ἀόριστη συγκίνησις ἄρχισε νὰ σφίγγῃ τὴν καρδίαν τοῦ Ἀλαρίχου. Πλησίασε σιγαλὴν τὴν κοπέλλα, τ

ΑΓΓΛΙΚΗ ΔΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ Ε. W. HORNUNG

ΜΕ ΤΟ ΠΕΡΙΣΤΡΟΦΟ!...

«Ο γέρο-Φίτς χλώμιασε κι' άφησε την έφημερίδα να πέση από τα χέρια του. Κατόπιν γέμισε τὸ ποτήρι του από τὸ μπουκάλι, πὸν βρισκόταν δίπλα του ἀπάνω στὸ τραπέζι καὶ τὸ ἄδειασε μονορούφι. Ἐπειτα μὲ χέρια πὸν ἔστρεψαν ξαναπῆρε τὴν έφημερίδα καί, γιὰ δεύτερη φορά, διάβασε τὴν καταπληκτικὴ εἰδησίη.

Ναί! Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία! Ὁ Κάτεριμολ, ὁ καταδικασμένος σὲ ισόβια δεσμά, γιὰ τὸν φόνο τοῦ δασοφύλακος Σαβάτζ, εἶχε κατορθώσει νὰ δραπέτευῃ ἀπὸ τῆς φυλακῆς τοῦ Πόρτλαντ μαζί μὲ ἄλλους δύο καταδίκους. Ὡστόσο ὁ ξύλας ἀπὸ τοὺς φυγάδες σκοτώθηκε ἀπὸ τοὺς χωροφύλακας, πὸν τοὺς κινήσαν, ὁ ἄλλος, βαρεὶν τραυματισμένος, ἔπεσε πάλι στὰ χέρια τῆς ἐξουσίας καὶ μόνον ὁ Χένρι Κάτεριμολ, πὸν ἄξιος ἢ πὸν τυχερός, εἶχε κατορθώσει νὰ ξεφύγῃ...

Ἡ έφημερίδα ἀνέφερε μὲ λίγες γραμμὲς καὶ τὸ ιστορικὸ τοῦ φόνου τοῦ δασοφύλακος ἀπὸ τὴν λαοφρονη Κατέριμολ καὶ τὴν ελαφρονετῶν περιπέτειά, χάρις στὴν ὁποία εἶχε μετατραπῇ ἡ ποινὴ του σὲ ισόβια δεσμία.

Καὶ νὰ πὸν τώρα ὁ Χένρι Κάτεριμολ, ἦταν ἐλεύθερος! Ὁ Φίτς γέμισε πάλι τὸ ποτήρι του καὶ τὸ ἄδειασε μονορούφι, κατόπιν σηλώθηκε, προσάθησε νὰ γελάσῃ, μὰ τὸ γέλιο πῆγαινε στὸ λαμπρὸν του... Ἐβόρε μὴ μὰτιά στὸ τουφέκι του πὸν κρεμόταν πάνω ἀπὸ τὸ τζάκι.

—Στὸ διάβολο! φώναξε θυμωμένος. Γιατί δὲν τὸν κρεμόσαν μὴ καὶ καλῶς! Ἡ ζωὴ μου στὸ ἔξῃς θὰ εἶνε σωστὸ μαρτύριο ὅσο αὐτὸς θὰ εἶνε ἐλεύθερος!...

Ὁ γέρο-Φίτς ἀνοίξε τὴν πόρτα κι' ἔβριξε ἔξω ἕνα ἀνίσχυο βέμμα. Μὰ κανένας δὲν φαινόταν... Σεισασμένος ἔκανε τὸν γύρο τοῦ κήπου, κατόπιν μπῆκε πάλι στὸ σπίτι, κλείδωσε τὴν πόρτα κι' ἔτοιμαζόταν νὰ τραβήξῃ τὸν μεγάλο σφύρη τῆς ἀσφάλειας, ὅταν ἕνα τρέξιμο τοῦ πατώματος πῶς του τὸν ἔκανε νὰ νοιώσῃ πὸς δὲν ἦταν

μόνος του μέσα στὸ σπίτι. Ἐκεῖ κοντά, ὁ ἔχθρος παραμόνευε... Ὁ Φίτς, μοσπεθαμένος ἀπὸ τὸν φόβο του, στάθηκε περιμένοντας καμιά μαχαίρα στὴν ὁχί. Μὰ ἀντὶ τῆς μαχαίρας πὸν περιμενε, ἕνα βαρὺ χέρι ἔπεσε ἐπάνω στὸν ὄμο του καὶ τὸν ἀνάγκασε νὰ στραφῇ πίσω.

Θεέ μου! Ἦταν δυνάτὸν αὐτὸς ὁ ἀδύνατος, χλωμὸς ἄνδρας πὸν στεκόταν ἐκεῖ νὰ εἶνε ὁ ἄλλος γεμάτος ζωὴ καὶ ὑγεία Χένρι Κάτεριμολ;—

—Δὲν εἶσαι ὁ... Χένρι Κάτεριμολ; τραύλισε ὁ Φίτς.

—Ὁχι, εἶμαι ἕνα νοούμερο τῶν κατόγων!... Μὰ κάποτε ἦμουν ὁ Χένρι Κάτεριμολ, πὸν ἐλπίζω νὰ ξαναγίνω πολὺ γρήγορα... Ἀλλὰ σ' αὐτὸ θὰ μὲ βοηθήσῃς κι' ἐσύ. Πᾶμε νὰ καθύσουμε κοντὰ στὴ φωτιά... Πάγωσα ἔξω στὸ κρύο!

Ὁ γέρο-Φίτς προχώρησε πρὸς τὸ βᾶθος τῆς κάμαρας, ὅπου βρισκόταν τὸ τζάκι, μὰ, μὲ τὴν πλησίασε ἀρκετά, μὲ μὴ γρήγορη κίνησι ὥρμησε ν' ἀρπάξῃ τὸ τουφέκι του.

—Ἠλίθιε! φώναξε ὁ Χένρι. Μήπως φαντάστηκες πὸς θὰ ἐρχόμουν ἄπολος; Ἀφῆσε τὸ τουφέκι σου στὴ θέση του καὶ κάθισε κάτω, γιὰ τὴν σου τινάζω τὰ μυαλά!

Ὁ Φίτς ἔβριξε ἕνα τρομαγμένον βλέμμα στὸν περιστροφὸ πὸν κρατοῦσε ὁ Χένρι καὶ ὑπάκουσε. Ὁ Χένρι κάθισε ἀπάνω στὸν τραπέζι, μὲ ἔξακολούθησε νὰ τὸν σημαδεύῃ μὲ τὸν περιστροφὸ του.

—Βλέπω πὸς μὲ περιμενε, ἀφῶς προσπάθους νὰ μὲ κλείσῃς ἔξω!...

—Ἀηλιά!... μὲ λὶς πρὸ ὀλίγου διάβασα πὸς δραπέτευσες... Τί κάθου καὶ δὲν φεύγεις; Ὅα σὲ πιάσουν!

—Ἔτσι λές, φιλαράκο μου; Μὴ στενοχωριέσαι γι' αὐτὸ! Οἱ

δύο μας ἔχουμε πρῶτα κάποια ὑπόθεσι νὰ κανονίσουμε. Ξέρεις γιατί ἔβρα ἐδῶ; Ἐ! ἀπόβρασιμα τῆς κολάσεως;...

—Γιὰ... νά... μὲ σκοτώσῃς!... τραύλισε ὁ Φίτς.

—Ὁ! αὐτὸ ἔξαυτάται ἀπὸ σένο! ἀποκρίθηκε ὁ Χένρι μὲ ἀπάθεια. Δὲν ἔχεις παρὰ νὰ διαλογῇς.

—Νὰ διαλογῇς τί;

—Πὸς πῆρες ψεύτικο ὄρκο ἐναντὶν μου στὴ δίκη.

Λέγοντας τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Χένρι σηλώθηκε, πῆρε ἕνα κομμάτι χαρτί ἀπὸ ἕνα μικρὸ γραφεῖο πὸν ὑπῆρχε ἐκεῖ κοντά, παραμέρισε τὸ μπουκάλι καὶ τὸ ποτήρι, ἔφερε τὸ καλαμάρι καὶ, βουτώντας τὴν πένα στὴ μελάνη, τὴν ἔδωσε στὸν Φίτς λέγοντας:

—Ἐλα, φέρε τὴν καρέκλα σου πὸν κοντὰ καὶ γράψε ὅσα θὰ σοῦ πῶ.

Ὁ Φίτς σκούπισε τὸ ἰδρωμένο μέτωπό του καὶ πλησίασε στὸ τραπέζι. Σκεπτόταν πὸς κανένας δὲν θὰ πίστευε ὅσα θὰ ἔγραφε, ἀφῶς ἡ διλογία αὐτὴ γινόταν ὑπὸ τὴν ἄπειλὴ τοῦ πιστολίου.

—Ἐγώ, ὁ Σαμουήλ Φίτς... ἄρχισα νὰ τοῦ ὑπαγορεύῃ ὁ Χένρι, ὁ ἄρχισα ἐνῶπιον τοῦ Παντοδυνάμου Θεοῦ, πὸς πῆρα ψεύτικο ὄρκο στὴ δίκη τοῦ Χένρι Κάτεριμολ, στὴς 29 Νοεμβρίου τοῦ 18... Ἡ ἀλήθεια εἶνε αὕτη: Τὴ νύχτα τοῦ φόνου, συναντήθηκα στὸ δάσος μὲ τὸν δασοφύλακα Σαβάτζ, ὅπως μαρτύρησε ἡ γυναίκα του στὴ δίκη—

μὰ δὲν εἶνε ἀλήθεια πὸς ἄκουσα ἕνα ὄλο νὰ ἐκπυροσφοτῇ καὶ τὸν Σαβάτζ νὰ φωνάζῃ: «Κάτεριμολ, κακοποιεῖ!» Αὐτὸ ἦταν ψέμμα, δημιοῦργημα τῆς φαντασίας μου!...

—Ἐγραψες «δημιοῦργημα τῆς φαντασίας μου»;

—Ναί, δημιοῦργημα τῆς φαντασίας μου... ἔπαυε νὰ λέει ὁ Φίτς μὲ

φωνὴ πὸν μὲλὸς ἀκουγόταν.

—Ὁραία! Τώρα γράψε: «Ἡ μόνη ἀλήθεια εἶνε πὸς ἐγὼ ὁ Σαμουήλ Φίτς πυροβόλησα καὶ σκότωσα τὸν Τζέιμς Σαβάτζ...»

Ὁ Φίτς πέταξε τὴν πένα.

—Ψέμματα!... φώναξε. Δὲν θὰ τὸ γράψω!...

Ὁ Χένρι πλησίασε τὸν περιστροφὸν τοῦ σὸν κρόταφο τοῦ Φίτς.

—Προτιμᾷς νὰ σὲ σκοτώσω ἀμέσως σὰν σκυλί;

—Ναί!

—Καλά! Σοῦ δίνω ἕνα λεπτὸν προθεσμία γιὰ νὰ σκεφθῇς.

Ὁ χτύπος τοῦ ὁρολογιοῦ τοῦ τοῖχου ἀκουγόταν, ἀργός, ἐκνευριστικός.

—Πέρασαν βέβαια πέντε δευτερόλεπτα... εἶπε ὁ Χένρι... Μισὸ λεπτό... σαράντα... σαράντα πέντε...

Ὁ Φίτς ἄρπαξε νευρικά τὴν πένα.

—Ἐξακολούθησε! τραύλισε. Μὰ ὅτι κι' ἂν γράφω κανένας δὲν θὰ τὸ πιστέψῃ.

Χοντρὸς σταγόνες ἰδρώτους ἔσταζαν ἀπὸ τὸ μέτωπό του ἀπάνω στὸ χαρτί.

—«Υπὸ ποιὲς περιστάσεις σκότωσα τὸν Σαβάτζ, θὰ τὸ πῶ στὴ δίκη... Ἀφῶς τὸν σκότωσα, ἄκουσα κάποιον πὸν ἐρχόταν τρεχάτος. Κρούθηκα πῶς ἀπὸ ἕνα δένδρον.

Ἦταν ὁ Χένρι Κάτεριμολ ὁ λαθροφύλακας. Ἀνίστατος, ὁ Χένρι σκότωσά του ἀπάνω στὸ πτόμα καὶ ἐκπυροσφοτῇ καὶ, ὅταν θέλησε νὰ σηκωθῇ, δὲν μπόρεσε γιὰ τὴν σωματωγήνη καὶ τὸν ἔβριξε ἔξω ἀπὸ τὸν κήπο. Ἐφῆνε τότε χωρὶς νὰ μὲ ἰδῇ. Σὲ λίγο ὁ Χένρι συνελήφθη ὡς ὁ δολοφόνος τοῦ Σαβάτζ, τὴν ὅρα πὸν ἔβριξε ἔξω πῶς τὰ χέρια καὶ τὰ γόνατά του. Τὰ ρούχα του ἦταν γεμάτα αἷματα καὶ τὸ τουφέκι του ἄδειο. Γιὰ νὰ μὴ μὲ καταδώσῃ αὐτός, πῆρα τὸν ψεύτικο ὄρκο. Αὐτὴ εἶνε ἡ μόνη ἀλήθεια καὶ μάρτυς μου ὁ Θεός...»

—Πὸς τὰ μάντευσες ὁ! αὐτὰ; ρώτησε ὁ Φίτς μὲ περιέργεια κα-

τανικῶντας τὸν φόβο του.
—Αὐτὸ καὶ διὸ κάνουν τέσσερα! ἀποκρίθηκε ὁ Χένρι. Δὲν ἦταν δὲ καθόλου δύσκολο νὰ τὸ καταλάβω. Καὶ τώρα πρόσθεσε... «Καὶ γιὰ ν' ἀποδείξω πὸς αὐτὴ εἶνε ἡ μόνη ἀλήθεια, θὰ βρῆτε τὸ τουφέκι τοῦ ὁποῖου τὸ φυσίγγι βρέθηκε στὸ δάσος κι' ἔβρασε τὸν Κάτεριμολ ἀπὸ τὴν ἀγχόνη γιὰ λόγους ἀμφιβολίας...» Ἐλα, Φίτς, συμπλήρωσε τὴν φράση. Πῆς πὸν τὸ ἔχεις κρυμμένο τὸ τουφέκι; Ὑστερα δάλε τὴν ὑπογραφή σου!

—Τὸ πούλησα!

—Ψέμματα!... Δὲν θὰ τοῖμοῦσες!... Κάπου τὸ ἔκρυψες! Γράψε πὸν εἶνε, κατόπιν θὰ δεβαιωθῶ ἂν λὲς τὴν ἀλήθεια. Ἀλλοῶς... πρόσθεσε ἀπειλητικὰ ὁ Χένρι πλησιάζοντας τὸ ὄλο στὸν κρόταφο τοῦ τρομαγμένου Φίτς.

Μὰ ὁ Φίτς δὲν ἀπάντησε. Μόνον ἔγειρε τὸ κεφάλι του ἀπάνω στὸ τραπέζι κι' ἔκρυψε τὸ πρόσωπό του μέσα στὰ χέρια του.

Ὁ Κάτεριμολ πῆρε τὴν πιστολίαν μὲ τὸ κονιάκ, ἔβαλε λίγο στὸ ποτήρι καὶ τὸ ἔδωσε τοῦ Φίτς, λέγοντας:

—Ἐλα, κουράγιο! Πῆς νὰ στηλώσῃς τὴν καρδιά σου καὶ ὑπόγραψε... Ἦσως νὰ μὴ σὲ κρεμάσουν γιὰ εἰσα γέρος... Ἐγὼ δέμω, μὰ τὴν πίστι μου! θὰ σὲ σκοτώσω, σὰν σκυλί, ἂν δὲν πῇς τὴν ἀλήθεια.

Ὁ Φίτς ἦπιε τὸ κονιάκ καὶ ξαναπῆρε τὴν πένα ἔτοιμος νὰ συμπληρώσῃ... τὴν καταδίκη του. Μὰ τὴν ἴδια στιγμή, οἱ δύο ἄνδρες πετάχτηκαν ὀρθοὶ καὶ ἀφουγκράστηκαν. Κλαγγὲς ὕλων ἀκούγοντο σὸν δρόμο καὶ ἀμέσως κατόπιν δυνατὰ χτυπήματα στὴν πόρτα, ἐνῶ μὴ βαθεῖα προστατικὴ φωνὴ ἔλεγε:

—Ἐν δνάματι τοῦ Νόμου, ἀνοίετε!

Τὸ πὸν μικρὸ φῶναξε πότε-πότε μὲ μὴ κλαψιάρικη φωνή:

—Πεινῶ!... Πεινῶ!... Τὸ πὸν μεγάλο ὄδηγούσε τὸ μικρὸ ἀδελφάκι του μὲ τρόπο προστατευτικὸ, κρατώντας το μὲ τὸ ἄριστο τὸν χέρι, ἐνῶ μὲ τὸ δεξιὸ τὸν βαστοῖσε ἕνα ξύλο, σὰν μπαστοῦν.

Τὰ ἔχνη τῆς βροχῆς, πούχε πέσει τὸ πρωί, ἄρχισαν νὰ ἐξαφανίζονται ἀπ' τὴ γῆ κι' ἀπ' τὸ κεφάλι τῶν μικρῶν καὶ δὲν ἀπέμειναν περὶ παρὰ λίγες σταλαγματιές σ' ἕνα φυλλώματα τῶν δέντρων, πὸν τίς ἔκανε νὰ λάμπουν σὰν διαμάντια ὁ ἥλιος τοῦ Ἰουνίου.

Οἱ δύο μικροὶ ἀπῆλθαν ἔχοντας τὸν φῶνα καὶ δὲν ἀπέμειναν περὶ παρὰ λίγες σταλαγματιές σ' ἕνα φυλλώματα τῶν δέντρων, πὸν τίς ἔκανε νὰ λάμπουν σὰν διαμάντια ὁ ἥλιος τοῦ Ἰουνίου.

Οἱ δύο μικροὶ ἀπῆλθαν ἔχοντας τὸν φῶνα καὶ δὲν ἀπέμειναν περὶ παρὰ λίγες σταλαγματιές σ' ἕνα φυλλώματα τῶν δέντρων, πὸν τίς ἔκανε νὰ λάμπουν σὰν διαμάντια ὁ ἥλιος τοῦ Ἰουνίου.

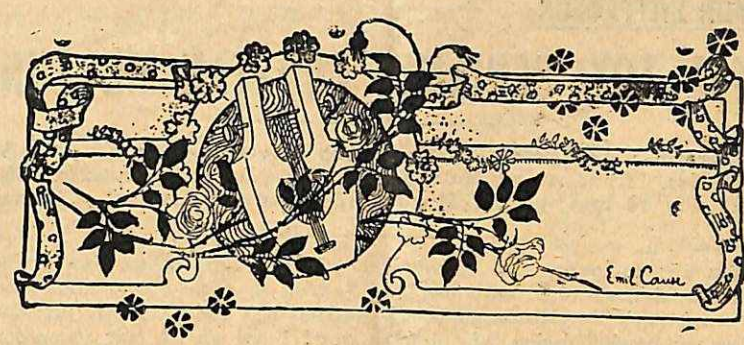
—Υπόγραψε! Ἀλλοῶς πυροβολῶ! Πού ἔκρυψες τὸ τουφέκι;... Στὴν κρεβατοκάμαρά σου;... Μὴ λησε λουπόν!... Ἀ! ἐδῶ!... Κάτω ἀπὸ τὸ πάτωμα... Καλά! Ὑπόγραψε τώρα...

Τὴν ἴδια στιγμή, μ' ἕνα φοβερὸ πάταγο ἡ πόρτα ὑποχώρησε. Μαγάχα ὁ σφύρης κρατοῦσε ἀκόμα.

—Υπόγραψε, Σατανά! οὐρλιάζε ὁ Κάτεριμολ, πιέζοντας τὴν κάννη τοῦ πιστολίου του, κι' ἀκούμπωντας τὸ στόμά του στὸ κεφάλι τοῦ Φίτς.

Ὁ γέρος ὑπόγραψε καὶ λιπόθυμος σωριάστηκε χάμα.

Ὁ Κάτεριμολ ἄρπαξε θριαμβευτικὰ τὸ χαρτί, κατόπιν πῆγε μόνος του κι' ἀνοίξε τὴν πόρτα στοὺς ἀστινομικούς.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΟΥ Β. ΟΥΓΚΟ

ΤΑ ΔΥΟ ΜΙΚΡΑ

Στὸν κήπο τοῦ Λουξεμβούργου, διὸ παιδάκια βάδιζαν πιασμένα ἀπ' τὸ χέρι. Τὸ πρῶτο θὰ ἦταν ὡς ἑπτὰ χρόνων, τὸ δεύτερο φαινόταν διὸ χρόνια μικρότερό του.

Ἦσαν καὶ τὰ δύο μουσκέμα ἀπ' τὴ βροχὴ πούχε πέσει πρὶν ἀπὸ λίγο καὶ περπατοῦσαν κάτω ἀπ' τὴν δέντροστοιχία, πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀντηλιάς γιὰ νὰ στεγνώσουν. Φοροῦσαν ῥάκη ἀντὶ γιὰ ρούχα, τὸ πρόσωπό τους ἦταν κάτωχρο κι' ὅπως κυττάζαν ξαφνιασμένα, μοιάζανε σὰν διὸ φτωχὰ σπυρρίτια, πὸν τὰ φοβίξε ἡ παρουσία τῶν ἄνθρώπων.

Τὸ πὸν μικρὸ φῶναξε πότε-πότε μὲ μὴ κλαψιάρικη φωνή:

—Πεινῶ!... Πεινῶ!... Τὸ πὸν μεγάλο ὄδηγούσε τὸ μικρὸ ἀδελφάκι του μὲ τρόπο προστατευτικὸ, κρατώντας το μὲ τὸ ἄριστο τὸν χέρι, ἐνῶ μὲ τὸ δεξιὸ τὸν βαστοῖσε ἕνα ξύλο, σὰν μπαστοῦν.

Τὰ ἔχνη τῆς βροχῆς, πούχε πέσει τὸ πρωί, ἄρχισαν νὰ ἐξαφανίζονται ἀπ' τὴ γῆ κι' ἀπ' τὸ κεφάλι τῶν μικρῶν καὶ δὲν ἀπέμειναν περὶ παρὰ λίγες σταλαγματιές σ' ἕνα φυλλώματα τῶν δέντρων, πὸν τίς ἔκανε νὰ λάμπουν σὰν διαμάντια ὁ ἥλιος τοῦ Ἰουνίου.

Οἱ δύο μικροὶ ἀπῆλθαν ἔχοντας τὸν φῶνα καὶ δὲν ἀπέμειναν περὶ παρὰ λίγες σταλαγματιές σ' ἕνα φυλλώματα τῶν δέντρων, πὸν τίς ἔκανε νὰ λάμπουν σὰν διαμάντια ὁ ἥλιος τοῦ Ἰουνίου.

Οἱ δύο μικροὶ ἀπῆλθαν ἔχοντας τὸν φῶνα καὶ δὲν ἀπέμειναν περὶ παρὰ λίγες σταλαγματιές σ' ἕνα φυλλώματα τῶν δέντρων, πὸν τίς ἔκανε νὰ λάμπουν σὰν διαμάντια ὁ ἥλιος τοῦ Ἰουνίου.

Οἱ δύο μικροὶ ἀπῆλθαν ἔχοντας τὸν φῶνα καὶ δὲν ἀπέμειναν περὶ παρὰ λίγες σταλαγματιές σ' ἕνα φυλλώματα τῶν δέντρων, πὸν τίς ἔκανε νὰ λάμπουν σὰν διαμάντια ὁ ἥλιος τοῦ Ἰουνίου.

Οἱ δύο μικροὶ ἀπῆλθαν ἔχοντας τὸν φῶνα καὶ δὲν ἀπέμειναν περὶ παρὰ λίγες σταλαγματιές σ' ἕνα φυλλώματα τῶν δέντρων, πὸν τίς ἔκανε νὰ λάμπουν σὰν διαμάντια ὁ ἥλιος τοῦ Ἰουνίου.

Οἱ δύο μικροὶ ἀπῆλθαν ἔχοντας τὸν φῶνα καὶ δὲν ἀπέμειναν περὶ παρὰ λίγες σταλαγματιές σ' ἕνα φυλλώματα τῶν δέντρων, πὸν τίς ἔκανε νὰ λάμπουν σὰν διαμάντια ὁ ἥλιος τοῦ Ἰουνίου.

Οἱ δύο μικροὶ ἀπῆλθαν ἔχοντας τὸν φῶνα καὶ δὲν ἀπέμειναν περὶ παρὰ λίγες σταλαγματιές σ' ἕνα φυλλώματα τῶν δέντρων, πὸν τίς ἔκανε νὰ λάμπουν σὰν διαμάντια ὁ ἥλιος τοῦ Ἰουνίου.

Οἱ δύο μικροὶ ἀπῆλθαν ἔχοντας τὸν φῶνα καὶ δὲν ἀπέμειναν περὶ παρὰ λίγες σταλαγματιές σ' ἕνα φυλλώματα τῶν δέντρων, πὸν τίς ἔκανε νὰ λάμπουν σὰν διαμάντια ὁ ἥλιος τοῦ Ἰουνίου.

Οἱ δύο μικροὶ ἀπῆλθαν ἔχοντας τὸν φῶνα καὶ δὲν ἀπέμειναν περὶ παρὰ λίγες σταλαγματιές σ' ἕνα φυλλώματα τῶν δέντρων, πὸν τίς ἔκανε νὰ λάμπουν σὰν διαμάντια ὁ ἥλιος τοῦ Ἰουνίου.

Οἱ δύο μικροὶ ἀπῆλθαν ἔχοντας τὸν φῶνα καὶ δὲν ἀπέμειναν περὶ παρὰ λίγες σταλαγματιές σ' ἕνα φυλλώματα τῶν δέντρων, πὸν τίς ἔκανε νὰ λάμπουν σὰν διαμάντια ὁ ἥλιος τοῦ Ἰουνίου.

γλίσκισμα καὶ τῶφερε στὸ στόμα του. Ἐδάγκωσε μὴν ἄκρη, ἔκαμε νὰ τὴν μασήσῃ ἀνόμετα, μὰ ἀμέσως τὴν ἔφτυσε κι' ἄρχισε νὰ κλαῖ.

—Γιατί κλαῖς; τὸν ρώτησε ὁ πατέρας του σκύθοντας στοργικὰ σ' αὐτόν.

—Δὲν πεινῶ!... εἶπε τὸ παιδί κλαψιάρικα.

—Δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ πεινᾷ κανεὶς γιὰ νὰ φάῃ ἕνα γλυκισματάκι.

—Δὲν τὸ θέλω!... Εἶν' ἄνιστο!...

—Δὲν σοῦ ἀρέσει;

—Ὁχι.

—Ρῖξε το στοὺς κύνους, τότε.

Τὸ παιδί δίστασε. Δὲν τοῦ ἄρεσε βέβαια τὸ γλίσκισμα, μὰ δὲν ᾔθελε νὰ τὸ δώσῃ κιάλας σὲ ἄλλους.

—Ἐλα, μικρὸ μου! Δόσ' το στοὺς καϊμένους τοὺς κύνους. Πρέπει νὰ λιπαῖται κανεὶς τὰ ζῶα!

Καί, παίρνοντας τὸ γλίσκισμα ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ παιδιοῦ του τὸ ἔβριξε στὴ δεξαμενὴ.

Τὸ γλίσκισμα ὅμως ἔπεσε ἔξω ἀπὸ τὸ νερὸ καὶ ἔμεινε ἐκεῖ. Πρέπει νὰ λιπαῖται κανεὶς τὰ ζῶα!

Καί, παίρνοντας τὸ γλίσκισμα ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ παιδιοῦ του τὸ ἔβριξε στὴ δεξαμενὴ.

Τὸ γλίσκισμα ὅμως ἔπεσε ἔξω ἀπὸ τὸ νερὸ καὶ ἔμεινε ἐκεῖ. Πρέπει νὰ λιπαῖται κανεὶς τὰ ζῶα!

Καί, παίρνοντας τὸ γλίσκισμα ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ παιδιοῦ του τὸ ἔβριξε στὴ δεξαμενὴ.

Τὸ γλίσκισμα ὅμως ἔπεσε ἔξω ἀπὸ τὸ νερὸ καὶ ἔμεινε ἐκεῖ. Πρέπει νὰ λιπαῖται κανεὶς τὰ ζῶα!

Καί, παίρνοντας τὸ γλίσκισμα ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ παιδιοῦ του τὸ ἔβριξε στὴ δεξαμενὴ.

Τὸ γλίσκισμα ὅμως ἔπεσε ἔξω ἀπὸ τὸ νερὸ καὶ ἔμεινε ἐκεῖ. Πρέπει νὰ λιπαῖται κανεὶς τὰ ζῶα!

Καί, παίρνοντας τὸ γλίσκισμα ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ παιδιοῦ του τὸ ἔβριξε στὴ δεξαμενὴ.

Ο ΣΤΙΧΟΣ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙ

Η ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΟΙ ΘΑΙΒΕΡΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΒΕΝΙΑΜΙΝ ΚΟΝΣΤΑΝ ΜΕ ΤΗΝ ΑΝΝΑ ΛΙΝΔΣΑΪ

Ποιά είναι η πραγματική 'Ελεονώρα του 'Αδόλφου'. Τό ταξίδι του Βενιαμίν Κονσταν στο Λονδίνο. 'Η έρωτικές του κατακτήσεις και οι κοσμικοί του θρίαμβοι. 'Ενας κεραυνόβροχος έρωτας. Τα φλογερά γράμματα του έρωτευμένου συγγραφέως. Μία μεγάλη φλόγα, που σβύνει μέσα σε τρεις μήνες. 'Η φυγή της 'Αννας Λίνδσαϊ. 'Επειτ' από χρόνια, κλπ. κλπ.

ΤΑΝ ο διάσημος Γάλλος συγγραφέας Βενιαμίν Κονσταν έγραφε τον 'Αδόλφο' του, το άρστούργημα αυτό της γαλλικής λογοτεχνίας, στο οποίο εξιστορείται με άφθαστη τέχνη η τραγωδία δυο ανθρώπων πλασμάτων, που αλληλοδραστηριοποιούνται και έινε τρελλά έρωτικούς μεταξύ τους, όταν λοιπόν ο Βενιαμίν Κονσταν ζωγράφιζε τον χαρακτήρα της 'Ελεονώρας, της ήρωίδος του έργου, δεν δημιουργούσε τον τύπο αυτόν με την φαντασία του. Τον έβλεπε από την ζωή, γιατί τον είχε γνωρίσει πολύ καλά — γιατί είχε ζήσει βαθιά, αματηρά, την έρωτική περιπέτεια που περιέγραφε στο βιβλίο του... Ο ή σ' αφηγηθούμε λοιπόν σήμερα την αυθεντική ιστορία των έρώτων του 'Αδόλφου — του Βενιαμίν Κονσταν δηλαδή — με την 'Ελεονώρα, ή οποία λεγότανε πραγματική 'Αννα Λίνδσαϊ.

Η 'Αννα Λίνδσαϊ, μία Γαλλίδα χήρα ενός 'Αγγλου ευγενούς, κατέφυγε, άμέσως μετά την γαλλική επανάσταση, στο Λονδίνο, που φιλοξενούσε τότε πολλούς άλλους έξορίστους Γάλλους άριστοκράτες. Χάρης στην όμορφιά της, την ειφύια της και την μόρφωσή της, η 'Αννα κατώρθωσε, μέσα σε λίγους αιώνες, να γίνει το είδωλο της Λονδίνου άριστοκράτις. Και θα ήταν κάπου τριάντα έξη χρονών, όταν, μία μέρα, γνωρίστηκε σε μία κοσμική δεξίωση με ένα Γάλλο συγγραφέα, διάσημο άν' όχι για τα βιβλία του, τοιούλαςτον για τους... θυελλώδεις έρωτές του με τη μεγάλη λογοτέχνηδα κυρία ντε Σταέλ.

Ο συγγραφέας αυτός ήταν ο Βενιαμίν Κονσταν, ο οποίος είχε πάει στο Λονδίνο και για να βρεθεί μακριά από την κόλαση της γαλλικής επανάστασης και για ν' απαλλαγεί από τον τιρανικό γεροντικό έρωτα της κυρίας ντε Σταέλ, που δεν έννοούσε με κανένα τρόπον ν' αφήσει ήσυχο τον φίλο της...

Η άρις του κομπού και πνευματώδους συγγραφέως στο Λονδίνο, — ο Σατοβριάνδος είχε πη για τον Κονσταν ότι ήταν ο πιο έξυπνος από τους Γάλλους ύστερα από τον Βολταίρο — έθεωρήθη μεγάλο κοσμικό γεγονός στην πρωτεύουσα της 'Αγγλίας. Ο Βενιαμίν δέχονταν προσλήψεις από τα καλύτερα σπίτια. Σε μία, λοιπόν, από αυτές τις έσπεριδες που γινότανσαν πρόσκαιρα, γνωρίστηκε με την 'Αννα Λίνδσαϊ, τη γυναίκα, που θ' απανθάνιζε αργότερα με το όνομα 'Ελεονώρα.

Τό αίσθημα που έννοιωσαν άμοιβαία ο 'Αδόλφος και η 'Αννα από την πρώτη στιγμή, που ίδωθήκανε, μπορεί να χαρακτηριστεί κεραυνόβροχος έρωτας, με όλη την κυριο-

Λα της φράσεως. Ο Βενιαμίν Κονσταν ήταν τότε τριάντα τριών χρονών, μα δεν είχε ακόμα γνωρίσει τη μεγάλη αγάπη, την αγάπη εκείνη που συγκλονίζει βαθιά τον άνθρωπο. Μα και η 'Αννα, ή οποία ύπως είπαμε και παραπάνω, ήταν τότε χρονία μεγαλύτερη από τον συγγραφέα, δεν είχε νοιώσει ποτέ ως τότε την καρδιά της να ζυγιάσει τόσο δυνατά. Η αλήθεια τώρα είχε πώς η Λίνδσαϊ είχε άνοιξει πολλά για ώριμους έρωτικούς περιπέτειες του 'Αδόλφου. — και ιδίως για τό δεσμό του με την κυρία ντε Σταέλ. Έφθασε όμως να της πη ο Βενιαμίν Κονσταν ότι ήταν ή πρώτη γυναίκα που άγαπούσε στη ζωή του με βαθύ και ειλικρινές αίσθημα, για να τον πατήσει άμεσως... Είχε τότε άναγκη να τον πατήσει...

Την εποχή εκείνη, ή 'Αννα Λίνδσαϊ ζούσε με ένα Γάλλο ευγενή, τον Αλβινουστο ντε Λαμουανιό ν, για τον οποίο αισθανόταν ν' εμπεριέχει μάλον άφοσίωση, παρά πραγματικό έρωτα. 'Ηταν υύλισσα άπορασίμενη να τον παντρευτεί για να έπισημοποιήσει μια ένωση που βαστούσε από πολλά χρόνια. Ένοιωται ότι, ύστερ' από τη γνωριμία της με τον Βενιαμίν, έβασε όριστικά τον Αλβινουστο από την καρδιά της...

Την επομένη κώλας της πρώτης συναντήσεώς τους, ο Κονσταν έγραψε στην 'Αννα:

«Πώς ήτο δυνατό να μη καταλάβω χθες τό βράδυ, όταν σ' άς πρωτογνώρισα, ότι πλάστηκαμε ό ένας για τον άλλον; Είνε ζήτημα άν θα βρεθεί στον κόσμο άλλη ψυχή, ή όποια θα συγκινηθεί περισσότερο από τη δική μου με τη λεπτή όμορφιά σας... Πιστεύω βαθιά ότι ή λάμψη του πνεύματός σας, ή απλότης του χαρακτήρος σας, ή ήρεμία του μειδιάματός σας — ή καλλονή σας, όλα τα σωματικά, ψυχικά και πνευματικά σας χαρακτηριστικά έπλάστηκαν για μένα, άποκλειστικά για μένα!»

«Σ' άγαπάω σαν τρελλός! — της έγραψε την επομένη. — Ποτέ δεν θα φανταζόμουν ότι ή καρδιά μου, που την θεωρού-

σα για πάντα κλεισμένη στον έρωτα, θ' άνοιγε σαν λουλούδι κάτω από τον ήλιο των ματιών σας! Γιατί να μη σ' άς γνωρίσω πιο μπροστά; Γιατί να ζήσω τό καλύτερα χρόνια της νεανικής μου ζωής μακριά σας, ενώ ήμουν γεννημένος για σ' άς, για ν' άς νοιώσω βαθιά, για να ίκανοποιησω όλες τις επιθυμίες σας...»

Και όσο περνούσε ο καιρός, ό τόνος των έπιστολών του Βενιαμίν προς την φίλη του άρχισε να γίνεται πιο περιπαθής.

«Σ' άγαπάω επειδή είσαι ώραία, ύπέροχη, μεγαλόψυχη — έγραψε ο Κονσταν στην 'Αννα, σε μία άλλη έπιστολή του. — Ποτέ άλλοτε δεν έννοιωσα στη ζωή μου έκείνο που νοιώθω τώρα για σένα. Είσαι ή ιδεώδης γυναίκα. Έσύ μονάχα μπορείς να ίκανοποιήσεις κάθε επιθυμία της καρδιάς. Άγγελε έρωτος και εύτυχίας, σε λατρεύω!...»

Πώς ήταν δυνατό ν' αντίσταθ ή 'Αννα Λίνδσαϊ στον όρμητικό αυτόν χειμαρρό του πάθους του Βενιαμίν Κονσταν; Ο δεσμός μεταξύ τους δεν άργησε να γίνει πιο στενός... Και από τη στιγμή εκείνη, ο συγγραφέας άρχισε να εκδηλώνει τον πραγματικό, άταρacho χαρακτήρα του... Έφθασε μέχρι του σημείου να ζητήσει από την 'Αννα, όστε ν' απαιτη από αυτήν να πάει να σιγαίνει στις κοσμικές συγκεντρώσεις, στις όποιες ήταν έκτεθειμένη στις έρωταρώσεις των ανδρών, και να διώξει από το σπίτι της και αυτόν άκόμα τον Λαμουανιό.

«Σε θέλω μονάχα δική μου! της έγραψε. Θέλω ν' άνήκης μονάχα σε μένα, να μη σκέπτεσαι κανένα άλλο άντρα!...»

Όστόσο, τό παράφορο, τό αλάνη αυτό αίσθημα του Βενιαμίν Κονσταν δάσταζε... μονάχα τρεις μήνες! Ο συγγραφέας, άντικεινός και στον έρωτα, ύπως και σ' όλες τις άλλες εκδηλώσεις του, άρχισε ν' άπορραβείται σιγά σιγά από την 'Αννα, χωρίς να μεσολάβηση κανένα έπεισόδιο, καμιά σήξι. Η αλήθεια τώρα είναι, ότι έκ παραλόν, άρχισε και η Λίνδσαϊ να ψυχραίνεται κόπως με τον φίλο της. Η κυρία ντε Σταέλ, ή οποία

είχε βέβαια κάθε λόγο να επιθυμή να σταματήσει τό ειδύλλιο αυτό — πήγαινε με την έλπίδα, ότι θα μπορούσε να ξανατραβήξει κοντά της τον Βενιαμίν — έστειλε στην 'Αννα αντίγραφα μερικών έπιστολών που της έγραψε ο Κονσταν. Στις έπιστολές αυτές, ο συγγραφέας έλεγε στην κυρία Σταέλ έκείνα που επαναλάμβανε αργότερα και στην Λίνδσαϊ.

Η 'Αννα κατάλαβε τότε πώς όλοι οι όρκοι, όλες ή ύποσχέσεις που τις είχε δώσει ο άστατος Βενιαμίν, ήταν λόγια, μονάχα λόγια και τίποτα παραπάνω!... 'Επειδή όμως έξακολουθούσε ν' άγαπά τον φίλο της, παρ' όλα τα έλαττώματά του, δεν είχε τη δύναμη να διακόψει πρώτη τις σχέσεις. Άφησε στο χρόνο την φροντίδα να θέσει ένα τέμα στο έφθμερο ειδύλλιο τους... Νόμιζε πώς θα είχε τότε τό κουράγιο να ύποφέρει καρτερικά τό κτύπημα.

Μα όταν ο Βενιαμίν της άνεκοίνασε, με άπάθεια, την άπόφασή του να έπιστρέψει στη Γαλλία, ή διστυχημένη ή γυναίκα έννοιωσε τόση άπελπισία, όστε, για ν' άποφύγει καμιά μικρή σκηνή, έγκατέλειψε και τον φίλο της και τον Λαμουανιό και άνεχώρησε μόνη για την 'Ελβετία.

Η φυγή της 'Αννας δεν λύτησε έξαιρετικά τον Κονσταν. Άπεναντίας, τον χαροποίησε επειδή τον έβγαλε από τον κόπο να ύποκριθ τον λυπημένο κατά την ώρα του άποχαριστισμού. Έκείνος που δίν μπορούσε να παρηγορηθεί για την άναχώρησή της Λίνδσαϊ ήταν ο Λαμουανιό, ή όποιος άποφάσισε να πάει να βοηθή την 'Αννα στην 'Ελβετία και να κάνουν μαζί τους γάμους των...

Πέρασαν κάμποσα χρόνια από τότε.

Στό διάστημα αυτό, ο Βενιαμίν Κονσταν είχε γίνει διάσημος συγγραφέας και πολιτικός. Κατά βάθος όμως έξακολουθούσε να είναι άστατος και άμυαλος, ύπως πρώτα. Είχε γνωρίσει στο μεταξύ πολλές γυναίκες, χωρίς φρικτά ν' άφοιωθί σε καμιά από αυτές...

Μά ύστερ' από την άποτυχία που δοκίμασε όταν ζήτησε να 'κατακτήσει και τη θυλική κυρία Ρεκαμιέ, ο Κονσταν έπαθε ένα τέτοιο ψυχικό κλονισμό, όστε άποτραβήγτηκε για λίγους καιρό από τον κόσμο. Η αλήθεια είναι ότι έκείνο που τον πείραζε περισσότερο, ήταν ή ταπεινότητα που δοκίμασε, αϊτός, ή άκατανίκητος γόγης, επειδή βρέθηκε από τό σπίτι της, χωρίς να την άποχωρήσει!

Και όμα ξαναγύρισε στο Παρίσι, κάθισε κα' έγραψε, μέσα σε δέκα μέρες, τον 'Αδόλφο, την θλιβερή ιστορία των έρώτων του με την 'Αννα Λίνδσαϊ, ένα από τ' άθάντα άριστούργεματά της γαλλικής φιλολογίας.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΑΡΚ ΕΑΣΤΟΥΝ

ΕΝΑΣ ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΣ

Με κόπο κατώρθωσα να έλευθερώσω τό χέρι μου...

—'Ιδάνκα! 'Ιδάνκα! φώναζε ο μουζίκος. Έλα, παιδάκι μου, να διηγηθής, μόνος σου, στην 'Εξοχή, τό που, πώς σκότωσες τον λύκο;... Είνε ντροπαλό παιδί πρόθεσε ο χωριάς προς τον πρίγκιπα, θέλοντας να δικαιολογήσει τον γιό του. 'Αν ή 'Εξοχή, σ' άρέσει να τμηθεί τη φτωχική εστία σου (καλύβα) θα πάει να ιδώ που κρύφτηκε τό παλιόπαιδο!

Ο πρίγκιπ κατέβηκε από τό έλκυθρο καί μπήκε μέσα στην καλύβα. Μέσα στο μυσσοκάτοδο διάκωμα, καί χωρίς ή όποια, καθισμένη σε μία γωνιά, νανούριζε ένα παιδάκι. Μόλις μπήκε ο πρίγκιπ, ή γυναίκα σπρώχθηκε, έκανε μία βαθιά ύπαισι μισοστά στον ύψηλό ύπασκέτη τους και σωπήλη ξανακάθισε στη γωνιά.

—'Ιδάνκα! έλα εδώ άμέσως! φώναζε πάλι ο χωριάς. Μα τους 'Αγίους όλους, θα σ' άσπασω τό πλευρά άν δεν έλθεις άμέσως έδω!

Ένα παιδάκι ως δέκα χρονών κοινοκλιμένο σε μία μεγάλη προβιά, που κρεμόταν ως τό πόδια του, παρουσιάστηκε τότε δειλά στην έσοδο της ίστας.

Πλησίωσε, μικρό μου, είπε ο πρίγκιπ χαμογελώντας. Έμαθα από τον έπιστάτη του κτήματος, πώς σκότωσες ένα λύκο... Είνε αλήθεια αυτό; Έλα έδω... κοντά μου και πές μου τί σούκανε ο λύκος και τον σκότωσες... γιατί μά την Παναγία του Καζάν, δεν τό πιστεύω! σπρώχθηκε ο πρίγκιπ με ένα ειρωνικό μειδίαμα.

Ο μουζίκος χωρίς να πη τίποτε, βγήκε μία στιγμή από την ίστα και σαν γύρισε κρατούσε στο ένα

του αίσθημα για τη γυναίκα αυτή, άπεφάσισε... να πάει στην 'Ελβετία και να την δει, για να έπαναλάβουν τις παλιές σχέσεις...

Μά ο συγγραφέας δεν έλαβε ίσ' όλη του πώς ή 'Αννα θα ήταν τότε 56 χρονών!

Όταν την ξαναείδε, γρηγό οχέδον από τό βράσινο, και περιτριγυρισμένη από τρία παιδιά, κατάλαβε πώς ήταν πολύ όργα πια για να ξαναπλέξει ένα έρωτικό ειδύλλιο με αυτή τη γυναίκα. Και ύστερ' από μία ολιγοήμερη συνάντησι, ο Κονσταν άφησε την παλιά του φίλη κα' έφυγε σαν τρελλός από τό σπίτι της, χωρίς να την άποχωρήσει!

Και όμα ξαναγύρισε στο Παρίσι, κάθισε κα' έγραψε, μέσα σε δέκα μέρες, τον 'Αδόλφο, την θλιβερή ιστορία των έρώτων του με την 'Αννα Λίνδσαϊ, ένα από τ' άθάντα άριστούργεματά της γαλλικής φιλολογίας.

χέρι τό τομάρι του λύκου και στο άλλο χέρι ένα μαχαίρι. Ένα μικρό, κοινό μαχαίρι με κοκκάλινη λαβή και με κυρτή λάμα, απ' αϊτά που μεταχειρίζονταν συνήθως οι χωριάς.

—Κυτάξτε, 'Εξοχότατε! γιό να σ' άποφύγετε! είπε ο πατέρας με περηφάνεια.

—Δέκα χρόνων είσαι, 'Ιδάνκα; ρώτησε ο πρίγκιπ, παίρνοντας τον μικρό στα γόνατά του.

—Δέκα χρόνων, 'Εξοχότατε! άποκρίθηκε ο μικρός κυτάζοντας με φόβο τον πρίγκιπα.

Μά μόλις αντίκρυσε τό γεμάτο καλωσύνη βλέμμα του, ο 'Ιδάνκα πήρε θάρρος και άρχισε να διηγείται:

—Νά, έγώ τον σκότωσα, γιατί έβλεπε να φάη τη μικρή μας, τη Μίνα!...

Ο μικρός κόμπιασε και πήρε μία βαθιά άναπνοή.

—Τι φρώνη, φώναζε ο πρίγκιπ. Μά πώς τόλμησες έσύ, ο μικρούλης, να παλάψης με αυτό τό θη-

Τό θηρίο παράτησε την Μίνα

ρίο. Είνε άπίστευτο! Διηγείσαι από την άρχή, την ιστορία...

—Μίλησε, 'Ιδάνκα! είπε ή μητέρα από τό βάθος της καμάρας. Πές στην 'Εξοχήνά του, που ήθελε έπίτηδες για να σε ιδί, πώς έσωσης την Μίνα μας;

—Νά, τί συνέβη, είπε τότε ξεθαρραμένος ο μικρούλης. Η μάνα είχε πάει στην πόλη με τό έλκυθρο και ο πατέρας κοιμόταν κοντά στο τζάκι. 'Ηταν άπόγευμα. Έγώ προσεχα την άδελφούλα μου και έπαυσα μαζί της. Ξαφνικά θυμήθηκα πώς δεν είχα τάσει τις άγελάδες.

Πήρα λοιπόν τό μαχαίρι για να κόψω τη νομή των ζώων, όπως μου έιασε ο πατέρας, και πήγα στον σταύλο. Άφησα την πόρτα της ίστας μισάνοιχτη για να άκουσον την Μίνα άν έλάιγε. Μόλις τελείωσα τη δουλειά μου, καθώς γύριζα στην ίστα, άκουσα ξαφνικά την Μίνα που φώναζε. Έτρεξα όσο πιο γρήγορα μπορούσα κα' έφθασα άκριβώς τη στιγμή που έ-

ξάφιασε ο λύκος έλθοντας από την πόρτα της ίστας. Τότε έπαισε τον λύκο με τό μαχαίρι μου και... δεν θυμίζω τίποτε πεύα...

Ο μουζίκος προχώρησε δύο βήματα και στάθηκε μπροστά στον πρίγκιπα.

—Τό θηρίο κρατούσε στο στήμα του την μικρή Μίνα μας και την άκούμασε μία στιγμή άπάνω στα χόνια... Είδα τό φοβερά, κατακόχνα μάτια του και τό μακρύ σουβιλέρο δόντια του καθώς άνοιξε τό στήμα του για ν' άρπάξει πάλι την Μίνα... Γιό ένα δευτερόλεπτο στάθηκε άναποφάσιτος, σασισμένος...

—'Ενοιωθα τό γόνατά μου να λιν'ίζον από τον φόβο μου, μα όταν είδα πώς ο λύκος έτοιμαζόταν να φάη με τη λεία του, είχτηκα κατά πάνω του... Τότε, τό θηρίο άφησε την άδελφούλα μου και οι δύο μας κυλιστήκαμε άπάνω στα χόνια... Θά με είχε κάνει σίγουρα κοιμιάτα, άν δεν φορούσα αϊτή τη χοντρή προβιά που βλέπετε. Αϊτή με έσωσε από τό φοβερά δόντια του θηρίου...

—Κατάπν; ρώτησε με ένδιαφέρον ο πρίγκιπ.

—Κατάπν ο λύκος με άρπάξε από τό γιακά και με τίναξε έδω κα' έκεί τόσο δυνατά που ή άπνοή μου κόπηκε...

—'Ενοιωθα τότε τό θηρίο να με έπαιζε... 'Ενοιωθα τότε τό θηρίο να με έπαιζε... 'Ενοιωθα τότε τό θηρίο να με έπαιζε...

—Κατάπν; ρώτησε με ένδιαφέρον ο πρίγκιπ.

—Κατάπν ο λύκος με άρπάξε από τό γιακά και με τίναξε έδω κα' έκεί τόσο δυνατά που ή άπνοή μου κόπηκε...

—'Ενοιωθα τότε τό θηρίο να με έπαιζε... 'Ενοιωθα τότε τό θηρίο να με έπαιζε... 'Ενοιωθα τότε τό θηρίο να με έπαιζε...

—Κατάπν; ρώτησε με ένδιαφέρον ο πρίγκιπ.

—Κατάπν ο λύκος με άρπάξε από τό γιακά και με τίναξε έδω κα' έκεί τόσο δυνατά που ή άπνοή μου κόπηκε...

—'Ενοιωθα τότε τό θηρίο να με έπαιζε... 'Ενοιωθα τότε τό θηρίο να με έπαιζε... 'Ενοιωθα τότε τό θηρίο να με έπαιζε...

—Κατάπν; ρώτησε με ένδιαφέρον ο πρίγκιπ.

—Κατάπν ο λύκος με άρπάξε από τό γιακά και με τίναξε έδω κα' έκεί τόσο δυνατά που ή άπνοή μου κόπηκε...

—'Ενοιωθα τότε τό θηρίο να με έπαιζε... 'Ενοιωθα τότε τό θηρίο να με έπαιζε... 'Ενοιωθα τότε τό θηρίο να με έπαιζε...

—Κατάπν; ρώτησε με ένδιαφέρον ο πρίγκιπ.

—Κατάπν ο λύκος με άρπάξε από τό γιακά και με τίναξε έδω κα' έκεί τόσο δυνατά που ή άπνοή μου κόπηκε...

—'Ενοιωθα τότε τό θηρίο να με έπαιζε... 'Ενοιωθα τότε τό θηρίο να με έπαιζε... 'Ενοιωθα τότε τό θηρίο να με έπαιζε...

—Κατάπν; ρώτησε με ένδιαφέρον ο πρίγκιπ.

—Κατάπν ο λύκος με άρπάξε από τό γιακά και με τίναξε έδω κα' έκεί τόσο δυνατά που ή άπνοή μου κόπηκε...

—'Ενοιωθα τότε τό θηρίο να με έπαιζε... 'Ενοιωθα τότε τό θηρίο να με έπαιζε... 'Ενοιωθα τότε τό θηρίο να με έπαιζε...

—Κατάπν; ρώτησε με ένδιαφέρον ο πρίγκιπ.

—Κατάπν ο λύκος με άρπάξε από τό γιακά και με τίναξε έδω κα' έκεί τόσο δυνατά που ή άπνοή μου κόπηκε...

—'Ενοιωθα τότε τό θηρίο να με έπαιζε... 'Ενοιωθα τότε τό θηρίο να με έπαιζε... 'Ενοιωθα τότε τό θηρίο να με έπαιζε...

—Κατάπν; ρώτησε με ένδιαφέρον ο πρίγκιπ.

—Κατάπν ο λύκος με άρπάξε από τό γιακά και με τίναξε έδω κα' έκεί τόσο δυνατά που ή άπνοή μου κόπηκε...

—'Ενοιωθα τότε τό θηρίο να με έπαιζε... 'Ενοιωθα τότε τό θηρίο να με έπαιζε... 'Ενοιωθα τότε τό θηρίο να με έπαιζε...

ο λύκος σφάδαζε με τους τελευταίους σπασμούς της άγωνίας. Άρπάξα στην άγκαλιά μου τον μικρό μου 'Ιδάνκα και τον έφερα στην ίστα! Θαρρύνω πως ήταν νεκρός! Μά σε λίγο άνοιξε τα μάτια του και νιούρισε:

—'Η Μίνα είναι πληγωμένη; —'Όχι, λατρευτό μου παιδί! άποκρίθηκε.

—Και ο λύκος;

—'Ο λύκος ψόφησε, μικρό μου ήρωα!

—Τότε ο 'Ιδάνκα χαμογέλασε και είχαριστήθηκες μονομυρία, ενώ έφερε πάλι τό κεφάλι του άπάνω στον όμο μου:

—Άφησε με να κοιμηθώ, πατέρα! Είμαι τόσο κουρασμένος.

—Και ο μικρούλης μου άποκοιμήθηκε βαθιά, για ώρες πολλές...

—Δόσε μου τον γιό σου, 'Ιδάνκα! είπε ο πρίγκιπ με συγκίνησι. Θά τον πάω μαζί μου, θα τον μορφώσω, και σαν μεγαλώσει, θα τον κάνω έναν άξιωματικό, έναν γενναίο ήρωα...

—'Ο 'Ιδάνκα γύρισε και κατάρισε τη μανοίλα του, που άμυλητη έξακολουθούσε να νανούριζε τη Μίνα. Τα χείλη του μικρού άρχισαν να τρέμουν και τα μάτια του γεμίσαν δάκρυα.

—'Εξοχότατε! είπε τότε ο μουζίκος, δόσε του καιρό για να σκεφθί! Είνε μεγάλη και έλαστική ή προσφορά σας, μα τό παιδί είναι τόσο μικρό όκώμα!

—'Α- ίνε! είπε ο πρίγκιπ, θα έλθω πάλι την άνοιξη. Σαν φρονίμο άνθρωπο που έσδε, θα καταλάβετε ως τότε ποιά είναι τό συμφέρον του παιδιού σας!

Και λέγοντας τα λόγια αϊτά, ο πρίγκιπ έσκυψε, φίλησε τον 'Ιδάνκα και του έβαλε στο χέρι ένα μάτσο ροδέλια.

Ο 'Ιδάνκα με βλέμμα όνειροπόλο παρακολούθησε τό έλκυθρο καθώς άπομαρμόταν. Κι' ένας πόθος κρυφός, άγνωστος ως τότε γι' αυτόν έλαμπε στα άθνα παιδικά μάτια του, καθώς ξαναμπήκε στη φτωχική ίστα του.

—Όταν λησάνε τα χόνια, και τα δένδρα έβγαλαν τα πρώτα φύλλα τους, με τί πρώτες ξεστές ανοιές της άνοιξης, ο μικρός 'Ιδάνκα ήταν έτοιμος και περιμένε τον ευεργέτη του...

Ο 'Ιδάνκα με βλέμμα όνειροπόλο παρακολούθησε τό έλκυθρο καθώς άπομαρμόταν. Κι' ένας πόθος κρυφός, άγνωστος ως τότε γι' αυτόν έλαμπε στα άθνα παιδικά μάτια του, καθώς ξαναμπήκε στη φτωχική ίστα του.

—Όταν λησάνε τα χόνια, και τα δένδρα έβγαλαν τα πρώτα φύλλα τους, με τί πρώτες ξεστές ανοιές της άνοιξης, ο μικρός 'Ιδάνκα ήταν έτοιμος και περιμένε τον ευεργέτη του...

Ο 'Ιδάνκα με βλέμμα όνειροπόλο παρακολούθησε τό έλκυθρο καθώς άπομαρμόταν. Κι' ένας πόθος κρυφός, άγνωστος ως τότε γι' αυτόν έλαμπε στα άθνα παιδικά μάτια του, καθώς ξαναμπήκε στη φτωχική ίστα του.

—Όταν λησάνε τα χόνια, και τα δένδρα έβγαλαν τα πρώτα φύλλα τους, με τί πρώτες ξεστές ανοιές της άνοιξης, ο μικρός 'Ιδάνκα ήταν έτοιμος και περιμένε τον ευεργέτη του...

Ο 'Ιδάνκα με βλέμμα όνειροπόλο παρακολούθησε τό έλκυθρο καθώς άπομαρμόταν. Κι' ένας πόθος κρυφός, άγνωστος ως τότε γι' αυτόν έλαμπε στα άθνα παιδικά μάτια του, καθώς ξαναμπήκε στη φτωχική ίστα του.

—Όταν λησάνε τα χόνια, και τα δένδρα έβγαλαν τα πρώτα φύλλα τους, με τί πρώτες ξεστές ανοιές της άνοιξης, ο μικρός 'Ιδάνκα ήταν έτοιμος και περιμένε τον ευεργέτη του...

Ο 'Ιδάνκα με βλέμμα όνειροπόλο παρακολούθησε τό έλκυθρο καθώς άπομαρμόταν. Κι' ένας πόθος κρυφός, άγνωστος ως τότε γι' αυτόν έλαμπε στα άθνα παιδικά μάτια του, καθώς ξαναμπήκε στη φτωχική ίστα του.

—Όταν λησάνε τα χόνια, και τα δένδρα έβγαλαν τα πρώτα φύλλα τους, με τί πρώτες ξεστές ανοιές της άνοιξης, ο μικρός 'Ιδάνκα ήταν έτοιμος και περιμένε τον ευεργέτη του...

Ο 'Ιδάνκα με βλέμμα όνειροπόλο παρακολούθησε τό έλκυθρο καθώς άπομαρμόταν. Κι' ένας πόθος κρυφός, άγνωστος ως τότε γι' αυτόν έλαμπε στα άθνα παιδικά μάτια του, καθώς ξαναμπήκε στη φτωχική ίστα του.

—Όταν λησάνε τα χόνια, και τα δένδρα έβγαλαν τα πρώτα φύλλα τους, με τί πρώτες ξεστές ανοιές της άνοιξης, ο μικρός 'Ιδάνκα ήταν έτοιμος και περιμένε τον ευεργέτη του...

Ο 'Ιδάνκα με βλέμμα όνειροπόλο παρακολούθησε τό έλκυθρο καθώς άπομαρμόταν. Κι' ένας πόθος κρυφός, άγνωστος ως τότε γι' αυτόν έλαμπε στα άθνα παιδικά μάτια του, καθώς ξαναμπήκε στη φτωχική ίστα του.

—Όταν λησάνε τα χόνια, και τα δένδρα έβγαλαν τα πρώτα φύλλα τους, με τί πρώτες ξεστές ανοιές της άνοιξης, ο μικρός 'Ιδάνκα ήταν έτοιμος και περιμένε τον ευεργέτη του...

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Ο Βενέδικτος Μασσόν, καλλιτέχνης, βιβλιοδέτης και ποιητής, άνθρωπος τερατώδους άσχημίας, είνε τρελλά ερωτευμένος με την άραιστατή Χριστίνα, την κόρη του μεγαλοουσού εφευρέτου και άρολογιστού Νορμπέρ. Η Χριστίνα όμως είνε άρραδωνισμένη με τον ξάδελφό της, γιστρό "Ιάκωβο Κονταντέν, έναν επιστήμονα μεγάλης άξιας. Ο Μασσόν, από τη σούτα του σπιτιού του, βλέπει πολύ παράξενα πράγματα στο σπίτι των Νορμπέρ. Έτσι, μία νύχτα, βλέπει την Χριστίνα ν' αινίγει κρυφα άπ' όλους ένα ντουλάπι του δωματίου της και να βγαίνει από μέσα έναν άραιστατον νέον — τον Γαβριήλ, όπως τον λέει — με τον οποίον φαίνεται σαν να είνε ερωτευμένη. Την άλλη μέρα η Χριστίνα επισκέπτεται τον Μασσόν στο μαγαζί του και του προτείνει να δεχτεί τη θέα του βιβλιοδέτου-βιβλιοθηκαρίου στο μέγαρο του μαρκησιού Ντε Κουλτραί. Ο Μασσόν δέχεται και μαζί με τη Χριστίνα πηγαίνει στο μέγαρο. Εκεί όμως αντίλαμψαν άσχημα, και μάλιστα πολύ περίεργα πράγματα. Ούτε λίγο, ούτε πολύ, η ίδια η μαρκησία Ντε Κουλτραί του λέει πως ο σύζυγός της είνε βρυκόλακας... Η έκπληξις του Μασσόν όμως μεγαλώνει ακόμα περισσότερο μπρος στον άκατανίκητο τρόμο και τη φρίκη, που νοιώθει η μαρκησία για τον "Ινδό δόκτορα Σάιμπ-Χάν, ο οποίος την θεραπεύει. Κι' όμως ο γιατρός αυτός, εφαρμόζοντας μία παράδοξη θεραπεία, κατορθώνει κάθε τόσο, για ένα διάστημα, να της αναδείξει δυνατόει και ζωή. Στο τέλος ο μαρκησιός παίρνει τη σύζυγό του και φεύγουν για τον πόργο τους, σε μία έπαρχια. Σχεδόν συγχρόνως ο Μασσόν, έπειτα από μία βίαιη σκηνή με τη Χριστίνα, φεύγει για το έσοχικό του σπίτι, ένα σπίτι μονατριών, άπ' το οποίο έχουν εξαφανιστή άνεύρητα έξη νεαρές βοηθοί του βιβλιοδέτου. Ένωμεταξύ η Χριστίνα λαβαίνει μία επιστολή της μαρκησίας, δια της οποίας προκαλεί αυτήν και τον Βενέδικτο Μασσόν στον πόργο του Κουλτραί, για να την σώσουν. Η Χριστίνα πάει να βρη τον Μασσόν στο έσοχικό του σπίτι, μα τη στιγμή που μπαίνει μέσα, τον βρίσκει να καίη μία γυναίκα στη φωτιά του τζακιού. Ο Μασσόν συλλαμβάνεται, δικάζεται και θανατώνεται, μολοντί λέει πως είνε άθώος, ενώ η Χριστίνα παίρνει τον μνηστήρα της και πηγαίνει στον πόργο του Κουλτραί. Μα η μαρκησία έχει πεθάνει πια και τη στιγμή ακριβώς που φθάνουν εκεί, γίνεται η κηδεία της.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ
Η ΑΠΑΓΩΓΗ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ

Ι
ΤΟ «ΧΑΜΟΜΗΛΙ ΤΗΣ ΔΙΔΟΣ ΒΑΡΕΣΚΑ

«Άς ξαναγυρίσουμε και πάλι στο Παρίσι, στη γαλήνια κι' έρημική γειτονιά του Νησιού του 'Αγίου Λουδοβίκου, άπ' όπου κι' άρχισε η δραματική ιστορία μας. Όλη αυτή η τόση ήσυχη συνοικία διατελούσε τώρα υπό το «κράτος του τρόμου», όπως έλεγε η κυρία Λανγκλουά, ή λαμπρή εκείνη γυναίκα που συγύριζε άλλοτε το σπίτι αυτού του τέρατος, του καταραμένου και άπαισίου Βενέδικτου Μασσόν.

Από τότε που έγιναν γνωστά τα φριχτά έγκλήματα, οι

σιδεράδες της γειτονιάς έκαναν χρυσές δουλειές. Και στ' αλήθεια, ποτέ οι νοικοκυράιοι του Νησιού του 'Αγίου Λουδοβίκου δεν είχαν βάλει τόσους σύρτες και τόσες κλειδωνιές στις πόρτες τους και ποτέ η πόρτες τους δεν τριπλοκλειδωνόντουσαν τόσο καλά τις νύχτες;

Μά γιατί τάχα τόσος φόβος; Μήπως ο Βενέδικτος Μασσόν δραπετεύει;

«Ισως... Μά ήταν και κάποιος άλλος φόβος ακόμα... Κι' ο φόβος αυτός ήταν σχετικός με το σπίτι του γερο-ρολογά Νορμπέρ, του πατέρα της Χριστίνας. Κανένας πια δεν πήγαινε κατά κεί, από τότε που είχε κυκλοφορήσει η φήμη ότι και το σπίτι αυτό έκρυβε έν' άλλο μυστήριο, ένα «ιερό μυστήριο», κατά την έκφρασι του κ. Μπιρουστ, ενός ηλικιωμένου βοτανολόγου της συνοικίας, «ένα ιερο μυστήριο» που η δική του Βενέδικτος Μασσόν δεν τό είχε διαφωτίσει καθόλου.

Οι μέντοι γιοιφιθούριζαν μεταξύ τους ότι οι Νορμπέρ έκρυβαν στο σπίτι τους κάποιο πολιτικό εξόριστο ή κατάδικο, οι άλλοι, μεταξύ των οποίων κι' ο λαμπρός κ. Μπιρουστ, ότι οι Νορμπέρ είχαν στο σπίτι τους έναν άσθενή, έντελώς

έξαιρετικό, τον οποίο ο Ζάκ Κονταντέν, βοηθούμενος από το ρολογά και την κόρη του, θέραιπε μ' έναν τρόπο όχι λιγώτερο έξαιρετικό. Ο κ. Μπιρουστ μάλιστα έπρόσθεσε:

—Για να τον φυλάνε τόσο καλά, αυτό σημαίνει πως είνε πολύ επικίνδυνος!... Δεν μπορώ να σάς πω, παρά ένα πράγμα! «Ότι η άρρώστια του είνε σχετική με το μυαλό του κι' ότι ο Κονταντέν εφαρμόζει μία περίεργη θεραπεία του κρανίου... Άς εϋχόμεθα για την άσφαλεία της γειτονιάς μας να μη τους ξεφύγη!..

Καθώς βλέπετε, τα λόγια του κ. Μπιρουστ δεν ήταν καθόλου καθουσιαστικά, τη στιγμή που η συνοικία κάθε άλλο, παρά τέτοια άνησυχαστικά νέα χρειαζόταν...

Όστόσο, η θανάτωσις του Βενέδικτου Μασσόν, στο Μελέν, ήσυχασε κάπως τα πνεύματα. Οι πιο τολμηροί άπ' τους γείτονες κυκλοφορούσαν τώρα και μετά τη δύσι του ήλιου κι' ή βεγγέρες στα φίλικά

σπίτια ξανάρχισαν. Έτσι ξανάρχισαν και τα περίφημα «χαμομήλια» της έμπορίσας των ψιλικών της συνοικίας, διδος Βαρεσκά, που τα έδινε στο σπι-

τι της κάθε Τετάρτη και Σάββατο.

Εκείνο το Σάββατοβράδυ, ή συγκέντρωσις στο «χαμομήλι» της διδος Βαρεσκά δεν ήταν και τόσο λαμπρή. Μονάχα τρεις άπ' τους προσκαλεσμένους της είχαν πάει στο σπίτι της έμπορίσας μου. Μά, εκείνο το βράδυ, συνέβη ένα γεγονός τόσο τρομερό, τόσο άφάνταστο και με τέτοιες καταπληκτικές συνέπειες, ώστε έμεινε ιστορικό.

Ο κ. Μπιρουστ, του οποίου το σπίτι ήταν πολύ κοντά στης διδος Βαρεσκά κι' ο οποίος, ως βοτανολόγος, της προμήθευε το χαμομήλι της σε πολύ χαμηλή τιμή, έφτασε πρώτος. Σε λίγο έφτασε κι' ή κ. Καμούς, ή ένοικιαστρία καθισμάτων και προστατευμένη του έκκλησιαστικού επιτρόπου κ. Λαδιεβίλ, ένός άπό τα σπουδαιότερα πρόσωπα της συνοικίας. Καί εκείνο το βράδυ, το κυριώτερο οτόλισμα αυτής της μικρής συγκέντρωσις, ήταν ή κυρία Λανγκλουά.

Η κυρία Λανγκλουά, ένας θά έκριναν κιόλας ο άναγνώστης μας, μολοντί ουγύριζε ένά σπύττα, δεν ήταν ή «πρώτη τυχοῦσα». Είχε κι' αυτή άλλοτε τον τρόπο της. Στα νειάτα της είχε έργαστή ως πωλήτρια σ' ένα μεγάλο κατάστημα. Έπειτα, όταν παντρεύτηκε, διέθυε ένα μικρό όίκο μόδας, μα χρεωκόπησε γρήγορα, πολύ έντιμα άλλωστε. Κατόπιν πέθανε κι' ο σύζυγός της, κι' από τότε δούλευε ως «ξενοσυγυρίστρα», μα με το μέτωπο ψηλά.

Ηθελε να ξεχρώση και τους τελευταίους πιστωτάς της και να ξαναβρη τη χαμένη τιμή της.

Μετά την τρομερή ύποθεσι του Βενέδικτου Μασσόν, του οποίου είχε έσκολίσει τόσες φορές τ' άνωχικά έπιπλα, άπολάμβανε της γενικής έκτιμήσεως της συνοικίας. Για να κερδίση την έκτίμησι αυτή και ν' άποδείξη ότι έχαίρε περισσότερο, άπό κάθε άλλο για τη δικαία τιμωρία του τέρατος, είχε το κουράγιο, δυνατή γυναίκα αυτή, και να παρακολουθήση την έκτέλεσί του.

Ο ήρωάς μας που είχε δείξει σ' αυτή την περίπτωσι κι' ή διηγούσις της ως αυτόπτου μάρτυρος του έξαιρετικού αυτού γεγονότος, την είχαν κάνει τόσο της μόδας στη συνοικία, ώστε δεν πρέπει να εξαφανιστή κανείς, γιατί ήταν προσκαλεσμένη μεταξύ των πρώτων στο χαμομήλι της κ. Βαρεσκά.

Όταν έμπηκε μέσα στη σά-

Ο Γαβριήλ κρατούσε άναίσθητη τη Χριστίνα στο ένα του χέρι...

λα του «χαμομηλιού», όλοι έσπευσαν να την τιμήσουν όπως της άξιζε, ως κι' αυτός ακόμα ο γάτος της οικοδεσποίνης, ο οποίος έτρεξε να τριφτη άπάνω της με το πιο εϋνοϊκό «ρόν-ρόν» του.

Ήταν πια έννιαμιση ή ώρα... Κι' ή ιστορική στιγμή πλησίαζε...

—Μά την πίστι μου, σίγουρα δεν θα μάς έρθη άπόψε ο κ. Ταννεγκρέν! είπε ή δις Βαρεσκά. Μά δεν θα τον περιμένουμε περισσότερο. Τόσο το χειρότερο για τους καθυστερημένους... Είνε ώρα να σάς σερίρω το χαμομήλι μου!..

—Κρίμα! παρατήρησε ή κ. Καμούς. Ο κ. Ταννεγκρέν είνε τόσο εϋθυμος, ώστε μάς κάνει πάντα και διασκεδάζουμε... Μά, με το κρύο που κάνει, θα τον έχουν πιάσει οι ρευματισμοί του.

Ο κ. Ταννεγκρέν, για τον όποιο μιλούσαν, ήταν παλαιός δικαστικός κλητήρας, ο οποίος, στο τέλος κάθε χαμομηλιού της διδος Βαρεσκά, άπήγγελε μονολόγους...

Καθώς ή λαμπρή αυτή οικοδέσποινα σερίριζε το χαμομήλι της, ή κ. Καμούς σηκώθηκε έξαφνα και είπε, διευθυνομένη προς την πόρτα:

—Ακούω βήματα στο δρόμο!... Στοιχηματίζω πως θα είνε ο κ. Ταννεγκρέν... Δεν είνε ακόμα πολύ άργα για να μάς κάνει να γελάσουμε λίγο!..

—Ακούστε τον άνεμο πως σφυρίζει!... Είχε άρchiσει να χιονίζει όταν έφτασα!.. Ο κ. Ταννεγκρέν δεν θάρρη μ' αυτό τον καιρό! παρατήρησε ή κ. Λανγκλουά.

Ένωμεταξύ τα βήματα πλησίαζαν γοργά και δυο χτυπήματα άκούστηκαν στην πόρτα.

—Αναγνωρίζω τον τρόπο του χτυπήματός του! είπε ή κ. Καμούς. Είνε ο κ. Ταννεγκρέν.

—Μην ανοίγετε πριν βεβαιωθείτε!... της φώναζε ή δις Βαρεσκά.

Μά ή κ. Καμούς είχε τραθήξει κιόλας τους σύρτες κι' άνοιγε την πόρτα.

Στην άρχή ο άνεμος μαζί με το χιόνι μπήκαν μέσα στο σπίτι... Κι' έπειτα... Μά άς μεταφέρουμε έδω τις καταθέσεις που έκαναν έπειτα από μερικές ημέρες στον άστυνόμο ή δις Βαρεσκά κι' οι προσκαλεσμένοι της...

Κι' άς άρχίσουμε άπό την κατάθεσι της κυρας Λανγκλουά:

—Θά σάς τα πω όλα, κύριε άστυνόμο... Καθώς άνοιξε ή πόρτα, είδαμε έξαφνα να όρμάη μέσα ο Γαβριήλ, ο όραϊος Γαβριήλ, καταματωμένος, κρατώντας την διδα Χριστίνα άναίσθητη στο ένα του χέρι, σαν να μη το βάριανε περισσότερο άπό πτερό... Και το δικό της πρόσωπο ήταν καταματωμένο... Βγάλαμε όλες μία κραυγή, μία κραυγή φριχτή... Μά εγώ φώναξα άμέσως! «Είνε αυτός ο Γαβριήλ!..

»Ω! Θεέ μου!.. Είχαμε μεταμορφωθή όλοι σε αγάλματα τρόμου μπρος στην έπιδρομή αυτή!.. Το χιόνι!.. Το αίμα!..

Κι' αυτός ο άνθρωπος που μάς

άπειλούσε με το περιστροφικό που κρατούσε στο έλευθερό χέρι του... Την πρώτη φορά που είδα αυτόν τον άνθρωπο στο σπίτι του ρολογά, μου είχε φανή ώραιος... Μά τώρα δεν μπορώ πια να πω το ίδιο... Δεν έβλεπα, παρά μόνο τα μάτια του που ήταν τρομακτικά!... μάτια δολοφονού!.. Όταν με κύτταζε, νόμιζα πως είχε όρμήσει κιόλας άπάνω μου για να με δολοφονή...

Με ρωτάτε, κύριε άστυνόμο, τί έκανε ο Γαβριήλ μετά την έπιδρομή του μέσα στο σπίτι. Στην άρχή, έκλεψε την πόρτα πίσω μου με μία τρομερή κλωτσιά... Έπειτα έσπρωξε το σύρτη... Τη στιγμή εκείνη, ο κ. Μπιρουστ, ο βοτανολόγος, ο όποιος είχε καταφύγει πίσω άπό ένα έπιπλο, μάς φώναξε:

Ο Γαβριήλ δεν έκανε τίποτε άλλο, παρά να περιποιηται τη Χριστίνα

«Ψηλά τα χέρια!... Καμπε δτι κάνω κι' εγώ!... Τότε όψωσαμε όλοι τα χέρια... όπως στον κινηματογράφο!.. Ο γάτος της διδος Βαρεσκά έφυγε μ' ένα τρομερό πήδημα κι' άπό τότε δεν ξαναφάνηκε πια!..

»Όσο για τον Γαβριήλ, αυτός δεν έλεγε τίποτε!.. Μά, άφοδ άφογκράστηκε, άπόθεσε τη Χριστίνα σ' ένα καναπέ κοντά του... Έπειτα άρχισε να ψάχνεται, σαν να ζητούσε ένα μαντήλι στις τσέπες του... χωρίς άλλο για να σκουπίση το αίμα που κυλούσε άπ' το μέτωπο της δεσποινίδος... Μά δεν βρήκε πουθενά το μαντήλι του... Και τότε!.. Ω! τότε, κύριε άστυνόμο, το τί έγινε στο μαγαζί της διδος Βαρεσκά, με έκανε στο μαγαζί μου, καθώς έψαχνα να βρη το μαντήλι...

Θάλεγε κανείς πως θέλα τότε στο μαγαζί της διδος Βαρεσκά, άς αφήσουμε την διδα Βαρεσκά

να μιλήση ή ίδια...

—Α! κύριε άστυνόμο!.. Για ένα μαντήλι!.. Τί έκανε αυτός ο άνθρωπος για ένα μαντήλι!.. Δεν μου το ζητούσε τουλάχιστον... Μά ούτε μία λέξη δεν έβγαλε άπ' το στόμα του... Ώστόσο ήθελα να επέμνω, όταν τον είδα να ψάχνει μέσ' στα συρτάρια μου, ν' άναστατώνη τα ράφια μου!.. Θεέ μου! Πώς να κρατηθώ με την καταστροφή που μου έκανε... Θά με προστατεύσετε, κύριε άστυνόμο!.. Δεν είν' έτσι... Έσείς είστε δικαιοί! Είμαι μία φτωχή ηλικιωμένη δεσποινίς, που δεν θέλω ποτέ να παντρευτή, παρ' ό-λες τις εύκαιριες που της παρουσιάστηκαν... Νά μου συμβαίνει λοιπόν τώρα μία τέτοια ιστορία!.. Όταν λοιπόν τον είδα να ψάχνει τα συρτάρια μου, θέλησα να επέμνω... Μά

έσκιζε τις δαντέλλες μου... τα κουβάρια μου... Ω! θά ήθελα να τον πνίξω... Μά μόλις σάλευα λίγο τα χέρια, άκούσα τον κ. Μπιρουστ να φωνάζη! «Ψηλά τα χέρια, για το Θεό!.. Τέλος ο Γαβριήλ βρήκε την άσπρη μου μουσελλίνα κι' άρχισε να σκουπίζει μ' αυτή τα άσ-ματά της δεσποινίδος... Μά έμένα πious θά μ' άποζημιώσει για τις ζημιές που μου έκανε;»

Νά τώρα και ή κατάθεσις της κ. Καμούς, της ένοικιαστρία καθισμάτων:

—Ήταν βέβαια τρομερός ο Γαβριήλ, μα και πόσο ώραιος, Θεέ μου! Έχω δη ώραιους άντρες στη ζωή μου, μα άντρας ώραιος σαν κι' αυτόν, ποτέ μου δεν είδα... Τό ότι πρόσεξα την άμορφη του σε μία στιγμή που όλοι νομίζαμε πως είμαστε χαμένοι, αυτό φτάνει για να καταλάβετε πόσο ώραιος ήταν!.. Μά άπ' όλους μας, πιο πολύ έτρεμε ο κ. Μπιρουστ... Θεέ μου! Τί δειλός άντρας!.. Τρεμούλαζε άδιάκοπα πίσω άπ' το έπιπλο που είχε κρυφτή και δεν έπαυε να μάς φωνάζη! «Ψηλά τα χέρια, για το Θεό!..» Μου φαίνεται μάλιστα πως άν χαμηλώναμε μία στιγμή τα χέρια, θ' άρπαζε το περιστροφικό που ο Γαβριήλ είχε αφήσει δίπλα του και θά μάς έριχνε...

Πέστε μου, κύριε άστυνόμο, κι' έσείς... Ήταν στάσις άνδρός αυτή; Καλύτερα φερθήκαμε έμεις ή γυναίκες... Πάει πια... Δεν θέλω νάχω στο έξηξ καμιά σχέση με τον κ. Μπιρουστ... Με παρακολουθείτε, κύριε άστυνόμο... Και με καταλαβαίνετε, δεν είνε έτσι...

Ένωμεταξύ, ο Γαβριήλ δεν έκανε τίποτε άλλο, παρά να περιποιηται τη Χριστίνα του... «Ολα γι' αυτήν!.. Έτσι τους θέλω τους άντρες, σαν κι' αυτόν... μολοντί είν' ένας ληστής και μάς έκανε να περικούμε πολλ' άσχημες στιγμές... Μά τί άντρας, Θεέ μου!.. Ούτ' ένας μύς του προσώπου του δεν σάλευε!.. Το αίμα δεν του προκαλούσε κανένα φόβο!..

»Φαίνεται πως ο Γαβριήλ άπήγαγε τη φτωχή δεσποινίδα!.. Εκείνη όμως του αντίσταθε...

Και τότε αυτός άναγκάστηκε να χρησιμοποίηση βία!.. Έτσι ή δις Χριστίνα χτύπησε κάπου και πληγωθηκε... Φαίνεται επίσης πως τον κυνηγούσαν και ο Γαβριήλ, βλέποντας πως στο σπίτι της διδος Βαρεσκά, χτύπησε στην τύχη την πόρτα...

Η κ. Καμούς το άνοιξε κι' ο Γαβριήλ όρμησε σαν λαίλαπα μέσα... Νά πως ένώ τα έξηγώ όλα... Άν είνε άλλοι πιο έξυπνοι, άς δώσουν κι' αυτοί την εξήγησι που νομίζουν πως είνε όρθη...

Ένωμεταξύ, ή δις Χριστίνα εξακολούθησε να ή κλεισμένη τα μάτια της... Ο Γαβριήλ, για να τη συνεφέρει, της έρριξε όσο άπόμεινε άπό το χαμομήλι της διδος Βαρεσκά στο πρόσωπο!.. Μά το μόνο που κατώρθωσε, ήταν να της καθαρίση λίγο τα αίματα... Σίγουρα αυτή ή δις Νορμπέρ, παρ' όλη την άμορ-

φή, έσκιζε τις δαντέλλες μου... τα κουβάρια μου... Ω! θά ήθελα να τον πνίξω... Μά μόλις σάλευα λίγο τα χέρια, άκούσα τον κ. Μπιρουστ να φωνάζη! «Ψηλά τα χέρια, για το Θεό!.. Τέλος ο Γαβριήλ βρήκε την άσπρη μου μουσελλίνα κι' άρχισε να σκουπίζει μ' αυτή τα άσ-ματά της δεσποινίδος... Μά έμένα πious θά μ' άποζημιώσει για τις ζημιές που μου έκανε;»

Νά τώρα και ή κατάθεσις της κ. Καμούς, της ένοικιαστρία καθισμάτων:

—Ήταν βέβαια τρομερός ο Γαβριήλ, μα και πόσο ώραιος, Θεέ μου! Έχω δη ώραιους άντρες στη ζωή μου, μα άντρας ώραιος σαν κι' αυτόν, ποτέ μου δεν είδα... Τό ότι πρόσεξα την άμορφη του σε μία στιγμή που όλοι νομίζαμε πως είμαστε χαμένοι, αυτό φτάνει για να καταλάβετε πόσο ώραιος ήταν!.. Μά άπ' όλους μας, πιο πολύ έτρεμε ο κ. Μπιρουστ... Θεέ μου! Τί δειλός άντρας!.. Τρεμούλαζε άδιάκοπα πίσω άπ' το έπιπλο που είχε κρυφτή και δεν έπαυε να μάς φωνάζη! «Ψηλά τα χέρια, για το Θεό!..» Μου φαίνεται μάλιστα πως άν χαμηλώναμε μία στιγμή τα χέρια, θ' άρπαζε το περιστροφικό που ο Γαβριήλ είχε αφήσει δίπλα του και θά μάς έριχνε...

Πέστε μου, κύριε άστυνόμο, κι' έσείς... Ήταν στάσις άνδρός αυτή; Καλύτερα φερθήκαμε έμεις ή γυναίκες... Πάει πια... Δεν θέλω νάχω στο έξηξ καμιά σχέση με τον κ. Μπιρουστ... Με παρακολουθείτε, κύριε άστυνόμο... Και με καταλαβαίνετε, δεν είνε έτσι...

Ένωμεταξύ, ο Γαβριήλ δεν έκανε τίποτε άλλο, παρά να περιποιηται τη Χριστίνα του... «Ολα γι' αυτήν!.. Έτσι τους θέλω τους άντρες, σαν κι' αυτόν... μολοντί είν' ένας ληστής και μάς έκανε να περικούμε πολλ' άσχημες στιγμές... Μά τί άντρας, Θεέ μου!.. Ούτ' ένας μύς του προσώπου του δεν σάλευε!.. Το αίμα δεν του προκαλούσε κανένα φόβο!..

»Φαίνεται πως ο Γαβριήλ άπήγαγε τη φτωχή δεσποινίδα!.. Εκείνη όμως του αντίσταθε... Και τότε αυτός άναγκάστηκε να χρησιμοποίηση βία!.. Έτσι ή δις Χριστίνα χτύπησε κάπου και πληγωθηκε... Φαίνεται επίσης πως τον κυνηγούσαν και ο Γαβριήλ, βλέποντας πως στο σπίτι της διδος Βαρεσκά, χτύπησε στην τύχη την πόρτα...

Η κ. Καμούς το άνοιξε κι' ο Γαβριήλ όρμησε σαν λαίλαπα μέσα... Νά πως ένώ τα έξηγώ όλα... Άν είνε άλλοι πιο έξυπνοι, άς δώσουν κι' αυτοί την εξήγησι που νομίζουν πως είνε όρθη...

Ένωμεταξύ, ή δις Χριστίνα εξακολούθησε να ή κλεισμένη τα μάτια της... Ο Γαβριήλ, για να τη συνεφέρει, της έρριξε όσο άπόμεινε άπό το χαμομήλι της διδος Βαρεσκά στο πρόσωπο!.. Μά το μόνο που κατώρθωσε, ήταν να της καθαρίση λίγο τα αίματα... Σίγουρα αυτή ή δις Νορμπέρ, παρ' όλη την άμορ-

Ο ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ ΤΩΝ ΜΑΤΙΩΝ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΙΣ 25 ΩΜΟΡΦΙΕΣ

Ποιό χάρισμα θεωρεί ως το καλύτερο για μία γυναίκα η Γκρέτα Γκάρμπο. 'Ο πρωτότυπος διαγωνισμός του «Νταϊνλ Μάινλ» για την ιδανική γυναίκα έωρεφία. Τα χαρίσματα έχτω «άστέρων» για τον τύπο της μοντέρνας 'Αφροδίτης. Η 25 ωμορφίες της ιδανικής καλλονής. Η γνώμη του μεγάλου ζωγράφου Βάν Ντόγκεν για τις αρμονικές αναλογίες μιάς ωμορφης γυναίκας.

κινηματογράφου.

—'Αφού λοιπόν είσατε τόσο καλή, της είπε ο ρεπόρτερ, απαντήστε μου στο εξής: Ποιό νομίζετε ότι είναι το καλύτερο χάρισμα για μία γυναίκα;

—'Η ωμορφιά! δήλωσε με τη συνηθισμένη της απλότητα και ειλικρίνεια η μεγάλη «εβενέτιτσα». Κι' έπειτα πρόσθεσε: — Για να γίνω ωμορφη κι' εγώ ή ίδια, όπως φαντάζομαι ότι πρέπει να είναι ωμορφη μία γυναίκα, θα έδινα προθύμια όλη την περιουσία μου!

Μαντεύετε τώρα ότι ο 'Αμερικανός δημοσιογράφος διάσπασε κάπως τη μοιραία γοήτσα πώς φαντάζεται την ιδανική ωμορφιά της γυναίκας. Μά δεν έλαβε και μία απάντηση, γιατί η Γκρέτα Γκάρμπο κλειστική πάλι στη μυστηριώδη σιωπή της κι' έτσι ο κόσμος δεν μπόρεσε ν' ακούσει από τα σαγηνευτικά χείλη της «Σφίγγας του Χόλλυγουντ» πώς φαντάζεται τη γυναίκα ωμορφιάς. Μά δεν πρέπει κανείς ν' απελπίζεται και τόσο... Σέ μερικά ζητήματα η γνώμη που έχουν περισσότεροι άξια και πού λογαριάζονται πού πολύ είναι η γνώμη της δόξης. 'Αντί λοιπόν για το φημισμένο της γυναικείας ωμορφιάς που δεν θέλησε να το σχεδιάσει η Γκρέτα Γκάρμπο, ιδού πώς φαντάζονται την μοντέρνα 'Αφροδίτη χιλιάδες και χιλιάδες πρόσωπα. 'Εδώ και λίγο καιρό το «Νταϊνλ Μάινλ» του Λονδίνου έκανε στους ανωριμότητας αναγνώστες του την ακόλουθη ερώτηση:

—Πώς θα δημιουργούσατε την πραγματικά ωμορφη γυναίκα, την 'Αφροδίτη των 'Αφροδιτών, από τους διασημούς «άστέρους» της θόνης. Ποιά μέρη του σώματός τους θα παίρνατε για να φτιάξετε την όραία των ωρών;

—'Από τις άμετρητες τώρα απαντήσεις που ελήφθησαν στά γραφεία της Λονδρέζικης εφημερίδας, η καλλιτεχνική επιτροπή του διαγωνισμού κατάφερε να καθορίσει πώς πρέπει να είναι μία γυναίκα... πρώταβλήτρια του κόσμου στην ωμορφιά. Αυτή λοιπόν η ιδανική γυναίκα θα έπρεπε να έχει:

1. Τό ανώστημα της Καψί Φράνς, 2) την ευδερμίδα της Λούτε Βελέ, 3) τα πόδια της Μάρλεν Ντριντ, 4) τους γοφούς της Καρόλ Λομπ, 5) τα γόνατα της Βόννι Γκίμσον, 6) τα δόντια της Μάιη Γουέστ, 7) τα χείλη της 'Ελεν Τονέλβερεν και 8) τα μά-

τια της 'Ελίσσα Λάντι.

—'Όπως βλέπετε, το κοινόν — τουλάχιστον το αγγλικό κοινόν — δεν είναι και τόσο απαιτητικό...

—'Εκείνη όμως που είναι υπερβολικά απαιτητική είναι η «Διεθνής» 'Ακαδημία για την ανάπτυξη της ωμορφιάς, ένας περίφημος σύλλογος που έχει την έδρα του στο Λονδίνο και παραστήματα σ' όλες σχεδόν τις χώρες του κόσμου. Αυτή λοιπόν η αξιοσεβαστή 'Ακαδημία καθόρισε ότι αποτελούν την ιδανική γυναίκα ωμορφιά τα εξής 25 σπουδαιότερα στοιχεία:

1) κρανίο καμπίλο, οι χείλι και ωμορφιά, 2) μαλλιά που σκεπάζουν το μέτωπο με τους βοστρύχους τους, 3) μάγουλα στοργυλά ή ωοειδή και με ωμορφο χρώμα, 4) αυτιά μικρά και κολλητά, 5) μύτη ίσια κι' όχι χοντρή ή κυρτή, 6) στόμα μικρό και τοξοειδές, 7) χείλη απαλά και πορφυρά, 8) δόντια κάτασπρα, 9) πηγούνι μικρό, όχι μύτερό και ποτέ τετράγωνο ή προεξέχον, 10) λαμψές όμοιες με μία σπηλιά από έλεφαντόδοντο, 11) στήθος ανεπτυγμένο αρμονικά, 12) χέρια μακρὰ και λεπτὰ, 13) μπράτσα στοργυλά και λεία, 14) πλευρά στοργυλά κι' αρμονικά, 15) γοφοί στοργυλοί, 16) γόνατα μικρά με λακκάκια, 17) σφυριά λεπτά, 18) πόδι καμπίλο κι' όχι πολύ μακρὸ, 19) δάχτυλα των ποδιών λεπτά και μακρὰ, 20) δάχτυλα των χεριών λεπτά, μεγάλα και

στοργυλά, 21) μάτια ξορὰ και μεγάλα, 22) επιδερμὶς λεία κι' απαλή, 23) ανώστημα κανονικό και λυγρό, 24) βάδισμα λυγριστικό και υπερήφανο και 25) χάρις και αρμονία στις κινήσεις.

Μη νομίζετε, ωστόσο ότι αυτά μόνο τα τόσα... λίγα χαρίσματα της ιδανικής γυναικείας ωμορφιάς καθόρισε η περίφημη Διεθνής 'Ακαδημία. Ζήτησε ακόμη και τη γνώμη του Βάν Ντόγκεν, του πού μεγάλου ζωγράφου γυναικείων πορτραίτων κι' ο διάσημος καλλιτέχνης της απάντησε ότι για να παρουσιάσει μία ωμορφη γυναίκα κανονικές αναλογίες πρέπει το ανώστημά της να είναι 7 φορές πύο μεγάλο από το μήκος του κεφαλιού της, 10 φορές από το μήκος του προσώπου της, 9 από το μήκος του χεριού της και 6 έως 7 φορές από το μήκος του ποδιού της. Τα μπράτσα πάλι πρέπει να είναι τρεις φορές πύο μεγάλη από το μήκος του κεφαλιού της και τα πόδια 4 φορές. 'Η «Διεθνής» 'Ακαδημία για την ανάπτυξη της ωμορφιάς που έχει ως μέλη μονάχα γυναίκες, αποφάσισε τώρα να ιδρύσει με την βοήθεια των παραστημάτων της σε κάθε πόλη «εσολόγια ωμορφιάς» με το σκοπό να επιταχύνει την πρόοδο της γυναικείας αισθητικής, «η οποία θα καταλήξει γρήγορα, όπως λέει, να δώσει στον κόσμο ωμορφες γυναίκες, όμοιες με τις θεές του 'Ολύμπου που χαμογελοῦν

στο κρὸς μάγισμα των μουσείων μας...»

—'Όλα αυτά βέβαια είναι θαυμάσια. 'Εμείς μάλιστα οι άνδρες εδχόμαστε από το βάθος της καρδιάς μας να δώμε γρήγορα να κυκλοφορούν τοιγύρω μας τα ζωντανά αγάλματα της 'Αφροδίτης και της 'Αρτέμιδος, τα όποια μὰς υπόσχεται η Διεθνής 'Ακαδημία. Μά, όπως ξέρουμε, η ωμορφιά είναι το μόνο πράγμα που δεν άποκτάται. Είναι ένα άσπυγγοτο χάρισμα τ' ουρανού, ετό θείο δώρο του Θεού, με το οποίο στεφανώνει το μέτωπο μιάς γυναικας, όπως λέει ο Θεόφιλος Γωτιέ...

—'Υπάρχει όμως κι' ένα άλλο ζήτημα. 'Όταν γίνει αυτό το θαύμα που μὰς αναγγέλλει η «Διεθνής» 'Ακαδημία της 'Ωμορφιάς, όταν τα διάφορα παραστήματά της καταφέρουν να κυκλοφορήσουν τη γυναίκα που θα έχει πάνω της τις 25 ωμορφίες για τις οποίες κάναμε λόγο, αυτή άραγε η 'Αφροδίτη των 'Αφροδιτών θα θεωρηθεί ως ένα θαύμα ωμορφιάς απ' όλες τις φυλές του κόσμου; —'Όχι, βέβαια! 'Η γυναικεία ωμορφιά είναι κάτι το πάρα πολύ σχετικό. Κάθε λαός έχει τον δικό του ιδανικό τύπο της γυναικείας ωμορφιάς. 'Η ωμορφιά, κατά βάθος, είναι ζήτημα ατομικής αντίληψης, μά άς μην ξετάσσουμε τ' άτομα, παρά μόνο τις φυλές. Κατά γενικό κανόνα λοιπόν μπορούμε να πούμε ότι όραίο είναι ό κι' είναι, πού άρεσει. Κι' όρίστε τώρα ότι οι ιδανικές του Σιάμ θεωρούν μία γυναίκα ως όραία, όταν έχει πύον στόμα, χοντρά χείλη, μαύρα δόντια, μεγάλα αυτιά και τ' άσπράδι του ματιού κίτρινο, όπως είναι στις γυναίκες, που πάζουν από χρυσή...

—'Ενας περίφημος πάλι ζωγράφος από την 'Ιάβα εξομολογείται εσχάτως σ' έναν Παρισινό δημοσιογράφο ότι η μύτες των γυναικών μας τού φανόταν... τερατώδεις! Τι θέλετε; 'Ο άνθρωπος ήταν από μία χώρα, όπου η μικροσκοπικές μυτίσεις θεωρούνται ως το πύο ωμορφο χάρισμα των γυναικών... 'Η περίφημος, τέλος, 'Αφροδίτη των Μεδίκων που είναι ένα θαύμα ωμορφιάς για μὰς, άηλάζει, σ' άπάνταστρ βαθύ, έναν 'Όπτεντόττο, για τον όποιο τότε μόνο μία γυναίκα είναι ωμορφη, όταν έχει στο πίσω μέρος των γοφών της εκείνη την προεξέχου που οι ανθρωπολόγοι την λένε στερνατογία...

Βλέπετε λοιπόν ότι δεν υπάρχει τίποτα το πύο σχετικό από τη γυναικεία ωμορφιά. Κάποιος μάλιστα περίφημος συγγραφέας, γράφει κάπου, ότι «αν είχαμε μάτια λυγρά, ή πύο ωμορφη γυναίκα θα μὰς φανόταν ένα τέρας» κι' ότι «η σαγηνευτική ω-

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑΣ

Μαρτίνος ήταν ένας χωριάτης, καλός άνθρωπος και καλός δουλετής. Είχε μόνο την κακή συνήθεια να δερνι τη γυναίκα του, όταν τ' έτσουε λιγάκι. 'Όταν ξεμεθύονε την

άλλη μέρα, μετάνοιαν, μά τί όφελε; Γυρίζοντας από το χωράρι το δρόμο στο σπίτι του, περνούσαν από τρία-τέσσερα μαγαζιά κι' ο πειρασμός ήταν μεγάλος. Αυτά-τρία ποτήρια στο πρώτο μαγαζί, τρία-τέσσερα στο δεύτερο, από κάνα-δυό στ' άλλα κι' έτσι έπ'γιναν στο σπίτι του σουρωμένος. Και δός τον ξύλο της γυναίκας του!

—'Η δυστυχισμένη δεν ήξερε τί να κάνει, για να γλυτώσει από τ' αδιάμερινο αυτό χειροτόνημα. Κι' όταν είχε μιά φούφα τον άνδρα της, μά πώς να τον εκδικηθεί, πού άν έκανε πώς άπλωνε κι' αυτή το χέρι της να τον χτυπήσει, τότε δάταν πού δάτρωγε της χροιάς της:

Μιά ήμερα ξαφνικά, πέρασαν από το χωριό δυό άνθρωποι τού παλατιού. 'Εβλιναν τελώη στο χωριό — όπως και σ' όλα τ' άλλα χωριά, απ' τα όποια περνούσαν — πώς ή βασιλοπούλα ήταν βαρειά άρρωστη, γιατί ένα κόκαλο ψαριού της στάθηκε στο λαιμό και κανείς από τους μεγάλους γιατρούς δεν μπόρεσε να της το βγάλει. Διαλαλούσαν λοιπόν, ότι όποιος μπορούσε να τη γιατρέψει, έπρεπε να παρουσιάσει άμέσως, κι' ότι όποιος ήξερε κανένα γιατρό, έπρεπε να τον φανερώσει...

—'Ακούγοντας τα λόγια αυτά η γυναίκα τού Μαρτίνου, είπε μέσα της: —Νά μὰ εικόρια να εκδικηθώ τον άνδρα μου για όλο το ξύλο, πού μούχει δώσει. Τώρα θα τού δείξω εγώ!...

Παρουσιάστηκε λοιπόν άμέσως στους άνθρώπους τού βασιλή και τούς είπε: —'Εγώ ξέρω ένα γιατρό καλό. Είναι ο άντρας μου. Ξέρει να γιατρέψει ό,τι ασθένεια και νάναι, πύος εινε ικανός να βγάλει και το ψαροκόκαλο από το λαιμό της βασιλοπούλας. Μά εινε γροισμένη. Δέν θέλει να κάνει καλό σε κανένα... Καί δέν κάνει το γιατρό... 'Αμα τον δείρετε όμοις, άμα τον σπάσετε στο ξύλο, τί θα κάνει; Θά την γιατρέψει.

—Και πύο εινε, κιά, ο άντρας σου; —Εινε στο χωράρι, τώρα... 'Όπου νάναι όμοις θα γυρίσει. Μόνο μιν πήτε πώς σάς το παρήγγειλε εγώ, γιατί θα με σκοτώσει στο ξύλο την κακομοίρα.

—'Εγώ σ' αν; —Πάνω στην όρα, να κι' ο Μαρτίνος, πύο έγύριζε από το χωράρι, άφού πύοτα πέρασε από τα μαγαζιά κι' έπ'ησε τα σκατάκια του.

—'Επιτρος, έτοιμάσου να πάω στο παλάτι να γιατρέψω τη βασιλοπούλα! τού είπαν οι δυό παλατιανοί, μόλις τον είδαν.

—Τί να κάνω, λέει; —'Ελα και σέ μὰς δέν περ-

νούν αυτά. Ξέρουμε πώς είσαι γιατρός!

—'Ανθρωποι μου, είστε στά καλά σας; 'Εγώ είμαι ο Μαρτίνος, χωριάτης και σκαφτιάς, δούλος σας...

—'Ελα με το καλό, να μη σέ πάμε με το ξύλο...

—Μά δέν μού λέτε, αφεντάδες μου, εγώ πύο και σεις μεθάτε;

Τότε η γυναίκα τού Μαρτίνου ξεγνεψε κρυφά στους δυό ανθρώπους τού παλατιού να τον δείρουν, γιατί άλλόως δέν θα όμολογούσε.

Τόν άρρισαν λοιπόν στο ξύλο και τόν έκαναν τ' άλατιού. Κι' όσο αυτός άρνιότανε τόσο τόν έδεσαν περισσότερο και στο τέλος τόν πήραν άρον-άρον και τόν έπήγαν στο παλάτι.

—'Εκει άρχισε ή ίδια ιστορία. 'Ο Μαρτίνος διαμαρτυρότανε πώς δέν ήξερε από γιατρική και οι πηλατιανοί τόν έδεσαν. Κι' έκείνος έσιουσε κι' έναλίσταν χάρη, κι' ήταν τόσο άστείο το θέαμα, όστε ή

—'Αρχισε ύστερα να ρωτά η ένα-ένα τί άρρώστεια έχει. Μά όλοι τού είπαν πώς ήταν καλά, πώς δέν είχαν πύο τίποτε. Δέν έτοιμούσε κανείς να πύο εινε άρρωστος, για να μιν καή. 'Όλοι φώναζαν, μ' ένα στόμα:

—Δέν είμαστε πύο άρρωστοι, γιατρέ! Είδαμε τη γειά μὰς. Μόλις μὰς μίλησε, άμέσως γινάσκε καλά...

—Μιά πύο γιατρευθήκατε, λοιπόν και τó λέτε, πύο είπε τότε ο κύρ' Μαρτίνος, πληρώστε με κι' άμέτε στο καλό!...

βασιλοπούλα έσκασε στα γέλια. Γέλασε τόσο με την καρδιά της, όστε καθώς σπασταρούσε, κοπτόντας τα πλευρά της, με το γέλιο τινάχτηκε και το ψαροκόκαλο και βγήκε.

Τότε όλοι ένόμισαν, πώς ο χωριάτης έπύηδες έκανε όλα εκείνα τα καυώματα για να βγάλει με το γέλιο το κόκαλο από το λαιμό της βασιλοπούλας. Τόν έπ'ησαν λοιπόν τόν έττισαν στα χουσί και στα μετάξια και τόν εφόρτωσαν παρὰ για να τόν άποστήμωδουν κιά, τόν άνδρα, για τó ξύλο πύοζε φάει.

—'Εγύρισε λοιπόν ο Μαρτίνος στο χωριό του κύρ' Ντοττόρος πύο σπουδαίος και τρανός κι' ή γυναίκα του, πύο τον είχε ξενοαμμένο, θάρεώντας πώς θα πέθανε από τó ξύλο, μά πύο δέν ήξερε να γιατρέψει τη βασιλοπούλα, έτρίβε τα μά-

—'Επιτρος, έτοιμάσου να πάω στο παλάτι να γιατρέψω τη βασιλοπούλα! τού είπαν οι δυό παλατιανοί, μόλις τον είδαν.

—Τί να κάνω, λέει; —'Ελα και σέ μὰς δέν περ-

πα της.

Μά τώρα άρχισε άλλο βάσανο για τόν κύρ' Μαρτίνο. 'Από χύρες και χωριά ξεκίνησαν άρρωστοι, κούτσοι, στραβοί, χτυασμένοι, άρρωστοι λογής-λογής, με χέρια γομάτα παρόδες, παρακαλώντας τόν: —Κύρ' γιατρέ, δόσε και μένα την ύγεια μου!

Τί να κάνει ο Μαρτίνος;

—'Εδώ πύο δέν ήταν ψαροκόκαλο να βγύη με τó γέλιο ή με τó κλάμμα...

Μ' από τó ξύλο τó πύο φάνε-ται έξύπνησε τó μυαλό τού Μαρτίνου. Είπε λοιπόν σ' όλους τούς άρρωστους, πύο είχαν μαζευθή έξω από τó σπίτι του, να μύπινε στη γοαμιά. Και τότε τούς είπε:

—Μ' ένα γιατρού θα σάς δώσω όλους την ύγεια σας. Θά κάρη τόν πύο άρρωστο από σάς και θα δώσω στους άλλους να πύητε από τη σόνη του. Θά γίνετε άμέσως καλά!

—'Αρχισε ύστερα να ρωτά η ένα-ένα τί άρρώστεια έχει. Μά όλοι τού είπαν πώς ήταν καλά, πώς δέν είχαν πύο τίποτε. Δέν έτοιμούσε κανείς να πύο εινε άρρωστος, για να μιν καή. 'Όλοι φώναζαν, μ' ένα στόμα:

—Δέν είμαστε πύο άρρωστοι, γιατρέ! Είδαμε τη γειά μὰς. Μόλις μὰς μίλησε, άμέσως γινάσκε καλά...

—Μιά πύο γιατρευθήκατε, λοιπόν και τó λέτε, πύο είπε τότε ο κύρ' Μαρτίνος, πληρώστε με κι' άμέτε στο καλό!...

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΜΙΚΡΟΠΡΑΓΜΑΤΑ!

Δέκα χρόνια περίπου ύστερα απ' τόν θάνατο τού περίφημου αναδιοργανωτού τού 'Αμερικανικού ναυτικού Γάλλου Παύλου Τζόνς, οι 'Αμερικανική Γερουσία άπέστειλε στο Παρίσι μία επιτροπή να παραλάβη τó όστó του και να τά μεταφέρει στην Βάσιλκτον.

—'Όταν όμοις ή επιτροπή έφτασε στο Παρίσι, όόρκε όχι έναν σκελετό τού Τζόνς, αλλά τέσσερες. Οι 'Αμερικανοί όμοις δέν μούζουν τούς Εύρωπαίους, πύο τά χάνουν εύκολα. 'Η επιτροπή, για να μη γυρίσει άπρακτη, διάλεξε τά πύο γερά κόκαλα και τó πύο μεγάλο κρανίο με την πετοήμη δει αυτός ήταν ο σκελετός τού ενδόξου φιλαμερικανού Παύλου Τζόνς. Και σήμερα στο μεγαλόπρεπο και επιδλητικό μνημείο τού Παύλου Τζόνς φυλάγονται τά όστó αυτά, πύο άνήκουν σε τέσσερες διαφόρους άνθρώπους...

—'Επιτρος, έτοιμάσου να πάω στο παλάτι να γιατρέψω τη βασιλοπούλα! τού είπαν οι δυό παλατιανοί, μόλις τον είδαν.

—Τί να κάνω, λέει; —'Ελα και σέ μὰς δέν περ-

'Η Γκρέτα Γκάρμπο στο ρόλο της Μάτα Χάρι

ΓΙΑ ΝΑ ΕΧΟΥΝ ΤΟ ΝΟΥ ΤΟΥΣ ΟΙ ΠΕΛΑΤΕΣ

ΤΑ "ΚΟΛΠΑ" ΤΩΝ ΓΚΑΡΣΟΝΙΩΝ

Η αποκαλυπτική εξομολόγηση ενός Παρισιού γκαρσονιού. Πώς ένα γκαρσόνι βγάζει τα χαμένα. Το «κόλπο» της καρδέλλας. Ένα διπλωμένο χαρτονόμισμα κάτω από το λογαριασμό. Η συνεννοήσιμη των γκαρσονιών με την ταμία. Το «κόλπο» του μπερδεμένου λογαριασμού και της «ώμορφης μικρούλας», κλπ. κλπ.

Μια νύχτα στην «Ποτινιέρα», το γνωστό μπάρ της Μονμάρτης που είνε δίπλα ακριβώς από το παλιό και περίφημο καμπαρέ του «Μαύρου Γάτου», ο φίλος μου 'Αλμπέρ, το πιο συμπαθητικό και το πιο έξυπνο γκαρσόνι του Παρισιού, μου εξομολογήθηκε μερικά πολύ περ'εργα πράγματα του επαγγέλματός του. Άρχισε με τα συνηθισμένα παραύλα για τη σημερινή νύχτα:

—Αν δεν είχαμε τους ξένους πελάτες, είμαστε χαμένοι... μου είπε κοιτώντας το κεφάλι του. Έπειτα, με τους ξένους τα καταφέρνει κανείς μια χαρά...

—Δηλαδή; ρώτησα όχι χωρίς κάποια άπορία.

—Νά, μπορούμε να τους τυλίξουμε με κανένα «κόλπο» μας...

—Α! 'Επί τέλους, 'Αλμπέρ... Τόσον καιρό μου έλεγες ότι είσαι φίλος μου. Θέλω τώρα να μου το δείξεις... 'Εμπρός! Θέλω να μου διηγηθείς τα μυστικά σου, τα μυστικά ενός γκαρσονιού...

—Το «κόλπο» ενός γκαρσονιού, θέλετε να πείτε, με διαφύλαξε χαμογελώντας ο 'Αλμπέρ. Είμαι πρόθυμος να ικανοποιήσω την περιέργειά σας. Μάθετε λοιπόν, πρώτα απ' όλα, ότι το ταμείο ενός νυχτερινού κέντρου δεν πληρώνει πια τα λάθη των πελατών και τις αβερμολογίες

τους τις πληρώνουμε πάντα έμεις, τα γκαρσόνια, από την τσέπη μας. Καταλαβαίνεις τώρα ότι αναγκαζόμαστε να καταφεύγουμε σε διάφορα «κόλπα» για να βγάσουμε τα χαμένα. 'Ορίστε: 'Απόψε έφταναν τόν λογαριασμό τους και μ' έφταναν χρωσμένο στο ταμείο με τριάντα πέντε φράγκα! Πρέπει λοιπόν να καταφέρω να τα βγάλω απ' αυτούς, γιατί αλλιώς θα τα πληρώσω από την τσέπη μου...

—Μήπως δεν κερδίζεις καμιά φορά μερικά λάθη που γίνονται...

—Ναι, καταλαβαίνω τι θέλετε να πείτε. 'Ε, λοιπόν, όχι! Σ' αυτή την περίπτωση το κέρδος το παίρνει το άφεντικό. Νά, θ' σας φέρω ένα παράδειγμα: Χθές το βράδυ ένας πελάτης μου ζήτησε μια μπουτίλλα σαμπάνια των 130 φράγκων. Την ίδια στιγμή ένας άλλος πελάτης ζήτησε από τον συνάδελφό μου, τον Μαρσέλ, μια μπουτίλλα σαμπάνια των 160 φράγκων. Κι οι δύο μας λοιπόν κάναμε τις παραγγελίες μας, πήραμε τις σαμπάνιες και γυρίσαμε στους πελάτες μας. 'Όταν όμως άνοιξα τη σαμπάνια, είδα ότι είχε πάρει τη μπουτίλλα των 160 φράγκων! 'Ετρεξε τότε κι είδομαι πως αμέσως τ' άφεντικό. Το λάθος δεν ήταν δικό μας, αλλά του έπαλλήλου που μας είχε δώσει ανάποδα τις μπουτίλλες...

—Τι με νοιάζει έμένα, πώς πάντως το άφεντικό. Θα πληρώσει κι' οι δυο 15 φράγκα από την τσέπη σας. 'Ετσι θά μάθετε να προσέχετε άλλη φορά. 'Εννοείται ότι ο πελάτης του Μαρσέλ θα

πληρώσει μονάχα 130 φράγκα κι' όχι 160 για τη σαμπάνια του.

—Ο Μαρσέλ, ωστόσο, θέλησε να κάνει τον ξένο και δεν είπε τίποτα του πελάτη του. 'Ετσι πληρώθηκε τη σαμπάνια των 130 φράγκων με 160. Αυτό όμως το πρόσθεσε τ' άφεντικό κι' αφού του πήρε τα 30 φράγκα που είχε κερδίσει, μάς ζήτησε και το πρόστιμο!

—Κι' έσείς; τον ρώτησα, τι κάνετε; 'Υποθέτω ότι θα βγάλατε γρήγορα τα χαμένα.

—Ναι, το ίδιο βράδυ! Με το «κόλπο» της καρδέλλας.

—...Της καρδέλλας; Έκανα με άπορία.

—Ναι. Δεν το ξέρετε αυτό το κόλπο; Διπλώνουμε στα τέσσερα ένα χαρτονόμισμα των είκοσι φράγκων, τα ρέστα δηλαδή και το δάσουμε κάτω από το λογαριασμό. 'Επειτα, με το πιο άδικο όφρος του κόσμου, παρουσιάζουμε το πιάτο στον πελάτη. 'Αν εκείνος είνε από τους πελάτες που δεν κυττάζουν τον λογαριασμό τους, το «κόλπο» μας πετυχαίνει στην εντέλεια... 'Αγ όμως είνε γκαρσόνι και άρχισε να διαμαρτυρείται, του άπανταμε με συμπόνια: «'Ας κυττάξει λοιπόν ο κύριος καλύτερα, τα είκοσι φράγκα που νομίζει ότι λείπουν, βρίσκονται κάτω από τον λογαριασμό! 'Ο πελάτης τότε, όπως καταλαβαίνετε, μάς ζητάει συνγνώμη και κοκκινίζει από την ντροπή του...

Σε μερικά μεγάλα καμπαρέ τα γκαρσόνια συνεννοούνται καμιά φορά με την ταμία και «μαρκάρουν» λιγότερο, απ' όσο πρέπει, τα πιάτα. Αυτό όμως είνε από τα επικίνδυνα «κόλπα», γιατί δεν πρέπει

να 'έχη κανείς εμπιστοσύνη στις γυναίκες... Με την πρώτη έρωτική αντίληψία, γίνονται προδότριες. —Μά υποθέτω ότι θα βγάσετε άρχετα κι' από τα έρωτικά ξεγυράσματα!... Δεν είνε έτσι, 'Αλμπέρ;

—Ναι, αυτό είνε αλήθεια, όμως... Τά γκαρσόνια εφαρμόζουν πάντα το «κόλπο» της 'Αφροδίτης», όταν έχουν να κάνουν μ' έρωτευμένους... Το «κόλπο» αυτό είνε απλούστατο: Ξεχνούν πάντα να πάνε τα ρέστα στον πελάτη. 'Ο πελάτης φυσικά τα ζητάει μιά, δυο, τρεις φορές και τέλος τα παρατάει, όταν δεν ξεπερνούν τα 50 φράγκα, γιατί βιάζεται να συνοδεύσει σε κάποια έρωτική φωλιά τη φίλη του. 'Εντός όμως απ' αυτό το «κόλπο» υπάρχει και το περίφημο «κόλπο» του κοκταίηλ. 'Απ' τα κοκταίηλ, βγάζουμε καλά κέρδη. 'Όχι όμως από τα γνωστά...

—Είνε πολλά τα γνωστά;

—Ναι, το τελευταίο έχει αύξοντα αριθμό 180!

—Και ποιάς τα έχει ταξινομήσει, 'Αλμπέρ;

—Το σωματείο των μάργων... Μά κάθε μέρα ξεφυτρώνει κι' από ένα καινούριο... Για τα γνωστά λοιπόν κοκταίηλ δεν μπορεί να γίνη τίποτα. 'Η τιμές τους είνε κι' αυτές γνωστές. 'Ενα «πρωτότυπο» όμως κοκταίηλ που προτείνουμε σε έναν πελάτη, έχει πάντα μια τιμή... της άρεσκειας μας. 'Εννοείται ότι το «πρωτότυπο» αυτό κοκταίηλ δεν είνε τίποτε άλλο παρά μια «επιλόχεια». 'Όσο για το κέρδος μας, είνε εύκολο να καταλάβη κανείς πως το πετυχαίνουμε. Στο ταμείο «μαρκάρουμε» το κοκταίηλ με μια γνωστή τιμή, την οποία διπλασιάζουμε έπειτα στον πελάτη. 'Ενας 'Αγγλος ή ένας 'Αμερικανός που έρχεται στο Παρίσι για να μεθύσει, δεν σιχτάει ποτέ την τιμή ενός «πρωτοτύπου» κοκταίηλ...

—'Α, είνε έξυπνο αυτό το «κόλπο»!... Παραδέχεσθαι.

—Θά σου πω ακόμη και κάτι άλλο, συνέχισε ο 'Αλμπέρ μ' ένα πονηρό χαμόγελο. 'Όταν ήμουν μάργων, είχα μια περίφημη «σπεσιαλιτέ»: το «κοράνιο τόξο».

—Το «κοράνιο τόξο»;

—Ναι, ήταν ένα κοκταίηλ δικής μου επινόησης... με έπτα διαφορετικά ποτά, έπτα διαφορετικών χρωμάτων. 'Α! ήταν πολύ δημοφιλές το θέαμα ενός τέτοιου κοκταίηλ! Το κάθε ποτό αποτελούσε κι' ένα στρώμα, δίχως ν' ανακατεύεται με τ' άλλα. Στ' άπάνω μέρος, τέλος, ήταν ή πράσινη μέντα. Για κάθε λοιπόν καινούριο χρώμα που έδω πρόσθετα, ζητούσα από τον πελάτη μου 10 φράγκα.

—Κι' ευρίσκει διαρκώς καινούρια χρώματα;

—Δεν ήταν καμιά ανάγκη, φίλε μου, γιατί ο πελάτης μου, όπως ήταν μεθυσμένος έδλεπε... όλα τα χρώματα της βιόδας!...

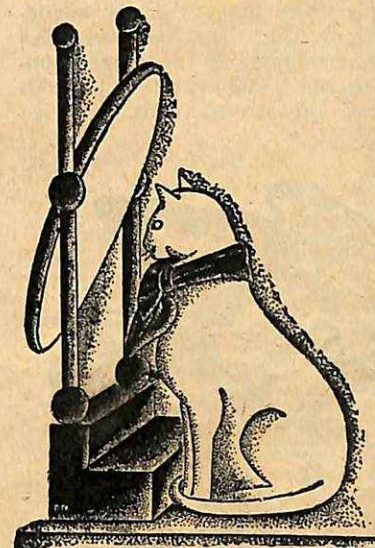
—Μά πως τα βγάζετε πέρα με τους πελάτες εκείνους, που δεν ξεγελούνται και διαμαρτυρούνται;

—Τους ήσυχάζουμε με την πρόφαση ότι θα τους στελέχουμε τ' άφεντικό... Καταλαβαίνεις τώρα ότι το άφεντικό δεν φτάνει ποτέ κι' οι πελάτες βαρυνούνται και φεύγουν.

—'Όσο για τους απαιτητικούς και τους γκαρσόνιες, δεν μπορείς να φανταστείς τι παθαίνουν... 'Α! Τους λυπάμαι κατάκαρδα... 'Ενα βράδυ, όταν δούλευα σ' ένα έστιατόριο της λεωφόρου της 'Οπερας, μια κυρία του ήμισυ μου, υπερβολικά ψηλούτα, μου είπε μ' έπιτακτική φωνή: «Πήτε στον μάγειρο ότι του άπαγορεύω να πιάσει την κοτολέττα μου με τα χέρια του!...» 'Η παραγγελία αυτής της φαντασμένης διαβιάσθηκε στον μάγειρο κι' εκείνος τότε ξεστομίζοντας τις πιο τρομερές βρισιές, έπιασε την κοτολέττα τις με μια λιγδαμένη μασί... Θά μπορούσα να σου διηγηθώ και πολλές άλλες ιστορίες, μ'α πολύ φοβάμαι ότι θα τις βρήτε υπερβολικά άηδιστικές...

—Φτάνει... Προτιμώ να μου διηγηθείς κανένα άλλο «κόλπο»...

—Εύχαριστώ. Ξέρεις το «κόλπο» του «μπερδεμένου λογαριασμού»; 'Ασφαλώς όχι. 'Ακούσε το

λοιπόν. 'Εδώ και λίγον καιρό δούλευα σ' ένα άλλο καμπαρέ της Μονμάρτης κι' είχα συνεννοηθεί με τ' άφεντικό μου για να ξεγελάμε τους πελάτες. 'Όταν ένας απ' αυτούς δεινούσε με μια «ώμορφη» φίλη του σ' ένα «ειδικότερο» ή ήταν τύφα στο μεθύσι, του πήγαινα ένα λογαριασμό με 200 φράγκα πάρα πάνω... 'Όταν τώρα ο πελάτης τύχαινε να καταλάβη ότι του είχαμε παραφουσκώσει τον λογαριασμό και φώναζε τ' άφεντικό μου, τα πράγματα διορθωνόντουσαν με τον καλύτερο τρόπο. Το άφεντικό μου τ' έξηγοσε αμέσως:

«'Ω! 'Εγινε κάποιο λάθος. Το γκαρσόνι μπερδέψε τους λογαριασμούς... Σας έφερε τον λογαριασμό ενός άλλου διαμερίσματος. Βλέπετε άλλωστε ότι σας γράφει έδώ μερικά φαγητά, τα οποία δεν είχατε παραγγείλει! 'Ο πελάτης έτσι έμεινε ικανοποιημένος απ' αυτή την εξήγηση κι' έφυγε, αφού πάλι...

τα μου έκανε την παρατήρηση να είμαι άλλοτε πιο προσεκτικός...

Μ' αυτό το «κόλπο» του «μπερδεμένου λογαριασμού» τόσο τ' άφεντικό μου όσο κι' εγώ κερδίζαμε πολλά λεπτά...

—Τέλος, ποιά είνε το πιο περίεργο και το πιο έξυπνο «κόλπο» σας, 'Αλμπέρ;

—Είνε το «κόλπο» της «ώμορφης μικρούλας». 'Όταν καταλάβουμε ότι ένας πελάτης μας στενοχωρείται μόνος του κι' ότι αναζητάει μια αισθηματική περιπέτεια, σκέφτομαι και του ψηφίζουμε σ' αυτή τη στιγμή του λογαριασμού: «Ξέρετε, άρρέτε πολύ σ' εκείνη! Ξαί κάτω την «ώμορφη» μικρούλα... Δεν μπορεί όμως να σας ιλιήσει έδώ πέρα, γιατί φοβάται το φίλο της. Πηγαίνετε να την περιμένετε στο μπάρ της γωνίας, όπου θάρη σε λίγο...» 'Ο πελάτης τότε, περήφανος για την κατάκτησή του, όχι μόνο δεν μάς ζητάει τα ρέστα, αλλά μάς δίνει κι' ένα καλό πουμπουρά. 'Εμείς κατόπιν, όταν φύγει, είδοποιούμε την «ώμορφη» μικρούλα που τ' ούς δείξαμε, ή οποία είνε πάντα ένα από τα «ελαφρόφυλα» κορίτσια που αναζητούν διαρκώς θανμαστές, ότι την περιμένει ο πελάτης μας στο μπάρ της γωνίας κι' έτσι όλος ο κόσμος μένει ευχαριστημένος...

—Από αυτές τις εξομολογήσεις λοιπόν του 'Αλμπέρ κατάλαβα ότι καλύτερα είνε κανείς να τα βάζει με τον διάβολο, παρά μ' ένα γκαρσόνι. 'Υπάρχουν βέβαια πολλές εξαιρέσεις, μ'α τί θέλετε να κάνη ένα γκαρσόνι, όταν δυο, τρεις άφεντικοί πελάτες τ' άφέντουν και πληρώσει τον λογαριασμό τους; Καταφέρνει πάντα στα «κόλπα» του και βγάζει τα χαμένα από τους άλλους πελάτες...

ZAN KOAMH

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ
ΜΙΑ ΕΞΥΠΝΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Κάποτε ένας, πολύ άσχημος, άδύς, πήγε στο παλάτι για να παρουσιάσει στον βασιλέα Λουδοβίκο 14ο. Καθώς όμως περνούσε απ' τον διάδρομο, που οδηγούσε στην αίθουσα του θρόνου, άκουσε έναν απ' τους αγγέλους να λέη στους άλλους:

—Νά, λοιπόν, κι' ο Αίσωπος, που έλκεται απ' το παλάτι μας!

—'Όλοι οι αγγέλοι γέλασαν με την καρδιά τους. 'Ο άδύς όμως στάθηκε άτάραχος κι' έστρεψε γρήγορα το κεφάλι του, έπειτα τον λαϊκό που με τα δυο του χέρια και φώναζε:

—'Ο παραλληλισμός σας, κύριε, είνε επιτυχισμένος, γιατί μόνον ο Αίσωπος είχε την δύναμη να κάνει να μιλούν άκούη και τά... 'Εδω...

ΜΑΤΙΕΣ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΙΔΗΣΟΥΝΕΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Σύμφωνα με μια καινούρια στατιστική, οι λίκνοι καταβροχθίζουν κάθε χρόνο στη Ρωσία διάφορα ζώα, συνολικής αξίας 200 εκατομμυρίων δραχμών! Πρόκειται εξοφνα οι λίκνοι καταβροχθίσαν στη Ρωσία 150,000 μεγάλα ζώα, 560.000 πρόβατα και εκατό χιλιάδες σκύλους. 'Αλλά δεν ήταν μονάχα αυτές ή καταστροφές που έπαθεν ή Ρωσία απ' τους λίκνους. Γιατί τα αιώμοδα αυτά θηρία κατεσπαράζαν και εκατό περίπου ανθρώπους. 'Ο μπόλσεβίκος όμως στατιστικός μάς βεβαιώνει σχετικά, ότι μόλις λήξει και το δεύτερο πενταετές σχέδιο, δεν θα υπάρχει ούτε ένας λίκνος στη Ρωσία. Αυτό το υποσχεθήκανε στην κυβέρνηση ή αεροπορία κι' ή χημική βιομηχανία του Σοβιετικού Κράτους!

—'Ενα άστροειδο όροπέδιο των 'Αλπεων, σ' έψος 3,200 μέτρων από τη θάλασσα υπάρχει μια μικρή λίμνη, τα νερά της οποίας είνε κατακλινάνα.

Τη λίμνη αυτή την ανακάλυψε πού σαράντα χρόνων ο 'Αγγλος περιηγητής και καθηγητής Σαμουήλ Θωμάς.

Στο Θιβέτ οι καλύτεροι ταχυδρόμοι είνε τα γεράκια. Είνε ταχύτερα απ' τα περιστέρια, δεν φοβούνται τα άρπακτικά θύρεα και σηκώνουν πενταπλάσιο και εξαπλάσιο βάρος απ' αυτά.

Το 1888 σ' μια άφημαχία κοντά στο Σουαχί στην Αίγυπτο, ο ταγματάρχης Κίτσενο, ο περίφημος κατά τον μεγάλο πόλεμο λόρδος Κίτσενο, τραυματίσθηκε από μια σφαίρα στο πόσσωτο. 'Όταν τον μεταφέρανε στο Κάιρο, οι χειρουργοί, παρ' όλες τις προσπάθειες που καταβάλλανε, δεν μπορούσαν να παραδιορίσουν σε ποιά μέρος ακριβώς ελκεν έσπασμένη ή σφαίρα. (Πρέπει να λάβετε υπ' όψη ότι δεν είχαν ακόμα τότε έφευρεσθή ή ακτίνες Χ.) Τό τραύμα του Κίτσενο έσπασμένη κατόπιν γρήγορα. Οι γιατροί δέ υποθέσανε ότι ή σφαίρα είχε βγί από την πηγή κατά τον χρόνο της μεταφοράς του τραυματίου από το Σουαχί στο Κάιρο. 'Η εξήγηση αυτή τους φάνηκε εύλογη, γιατί εκείνοι που συνόδευαν τον τραυματία δεν είχαν προσέξει σ'αυτά τους έπιδέμον που τ' ούς κάνανε.

Μια μέρα όμως καθώς ο Κίτσενο έτρωγε το μπιφτέκι του, έπιασε τον λαϊκό που με τα δυο του χέρια και φώναζε:

—Νοσώκοι, αν το μπιφτέκι δεν είχε κόκαλα, είνε σίγουρο ότι αυτή τη στιγμή καταπνίσε την σφαίρα που με τραυματίσε!... Την αίσθησάνα να γλιστρά μέσα στον καρδιά μου!...

'Ο Κίτσενο δεν είχε άπατησθή. Πραγματικά κατάπε εκείνη τη στιγμή τη σφαίρα, ή οποία γλιστρώσε σιγά-σιγά στον ιστόφαγο του κι' έφτασε στο στομάχι του, όπου δεν έξιλε κατόπιν διά της φυσικής όδου. Τέτοιες περιέργες περιπτώσεις συνέβησαν άπειρες στον μεγάλο πόλεμο.

ΕΝΑ απόγεμα, στο σαλόνι μιας φίλης μας, μιλούσαμε για την εξυπνάδα των ζώων. Η Μαργαρίτα έπαινούσε το λυκόσκυλό της, ή Βιθιάνα τις Σιαμέζικες γάτες της, ή Ροζίνα τη μικρή λεοπαρδαλί της.

— Έγώ λατρεύω τα λουλούδια, είπε η Ζαννέττα. «Α! πόσο εξυπνη είνε ή μιμόζα μου, πού μαζεύεται άμέσως ντροπαλά μόλις την άγγίξει κανένα άδικό χέρι!..

Η μόνη πού δέν μιλούσε, ήταν ή Λάουρα.

— Φαίνεται ότι έσεις δέν άγαπάτε τά ζώα, τής είπα.

— Όχι, μ' άρέσουν κι' έμένα, όταν τά βλέπω στο σπίτι μιας φίλης μου...

— Άρα, δέν τ' άγαπάτε, άφου δέν τά θέλετε κοντά σας. Καί τά λουλούδια;

— Τά λατρεύω, όταν μου τά προσφέρουν... Μά ξεχνάω πάντα ν' άλλάζω τó νερό τους...

— Άλλά, δέν τ' άγαπάτε κι' αυτά... Μά τί άγαπάτε λοιπόν;

— Τά παιδιά, μου άπάντησε σοβαρά ή Λάουρα. Δέν μπορώ νά σάς έξηγήσω μέ λόγια πόσο ταραίζει τήν ψυχή μου τó βλέμμα ένός παιδιού. «Α! Πόσο βαθύ, πόσο παράξενο είνε ένα παιδικό βλέμμα! Όσο γιά τήν κρυφή ζωή τής ψυχής τους, ποιος θά μπορούσε ποτέ νά καταλάβει τó σκοτεινό μυστήριό τής;

Θά προσπαθήσω νά σάς διηγηθώ όσο μπορώ πιά καλύτερα μιά συγκινητική ιστορία, αληθινή βέβαια, μέ τραγική ήρωίδα τή Μιράντα, ένα πεντάμορφο κοριτσάκι έξη χρόνων.

Η μητέρα του ή Ύθόνη, ή ό πατέρας του ή Γκαστών, ήταν ένα μοντέρνο άνδρόγυνο πού μόλις έφτασε στα τριάντα έλπιζε νά χωρίσει, ύστερ' από δέκα χρόνων συζυγική ζωή. Τόσο ή Ύθόνη, όσο κι' ό Γκαστών, έπαιρναν τó πράγμα σ' άστεία και μιλούσαν κάθε τόσο μέ γέλια γιά τó διαζύγιό τους.

— Ελα, Μιράντα, μην κλαίς! Έκανε ή Ύθόνη. — Μή σ' νοιάζει, άγάπη μου, έλεγε ό Γκαστών στή γυναίκα του. Θά πάρω έγώ όλα τ' άδικα και θά δής ότι θά πετύχουμε νά χωρίσουμε μιά χαρά...

— Βλέπω ότι βιάζεσαι πολύ, τού άπαντούσε ή Ύθόνη. Μήπως έχεις τó νού σου νά ξαναπαντρευτής άμέσως ύστερα από τó διαζύγιο; Μου φαίνεται μάλιστα ότι κάνεις γλυκά μάτια στή μικρούλα Μόν-Κορμπέ.

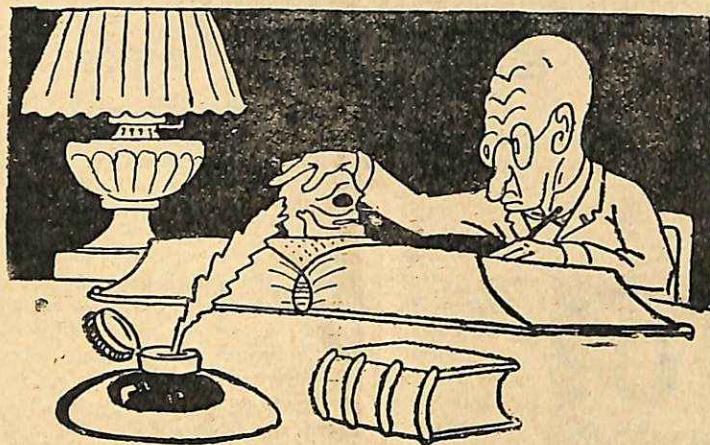
— Μά τήν άλήθεια, δέν μπορεί νά σοφ κρύψει κανείς τίποτα! Έ, ναι λοιπόν! Ό πατέρας τής έχει ένα μεγάλο έργοστάσιο και θά μέ πάρη μαζί του... Όσο γιά τή Γυολάνδη, τήν κόρη του, τί νά σοφ πώ...

— Έλα, μην κάνεις ότι δέν σ' άρέσει! Αυτή ή μικρούλα... — Όμολογώ ότι είνε χαριτωμένη και...

— Ε, ξεχνάω λοιπόν ότι δέν χωρίζουμε άκόμη;

Κι' ή Ύθόνη χαμογέλασε μ' ένα χαμόγελο πού έδειχνε καθαρά ότι πονούσε πάρα πολύ λίγο ή καρδιά τής.

— Έπειτα κούταξε γύρω τής κι' έδειξε τά έπιπλα πού ήθελε νά πάρη μαζί τής.

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΛΑΠΑΡΣΕΡΙ

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΕΝΟΣ ΑΓΓΕΛΟΥ

— Όλα τ' άλλα είνε δικά σου, είπε στο Γκαστών.

— Σύμφωνα! Σύμφωνα! τής άπάντησε ό άνδρας τής.

— Όσο γιά τή μικρούλα τή Μιράντα, άφησέ μου τήν... τόν παρακάλεσε ή Ύθόνη. Είνε μωρό άκόμη. — Όποτε θέλεις, θά μπορής νά έρχεσαι νά τή βλέπεις.

Εκείνη τή στιγμή ό πατέρας κι' ή μητέρα άκουσαν ένα λυγμό.

— Μπα, έδώ ήσουν λοιπόν, Μιράντα; φώναξαν κι' οι δύο τους.

Μά μπροστά στον πόνο τού παιδιού πού έκλαιγε μέ σπασμωδικά άναφυλλητά, παράτησαν άμέσως τά γέλια τους. Η Ύθόνη κι' ό Γκαστών δέν ήταν κακοί, δέν ήταν άνόητοι, ήταν καλοί γονείς πού άγαπο ύ σ' αν σ' άλλήθεια τó παιδί τους.

— Έλα, Μιράντα, μην κλαίς! Έκανε ή Ύθόνη. — Μήπως δέν θά είμαστε πάντα έμείς ό μπαμπάς σου κι' ή μαμά σου; προσπάθησε νά τήν παρηγορήσει ό Γκαστών.

— Δέν θά μās χάσης ούτε τόν ένα ούτε τόν άλλο! τής έέξηγσε ή μητέρα τής.

— Όχι έτσι! φώναζε κλαίγοντας ή Μιράντα. Σ' άς θέλω και τούς δυο μαζί.

— Μά, μικρούλα μου, δέν μπορείς τώρα νά καταλάβεις γι' αυτό χωρίζουμε, τής άπάντησε ή Ύθόνη. Θά τó καταλάβεις άργότερα, όταν μεγαλώσης...

— Για έξηγήσέ μου, τής είπε ό πατέρας τής. Μήπως φοβάσαι ότι δέν θά μέ βλέπης πιά;

— Μήπως έγώ δέν θά είμαι μαζί σου; τής είπε ή μητέρα τής. — Όχι έτσι! Όχι έτσι! παραινούνταν μέ κλάματα ή Μιράντα.

— Τι θά πώ ό χι έτσι; — Σ' άς θέλω και τούς δυο μαζί! τούς έέξηγσε πάλι ή

μικρούλα.

Θυμόταν άραγε τις εύτυχισμένες μέρες πού έβλεπε τούς γονείς τής άγκαλιασμένους τρυφερά νά σκύδουν πάνω από τó ξανθό κεφαλάκι τής; Θυμόταν άραγε τήν τραπεζαρία, όπου άκουγε τόν μπαμπά τής νά διηγείται τά μικρογεγονότα τής ζωής του και τή μαμά τής νά τού μιλά γιά όλες τις έγνοιες τού σπιτιού; Συλλογίζονταν τó δωμάτιό τής και τó μικρό άσπρο κρεβάτάκι τής, τά όμορφα φορέματά τής και τά παιχνίδια τής πού τά πηγαιναν τώρα άλλού, ποιος ξέρει σέ ποιά κρύο και ξένο σπίτι, μακριά από κεί πού είνε περάσει τά πρώτα παιδικά τής χρόνια;

— Έλα, μην κλαίς... Δέν θά χωρίσουμε! τής είπε ή μητέρα τής, γιά τήν ήσυχάση, μ' άδιάρρηκτη φωνή.

Η μικρούλα όμως Μιράντα άρρώστησε βαριά τήν ίδια μέρα από τή στενοχώρια τής και πάρα πολύ γρήγορα έπέθανε.

Οι έφίλοι τής πού ήταν άρρώστοι τήν ίδια μέρα από τή στενοχώρια τής και πάρα πολύ γρήγορα έπέθανε.

Οι έφίλοι τής πού ήταν άρρώστοι τήν ίδια μέρα από τή στενοχώρια τής και πάρα πολύ γρήγορα έπέθανε.

Οι έφίλοι τής πού ήταν άρρώστοι τήν ίδια μέρα από τή στενοχώρια τής και πάρα πολύ γρήγορα έπέθανε.

Οι έφίλοι τής πού ήταν άρρώστοι τήν ίδια μέρα από τή στενοχώρια τής και πάρα πολύ γρήγορα έπέθανε.

Οι έφίλοι τής πού ήταν άρρώστοι τήν ίδια μέρα από τή στενοχώρια τής και πάρα πολύ γρήγορα έπέθανε.

Οι έφίλοι τής πού ήταν άρρώστοι τήν ίδια μέρα από τή στενοχώρια τής και πάρα πολύ γρήγορα έπέθανε.

Οι έφίλοι τής πού ήταν άρρώστοι τήν ίδια μέρα από τή στενοχώρια τής και πάρα πολύ γρήγορα έπέθανε.

Οι έφίλοι τής πού ήταν άρρώστοι τήν ίδια μέρα από τή στενοχώρια τής και πάρα πολύ γρήγορα έπέθανε.

Οι έφίλοι τής πού ήταν άρρώστοι τήν ίδια μέρα από τή στενοχώρια τής και πάρα πολύ γρήγορα έπέθανε.

Οι έφίλοι τής πού ήταν άρρώστοι τήν ίδια μέρα από τή στενοχώρια τής και πάρα πολύ γρήγορα έπέθανε.

κε ότι είχε τυφοειδή πυρετό. Έπειτα μιά μηνιγγίτις χειροτέρεψε τήν κατάστασί τής. Η άρρώστεια, θά έλεγε κανείς, ότι μεγάλωνε τήν εξυπνάδα τής φτωχής μικρούλας. Όταν οι πόνοι τήν παρατούσαν λιγάκι, ή Μιράντα έκανε τούς δικούς τής νά θαυμάζουν τις σωστές κι' έξυπνες παρατηρήσεις τής, τις φρόνιμες σκέψεις τής, τήν έκπληκτική διαύγεια τού μυαλού τής γιά ένα τόσο μικρό κορίτσι... Ένα πρωί, πού ό πατέρας τής και ή μητέρα τής στεκόντουσαν μπροστά τής άγκαλιασμένοι όπως άλλότε, ή Μιράντα τούς κούταξε μιά στιγμή μ' ένα δακρυσμένο βλέμμα κι' έπειτα ψιθύρισε:

— Νά, έτσι! Σ' άς θέλω και τούς δυο μαζί...

Αυτά ήταν τά τελευταία λόγια τής. Τή νύχτα ή τραγική μικρούλα δέν πόρεσε ν' άνθέξει πιά στον πυρετό.

Η Ύθόνη τότε, όταν γύρισε απ' τó νεκροταφείο μέ τήν καρδιά σπαραγμένη από τόν πόνο τής μητέρας πού έχασε τó παιδί τής, ρώτησε τόν Γκαστών:

— Θέλεις νά δοκιμάσουμε πάλι νά ξαναήσουμε όπως πρώτα... γιά τήν άγάπη τής Μιράντας μας;

— Ημουν έτοιμος νά σοφ τó προτείνω... τής άπάντησε ό Γκαστών.

Μήπως είχαν, Θεέ μου, κανένα σοβαρό λόγο γιά νά χωρίσουν; Ό κύριος ήθελε τó παράθυρο άνοιχτό, όταν ή κυρία παραπονιόταν ότι έκανε κρύο.

— Άλλοτε πάλι εκείνος, δέν ήθελε νά βγεί, όταν εκείνη είχε μιά τρελή έπιθυμία γιά διασκέδαση... — Ηθελαν λοιπόν νά χωρίσουν γιά κάτι τέτοια μικροζητήματα... Ό Γκαστών ήταν καμιά φορά παράλογος. Η Ύθόνη ήταν πάλι νευρική και παρεξηγούσε τά πιά άσήμαντα πράγματα. Κατά βάθος όμως, παρ' όλες τις φιλονεικίες τους, άγαπούσε ό ένας τόν άλλον και θυμόντουσαν πάντα τά πρώτα εύτυχισμένα χρόνια τού γάμου τους. Και τώρα ή άνάμνησι τού άτυχου παιδιού τους, ή τόσο δραματική, τούς έκανε νά ξεχνούν τις τρέλλες τους και νά μί μιλούν πιά γιά τó χωρισμό τους...

Πέρασαν έτσι δυο χρόνια κι' έξακολουθούσαν άκόμη νά ζούν μαζί. Τόν τρίτο χρόνο άπόκτησαν ένα δεύτερο κοριτσάκι. Η καινούργια τώρα Μιράντα έκλεινε τά δυο χρόνια, όταν ό Γκαστών είπε μιά μέρα στή γυναίκα τού:

— Ξέρεις, Ύθόνη; Έμαθα ότι παντρεύτηκε ή Γυολάνδη Μόν-Κορμπέ, εκείνη πού μου άρεσε κάποτε...

— Καί λυπάσαι γι' αυτό, Γκαστών; τόν ρώτησε ή Ύθόνη.

— Διόλου!

— Δέν συλλογίζεσαι λοιπόν πιά τó διαζύγιο;

— Κι' έσύ;

— Η Ύθόνη τού έδειξε τó άγυελόυδι πού έπαίξε κοντά τής. — Πώς μπορεί! τού άπάντησε.

— Καί λυπάσαι γι' αυτό, Γκαστών; τόν ρώτησε ή Ύθόνη.

— Διόλου!

— Δέν συλλογίζεσαι λοιπόν πιά τó διαζύγιο;

— Κι' έσύ;

— Η Ύθόνη τού έδειξε τó άγυελόυδι πού έπαίξε κοντά τής. — Πώς μπορεί! τού άπάντησε.

άρρωστίη... όπως τήν άλλη.

— Κι' έγώ τó ίδιο, Ύθόνη, τής άπάντησε ό άνδρας τής. — Άλήθεια, φταίμε άραγε έμείς, Γκαστών, γιά τó θάνατο τής Μιράντας. Έγώ, κατηγορώ πάντα τόν έαυτό μου. «Α! Είνε τόσο σκληρό!.. Δέν μπορώ νά τó συλλογίζωμαι... Δέν άντέχω στον πόνο... Όπως κι' αν είνε, δέν έχω τώρα καμιά διάθεση νά ριψοκινδυνεύω τή ζωή τής δεύτερης Μιράντας. Και σοφ έξομολογούμαι, άγάπη μου, ότι δέν θά σοφ δώσω τώρα, κι' αν έσύ τó θελήσης, τή συγκατάθεσί μου γιά τó διαζύγιο!

— Σύμφωνα! φώναξε δόλοχαρος ό Γκαστών, ρίχνοντας μιά τρυφερή ματιά στή γυναίκα του.

Έπειτα έβαλε τήν κορούλα του στή άγκαλιά τής μητέρας τής και τις έσφιξε και τις δυο στοργικά πάνω στο στήθος του. Ό Γκαστών έννοιωθε τώρα ότι ήταν πιά εύτυχισμένος από κάθε άλλη φορά!..

Κι' ή Λάουρα, όταν τελείωσε τή συγκινητική ιστορία τής, μέ ρώτησε χαμογελώντας:

— Δέν έχω λοιπόν δική νά λατρεύω τά παιδιά;

ΜΑΡΙΑ ΛΑΠΑΡΣΕΡΙ

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΠΕΝΝΙΕΣ, ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ, ΠΕΡΙΕΡΓΑ

— Τό μεγάλο γαλλικό λαχείο πού κληρώθηκε αυτές τις ήμέρες, έγινε ατρία... διαζύγιο.

— Κάποιος σύζυγος άγόρασε έναν αριθμό τού λαχείου αυτού, όλα ή γυναίκα του τόν έπούλησε και τόν άγόρασαν συντροφιά ένας νέος υπάλληλος μέ μιά δακτυλογράφο.

— Ό αριθμός αυτός στή κλήρωσι έέκερδισε 50,000 φράγκα.

— Κατόπιν αυτού ό άντρας έδιωξε τή γυναικά του, πού έπούλησε τó λαχείο και τώρα ζητάει διαζύγιο.

— Αντί τού άνδρόγυνου, όμως, πού χωρίζει, ξευγαλώνεται ένα άλλο, γι' ατ ό φτωχός υπάλληλος και ή δακτυλογράφος πού άγόρασαν συντροφιά αυτό τó λαχείο κ' έέκερδισαν, άρραβωνιάστηκαν, μιά και ή τύχη τούς ένωσε...

— Η γαλλικές έφημερίδες σχολιάζουν τó γεγονός ότι σ' ένα διαγωνισμό γιά 30 δημοσίας θέσεις παρουσιάστηκαν 200 ήτοι ήτοι.

— Πολλοί είνε; Στήν Ελλάδα γιά μιά θέσι γραφώς διαγωνίζονται χίλιοι και πλέον τελειόφοιτοι γυμνασίου και πτυχιοχοί τού πανεπιστημίου.

— Μιά στατιστική στή Γαλλία άπέδειξε πως οι εισπράκτορες των λεωφορείων σέ λίγα χρόνια καθίστανται άνίκανοι γιά δουλεία.

— Από τó συνεχές τράνταγμα παθαίνουν σοβαρές ασθένειες τού στομάχου ή πτώσι των νεφρών.

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

Ο ΠΑΡΑΕΙΣΟΣ ΤΩΝ ΣΜΑΡΑΓΔΙΩΝ ΚΑΙ ΟΙ... ΚΟΛΑΣΜΕΝΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ ΤΟΥ

ΤΑ ΣΜΑΡΑΓΔΟΥΡΥΧΕΙΑ ΤΟΥ ΜΟΥΤΖΟ

[Ένα ρεπορτάζ τού περιηγητού δημοσιογράφου Άντον Ε. Ζίσκα]

Εμιά από τις πιά άγριες κοιλιάδες πού σχηματίζουν ή Άνδεις τής Κολομβίας, είναι χτισμένο ένα μικρό χωριό, τó Μουτζό, κατοικημένο αποκλειστικά σχεδόν από Ίνδους. Από τó χωριό αυτό βγαίνουν τά όραιοτερα σμαράγδια τού κόσμου.

Όταν στα 1764 ό Ίσπανός Ζοζέ Άντωνίο ντε Βιλαγκόνε Άβενάντο κατέκτησε αυτή τήν περιφέρεια, πληροφορήθηκε ότι εκεί κοντά ή ήρχανε σμαραγδορυχεία. Μά οι Ίνδοι, πού τούς ρώτησε, άρνήθηκαν νά τού άποκαλύψουν τήν τοποθεσία αυτών των όρυχείων, γιά τόν άπλούστατο λόγο ότι δέν συμπαθούσανε διόλου τόν Ίσπανό κατακτητή. Ό Άβενάντο όμως κατόρθωσε νά λύσει τó γλωσσόδεμα τούς, υποβάλλοντας τούς προκρίτους τού τόπου σέ φρικώδη βασανιστήρια.

Μόλις έγινε γνωστή ή τοποθεσία των όρυχείων, έικοσι περίπου χιλιάδες χρυσόθηρα, πού περιεργόντουσαν, σαν πεινασμένα άγρίμια στήν Νότιο Άμερική, έκαναν έξομνησιν πρós τó Μουτζό, τόν παράδεισο — μά και τήν κόλασι — των σμαραγδιών... Πολλοί από αυτούς, κατόρθωσαν νά γίνουν πλούσιοι μέσα σ' έλάχιστο χρονικό διάστημα. Σιγά-σιγά όμως ή τοπική άρχε κατόρθωσαν νά τούς διώξουν από τά μέρη εκείνα. Σήμερα, τó Μουτζό κατοικείται από τρεις χιλιάδες περίπου Ίνδους, οι όποιοι ζούν υπό τήν άμεση έπάλειψή των στρατιωτικών άρχων, μέσα σ' ένα άδιατάραστο τείχος από σιματοπλέγματα, πού περιβάλλει όλόκληρο τó χωριό.

Τά σμαραγδορυχεία βρίσκονται στήν καρδιά ενός παρθένου δάσους — στο όποίο κάνει πάντοτε άποπνικτική ζέση — και κανείς δέν μπορεί νά τά έπισκεφθί χωρίς νά συνοδεύεται από τρεις τουλάχιστον στρατιώτες. Η περισσότερες από τις καλύβες των Ίνδων, πού έχογάζονται στα όρυχεία, είνε χτισμένες κοντά στο δάσος αυτό. Και από όλα σχεδόν τά δέντρα είνε χρημασμένες έπιγραφές, ή όποιες πληροφορούν τούς ντόπιους και τούς ξένους, σέ τρεις γλώσσες, ότι πρέπει νά προστατευούν τις... δονήδες περισσότερο και από τήν ίδια τή ζωή τους!

Έδώ, είνε άνάγκη νά σάς έξηγήσω γιά πού λόγο ή τοπική άρχε αισθάνονται τόσο θετικό ενδιαφέρον γιά τις κότες.

Όταν οι Ίσπανοι άρχισαν νά έκμεταλλεύονται τή σμαραγδορυχεία, αυτή περιφέρεια, χρησιμοποιώντας πρωτόγονα μηχανήματα γιά νά λείανουν τά σμαράγδια, κρατούσαν μονάχα τις μεγάλες πέτρες, έκείνες τις κατεργαστύν και πετούσαν τις άλλες, τις μικρές. Έδώ, λοιπόν, και δεκάδες χρόνια, ή δονήδες τού Μουτζό τοιματολογούσαν μαζί μέ τούς σπόρους, και τά μικροσκοπικά

σμαράγδια, μέ τά όποια είνε σπαρμένο τó έδαφος τού χωριού. Και από τόν καιρό πού, χάρις στήν τελειοποίηση των μηχανικών μέσων, τά μικρά αυτά σμαράγδια μπορούν νά χρησιμοποιηθούν κι' έχουν και αυτά άρκετή άξια στήν άγορά, έλήφθησαν άυστηρά μέτρα έναντίον έκείνων πού ζητούν νά βγάλουν χρυσά από τó Μουτζό δονήδες ή και νά σκοτώσουν κανένα από τά χρήσιμα αυτά πολυετικά, τά όποια έκτελούν μέχρσι ένός σημείου καθήκοντα... σμαραγδορυχών. Η μικρές πολύτιμες πέτρες πού... έξάγουν ή δονήδες, συγκεντρώνονται μέ προσοχή από τούς έπιφορτισμένους ειδικούς γι' αυτή τή δουλεία και φυλάγονται στα μεγάλα χρηματοκιβώτια, μαζί μέ τ' άλλα σμαράγδια πού βγαίνουν ό εργάται από τά έγκατα τής γής.

Όπως άπαγορεύεται ή έξαγωγή όρνιθων από τó Μουτζό, έτσι άπαγορεύεται άυστηρά και ή είσαγωγή... γυναικών! Σύμφωνα μέ μιά παλιά Ινδική παράδοσι, ή βαρύτιμες πράσινες πέτρες... κρύβονται πιά

στην καρδιά ενός παρθένου δάσους, χωρίς νά ζήτησουν άδεια από τούς άόκητους φρουρούς των — χωρίς νά συνοδεύονται, τις περισσότερες φορές, από ένα στρατιώτη!

Τά χωρεία τής ύπηρεσίας μιλούν... μέ τεθορακισμένα αυτοκίνητα. Καί τά έξαγόμενα σμαράγδια φυλάγονται μέσα σέ χρηματοκιβώτια πού δέν μπορεί ούτε μάλα νά τά περάσει. Μιά λίτρα από τέτοιες πολύτιμες πέτρες στοιχίζει σήμερα ένα εκατομμύριο δολάρια... και τή ζωή έξιντα περίπου ανθρώπων. Έχει, πράγματι, πιστοποιηθεί από μιά μακροχρόνια πείρα ότι όσπου νά βγούν μιά λίτρα σμαράγδια από τά έγκατα τής γής σκοτώνονται σέ διάφορα άτυχήματα έξιντα τουλάχιστον εργάται...

Στό κέντρο τού Μουτζό είνε χτισμένο ένα μικρό οικημα. Έκείνος πού θά μπορούσε νά τó έπισκεφθί, βλέπει με κατάπληξη ότι στο σπίτι αυτό είνε μιά χειρουργική κλινική μέ όλα τά σύγχρονα έπιστημονικά μέσα. Δέν πόρεσα πιά νά συγχαρώ τούς δύο μηχανικούς πού μέ συνόδευαν γιά τή στοργική μέριμνα πού έδειχναν ή άρχε απέναντι των εργατών.

— Ό! δέν συμβαίνει αυτό πού νομίζετε! μου ήμνησε τότε στο ατρί, ένας από τούς μηχανικούς. Η άθωσα αυτή έχει άλλο σκοπό. Σε ώρισμένες μέρες τής έδωμάδος, βλάν οι εργάται πού δουλεύουν στα όρυχεία, περνούν από αυτήν τήν άθωσα νά υποβάλλονται σέ άκτινογραφική έξέταση. Καί όταν ανακαλυφθί ότι κανείς από αυτούς κατέχει ένα σμαράγδι, γιά νά τó σφετερισθί από τó Κράτος, έχομε ένα πολύ καλό χειρουργό, ό όποιος κάνει λαπαροτομία στο στομάχι τού Ίνδου... γιά νά τού βγάλί τó σμαράγδι!.. Αυτό είνε τó μόνον μέσον γιά νά προφυλαγώμεθα από τούς κλέφτες... Μέχρι σήμερα, δά έχουν έγχειρωσθί σ' αυτή τήν άθωσα πάνω από διακόσιοι εργάται!..

Ίνδοι τού χωριού Μουτζό

βαθεία στή γή, όταν τις πλησιάσει μιά γυναίκα. Στα όρυχεία τού Μουτζό χρησιμοποιούν σήμερα τελειότατα άμερικανικά μηχανήματα, στέλνουν μ' αεροπλάνα τά σμαράγδια στήν πρωτεύουσα... Αυτή όμως ή πρόδοος δέν έμποδίζει τούς Ίνδους νά πιστεύουν στους θρύλους πού πιστεύαν και οι πρόγονοί τους.

Πάνω από τó δάσος στο όποιο, όπως σάς είπα ήδη, είνε συγκεντρωμένα τά σμαραγδορυχεία, άπλώνεται ένας ορεινός έστος σαν άκαλυμμένο μολύβι. Η ζέση, στήν περιφέρεια αυτή, είνε τρομακτική. Η άτμόσφαιρα υαίζει μέ μιά σιδερένια πλάκα, πού πιέζει τó στήθος των ανθρώπων.

Πολλά από τά όρυχεία αυτά έχουν σήμερα εγκαταλειφθί, γι' ατ δέν είχαν πιά νά δώσουν άλλες πέτρες. Μοιάζουν τώρα μέ τηγάδια, γεμάτα ληχτή, δυσάδην λάσπη. Άπλά τους, είνε άνοιγμένα άλλα τηγάδια, στα όποια μονάχα ρομαλέοι ναύροι μπορούν νά κατέβουν. Σε κανένα Ίνδο δέν θά ήταν δυνατό νά άνεχθί τήν άφάνταστη ζέση πού κανείς έμια μέρα τή μέρα, ή τó παλιό ψήχος πού βασιλεύει εκεί τή νύχτα, τήν καυτή σκόνη πού σηκώνουν ή δια-

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Μ. ΖΕΒΑΚΟ

Η Βασίλισσα ντ' Αργκό

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Ο νεαρός Ιππότης Χοάλ ντ' Μοντωμπάν, γόνος μεγάλης οικογενείας, φτάνει στο Παρίσι μαζί με τον υπηρέτη του Λανγκρόν, για να κάνει την τύχη του. Εκεί όμως περνάει τον καιρό του μπροστά στον φεγγίτη της σοφίτας του ξενοδοχείου που μένει, κутάοντας κάποιο αντικρινό σπίτι. Στο σπίτι αυτό μένει, υπό την επίβλεψη μιας γριάς μεναιράς, της κυράς Άγκαντα, με μια δούλη, την Πριμερόζα, η οποία είναι έρωταυμένη. Εκτός όμως από τον Μοντωμπάν, είναι τρελλά έρωταυμένος με την Πριμερόζα κι ο διάδοχος του θρόνου Έρρίκος Β', ο οποίος έχει αναθέσει στον αδελφό του ντ' Βιλ και στους μπράβους του να τον την βρουν με κάθε τρόπο. Επίσης έρωταυμένος μαζί της είναι και ο καρδινάλιος της Λωρραίνης, ο οποίος ετοιμάζεται σε δυο μοναχούς, τον Τιμπώ και Λουμπέν, να την παρακολουθούν. Μά ο Μοντωμπάν, ο οποίος τους μισεί, ελκοκοντε άγριώς και τους μοναχούς και τους μπράβους. Μέσα στο πανδοχείο της Μονοφθαλμής Κίσσας, στο οποίο διαδραματίζονται όλα αυτά τα επεισόδια, βρίσκεται και ένα μυστηριώδες πρόσωπο, ένας νεαρός και άρσενος ετοιμασμένος, ονομαζόμενος Άλκιντόρ, που τον παρακολουθούν από κοντά τέσσερες φοβερές και τρομερές παλληκαράδες. Ο Άλκιντόρ, ή μάλλον η Άλκιντόρ, γιατί στην πραγματικότητα είναι γυναίκα, πηγαίνει μετά τα επεισόδια αυτά στο σπίτι της Πριμερόζας, την οποία αποκαλεί αδελφή. Πράγματι δέ την Πριμερόζα την έχει υιοθετήσει η μητέρα της Άλκιντόρ, η κ. ντ' Μανιολέ, μια μυστηριώδης γυναίκα, η οποία αυτοκτονεί. Βασίλισσα ντ' Αργκό. Μά ο Μοντωμπάν, ο οποίος εντομμεταξύ έχει εναυαγιστεί στη σοφίτα του, βλέπει απ' το φεγγίτη της την Άλκιντόρ και την Πριμερόζα να φιλιούνται... Γίνεται δέ έξω φρενών απ' τη χήληα του, γιατί νομίζει πως η Άλκιντόρ είναι άνδρας. Συγχρόνως βλέπει κάτω στο δρόμο τον βαρόνο ντ' Βιλ, ο οποίος φτάνει ακολουθούμενος από ένα σωρό μπράβους. Χωρίς να χάνει στιγμή ο Μοντωμπάν, κατεβαίνει κάτω και τ' αβάζει μαζί του, τον προκαλεί και τον τραμπίζει στο δεξί μάγουλο. Κατόπιν επιτίθεται έναντιον των μπράβων, λέπειτα από μια έπική συμπλοκή, κατορθώνει να τους θέσει εκτός μάχης. Η Άλκιντόρ, η οποία με θαυμασμό παρακολούθησε όλη τη συμπλοκή, πλησιάζει τότε τον Μοντωμπάν κι έπειτα από ένα επεισόδιο, κατά το οποίο ο Ιππότης μαντεύει το φύλο της, γίνεται φίλος κι αντιμετωπίζουν θρυαμθενικά τον άρχηγον των πρεβότων του Παρισιού Νουαρθίλ. Έπειτα χωρίζονται κι ο Μοντωμπάν, γεμάτος περιέργεια, παρακολουθεί την Άλκιντόρ, ενώ συγχρόνως τον παρακολουθούν κι αυτόν οι μπράβροι του διαδόχου κι οι καλογέροι του καρδινάλιου.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Έπειτα βυθίστηκαν κι οι δυο σε σκέψεις. Αυτή η δύσπιστη σιωπή, που ήταν γεμάτη υπόκωφες απειλές, κούρασε πρδύτα τον Κεντενάς, ο οποίος ήταν και πιά φλύαρος.

— Ίσως, μουρμούρισε, υπάρχει

τρόπος να συνεννοηθούμε!

— Πώς; ρώτησε μ' επιφύλαξη ο Μπουκασέν. "Αν ήταν χρήματα, θα μπορούσαμε να τα μοιραστούμε... Μά εδώ πρόκειται γι' αξίωμα... και τ' αξιώματα δεν μοιράζονται..."

— Αυτό είναι αλήθεια, μουρμούρισε ο Κεντενάς, εύνοντας υπερδεμένους τ' κεφάλι του. "Ω! κατάρρα!... Δεν υπάρχει άλλος τρόπος... Ο ένας απ' τους δυο μας πρέπει να γίνη άρχηγός του άλλου..."

Αμέσως όμως, σαν να τον φωτίσε ξαφνικά μια εμπνευσις, ξεφώνισε:

— Διάβολε! Υπάρχει μια λύσις!... "Ας μοιραστούμε τα χρήματα και άς παίξουμε το αξίωμα στα ζάρια!..."

Ο Μπουκασέν δίστασε μια στιγμή κι έπειτα απάντησε αποφασιστικά:

— Μά την πίστι μου!... Η πρότασί σου μου φαίνεται λογική!...

— Ωραία τότε! Έκανε ο Κεντενάς.

Και, γυρίζοντας προς τις σερβιτόρισσες, φώναξε:

— Έλα, μικρούλα μου, φέρε μας τα ζάρια!...

Σε λίγο τα ζάρια βρισκόντουσαν μπροστά τους. Μά μόλις τ' είδαν επάνω στο τραπέζι, οι δυο μπράβροι στάθηκαν σαν χαμένοι. Ούτε ο ένας, ούτε ο άλλος τολμούσε να τ' άγγιξη.

— Καί αν χάσω! μουρμούρισε ο Μπουκασέν.

— Έγώ δεν είχα ποτέ μου τύχη! τράυλισε ο Κεντενάς.

Το βλέμμα του ενός μαχαίρωνε τον άλλο... Κι' ξαφνα,

το υπόκωφο μίσος που φώλιαζε από καιρό μέσα τους, από τον καιρό που γνωρίζοντουσαν ίσως, ξεσπασε σε μια τρομερή έκρηξη.

— Έγώ να δεχτώ διαταγές απ' αυτό το κοθώνι! μουρμούριζε, τρίζοντας τα δόντια του ο Κεντενάς. Καλύτερα να σκάσω!...

— Έγώ να υπακούω σ' αυτό το κάθισμα! ξεφώνισε άφρίζοντας ο Μπουκασέν. Καλύτερα να περάσω πέρα για πέρα το σπαθί μου στο στήθος μου!

Και, με την ίδια κίνησι, έφεραν κι' οι δυο το χέρι τους στη λαβή των σπαθίων τους. Είχαν στυλωθή ο ένας απέναντι στον άλλο σαν δυο κοκκόρια, έτοιμα ν' άλληλοσπαραχθούν. Τα μάτια τους είχαν γίνει κατακόκκινα κι' άφοροι έβγαζαν από τα στόματά τους Είνε θαύμα πως δεν ώρμησαν ο ένας έναντιον του άλλου και πως δεν σφάχτηκαν επί τόπου...

Στο τέλος, άφοι ξεστομίσαν τις χειρότερες βλαστήμιες, έφτυσαν κι' οι δυο καταγής, εις ένδειξιν υπερτάτης περιφρόνησεως, γύρισε ο ένας τη ράχη στον άλλο και ξεκίνησαν.

Έπειτα από μισή ώρα, ο Κεντενάς, μεταμφιεσμένος περίρφημα, άγνώριστος κάτω απ' τα κουρέλια του ζητιάνου που φορούσε, είχε σταθή μπρός στο πανδοχείο της Μονοφθαλμής Κίσσας, έπιθλέποντας την πόρτα του. Μονάχα δεν είχε προβλέψει κάτι που έκανε τη μεταμφίεισ του άχρηστη: ο Πιτσούνε, ο μικρός του σκύλος,

τον είχε ακολουθήσει κι' είχε σταθή πίσω του, καθισμένος στα πσινά του πόδια. Κι' ο Κεντενάς, ο οποίος ώστόσο δεν ήταν ήλιθιος, δεν είχε σκεφθή καθόλου ότι η μεταμφίεισ του πήγαινε χαμένη, έφόσον είχε κοντά του το σκύλο του που ο Μοντωμπάν τον ήξερε πολύ καλά. Είχε πέντε περίπου λεπτά που βρισκόταν εκεί, παίζοντας το ρόλο του εύσηνιδητα κι' επικαλούμενος με φωνή κλαψάρικη τον οίκτο των διαβατών, όταν ένας άλλος ζητιάνος τήγγε και στάθηκε σ' ελίγη απόστασι απ' αυτόν. Ο δεύτερος ζητιάνος ήταν ο Μπουκασέν, πράρημα που φανέρωνε ότι οι δυο ζητιάνοι είχαν την ίδια εμπνευσι...

Ο Μπουκασέν, βλέποντας τον Πιτσούνε καθισμένο κοντά στον κύριό του, δεν δυσκολεύτηκε καθόλου ν' άναγνωρίση τον Κεντενάς. Ο ίδιος ήταν μεταμφιεσμένος κι' αυτός τόσο καλά, ώστε είχε γίνει άγνωριστος. Δυστυχώς όμως δεν είχε κατορθώσει να έξοικονομήση κάπως τό πλώριο άνάστημά του κι' έτσι ο Κεντενάς, με τη σειρά του κι' αυτός, δεν δυσκολεύτηκε να τον άναγνωρίση.

Επί άρκετή ώρα, οι δυο μπράβροι βρισκόντουσαν άκίνητοι στην ίδια πάντα θέση. Μονάχα λησμονούσαν να πρσιέχουν στην πόρτα της Μονοφθαλμής Κίσσας, κι' επέθλαπαν ο ένας τον άλλο. "Ετσι ο Μοντωμπάν θα μπορούσε να μπη και να βγη δέκα τουλάχιστον φορές χωρίς να τον δούν. Ωστόσο, καθώς άλληλοκυττάζοντουσαν βλοσυρά, άνησυχούσε ο καθένας έξαιρετικά γι' άυτόν τον έαυτό του.

— "Αν αυτό το καθαράμα τ' άκατφέρει καλύτερα από μένα; άναρωτιόταν με άγανία ο Κεντενάς.

— "Αν αυτό το μούλαρι εύνοηθή περισσότερο από την τύχη, σκεφτόταν κι' ο Μπουκασέν.

Αυτή η σκέψις, που γεννήθηκε συγχρόνως και στους δυο, τους έκανε ν' άνατριχιάσουν. Άσυναίσθητα, άρχισαν να πλησιάζουν ο ένας τον άλλο

και στο τέλος βρέθηκαν πλάι-πλάι.

— Έ, χοντρή μου, μουρμούρισε ο Κεντενάς. Τι λές; Δεν θα ήταν καλύτερα, αντί ν' άλληλοσπαραχάστε, να συνεννοηθούμε ;...

— Δεν ζητάω κι' έγώ τίποτε καλύτερο, μικρέ μου! απάντησε ο Μπουκασέν. Μά έλα, που τό καταραμένο αυτό αξίωμα του ύπασιπσιού του βαρόνου, δεν μπορεί νά μοιρασθή!...

— Άς μοιραστούμε τ' άχρήματα κι' άς άρνηθούμε τό αξίωμα!... Άς μείνουμε ίσοι και καλοί σύντροφοι!...

— Διάβολε! Δεν τό είχα σκεφτή καθόλου αυτό! Ωραία!... Περιφάρμα!... Θά μοιραστούμε τ' άχρήματα και θ' άρνηθούμε τό αξίωμα!

Ήσαν ειλικρινείς τουλάχιστον οι δυο μπράβροι καθώς μιλούσαν έτσι ;... Δεν θά μπορούσαν νά πιάσουν ύρκο σχετικώς...

Έτσι συνέβη ότι ήταν μοιραίο νά συμβή...

Έντομμεταξύ, ο Μοντωμπάν είχε ξαναγυρίσει στη σοφίτα του, και δεν είχε βρή τίποτε πιά έπεινον νά κάνει, παρά νά πάη και νά σταθή μπροστά στο φεγγίτη του. Τώρα του ήταν βέβαιος ότι ο κομψός κι' ώραιός ευγενής που είχε δ'ή στο σπίτι της πολυαγαπημένης του ήταν γυναίκα και συνεπώς δεν μπορούσε νά είναι μνηστήρ της, φλεγόταν από την έπιθυμία νά ξεναθή την Πριμερόζα και νά της ζητήσει από μακρυά συγγίμνη, γιατί την είχε ύποψιαστή.

Μά πρόσεξε άμέσως, βγάδοντας ένα στεναγμό άπογοητεύσεως, ότι τ' άπαντ' ήρία του άντικρινού σπιτιού ήσαν κλειστά. Η Πριμερόζα τ' ά είχε κλείσει μόνη της, όταν είδε ότι οι γείτονες, κυριευμένοι από πανικό, κλείδωναν και άσφρτωναν τίς πόρτες τους. Εύτυχώς ή συμπλοκή του Μοντωμπάν και της Άλκιντόρ με τους τοξότες του Νουαρθίλ είχε έκτυλιχθή κάπως μακριά κι' έτσι δεν την είχε παρακολουθήσει.

Όπως και τόσοι άλλοι, γι' ά λόγους προνοίας, είχε κλείσει τ' άπαντ' ζούρια της χωρίς νά έξέη άκριβώς τί συνέβαινε, χωρίς νά ύποψιάζεται ότι λίγο πιά πέρα, ο άγαπημένος της έκανε πάλι τ' άκατορθώματά του.

Έπειτα ή γαλήνη διαδόχτηκε τ' ή θέλλει. Η κίνησις στο δρόμο ξανάρχισε. Πόρτες και παράθυρα άνοιγαν πάλι σιγά-σιγά. Τότε κι' ή Πριμερόζα έκανε ότι έκανε όλος ο κόσμος: άνοιξε πάλι τ' άπαντ' ζούρια του παρθύρου της.

Τότε πρόσεξε εκεί πάνω στο φεγγίτη του, τον Ιππότη, ο οποίος της έρριχνε βλέμματα γλυκύτατα, πολύ ταπεινά, έχοντας συγχρόνως έννομένα τ' άχρία του σαν νά της ζητούσε χάρη. Κι' ένοιωσε τότε τόσο εύτυχία, ξαναβλέποντάς τον σ'ό και ύγιη, ώστε δεν μπόρεσε νά συγκρατηθή και τ'ό έστελλε τό πιά τρυφερό της χαμόγελο... Μά άμέσως, κοκκινίζοντας γι' ά την τόλμη της, μετανοώνοντας κιόλας ίσως, ξανάκλεισε βια-

στικά τό παρθύρο της.

Αυτό τό χαμόγελο ήταν σαν μια θερμή άχτίνα του ήλιου που ζέστανε και φωτίσε την καρδιά του έρωταυμένου μας Ιππότη, ο οποίος άπομακρύνθηκε τώρα απ' τό παρθύρο του. Μπορούσε πιά νά τό κάνει αυτό, άφοι ή καρδιά του θά ήταν γεμάτη εύτυχία, ως την έπομένη μέρα τουλάχιστον.

Άκτινοβολώντας, άνάλαφος σαν πεταλούδα, μουρμούριζοντας ένα τραγούδι της μόδας, άπασχολήθηκε κάμποιση ώρα με τό ν' άλλάξη τό καινούργιο του κοστούμι, τό οποίο θά γινόταν τώρα, έφόσον δεν είχε άλλο, ή έπίσημη στολή του. Κι' έπωφελήθηκε της εύκαιρίας γι' ά νά επιδέση μερικά έλαφρά τράυματα του που είχαν άρχισαν νά τον ένοχλούν.

Όσο έκανε αυτή τη δουλειά, βοηθούμενος από τό Λανγκρόν, ο οποίος είχε ξαναγυρίσει και δεν έλειπε, κατά τη συνήθειά του, νά γκρινιάζει, ο Μοντωμπάν πήγαινε κάθε τόσο ως τό παρθύρο κι' έρριχνε μια ματιά στο άντικρινό σπίτι, το οποίο του άπείχε τόσο ως τό παρθύρο κι' άυτό, πάλι, κλειστό.

Έτσι, κυττάζοντας τό άντικρινό σπίτι, είδε σε μια στιγμή, τους δυο ζητιάνους στο δρόμο. Στην άρχή δεν τους έδωσε καμμία προσοχή. Μά σε λίγο ξαφνιάστηκε, βλέποντάς τους νά μένουν τόσο ώρα άκίνητοι στην ίδια θέση. Τους κυττάζε τότε πιά προσεχτικά και δεν δυσκολεύτηκε νά τους άναγνωρίση.

Αμέσως έθεσε στον έαυτό του αυτή την έρώτησι:

— Γιά μένα ή γιά έκείνην

Έτσι, κυττάζοντας τό άντικρινό σπίτι, είδε σε μια στιγμή, τους δυο ζητιάνους στο δρόμο. Στην άρχή δεν τους έδωσε καμμία προσοχή. Μά σε λίγο ξαφνιάστηκε, βλέποντάς τους νά μένουν τόσο ώρα άκίνητοι στην ίδια θέση. Τους κυττάζε τότε πιά προσεχτικά και δεν δυσκολεύτηκε νά τους άναγνωρίση.

Αμέσως έθεσε στον έαυτό του αυτή την έρώτησι:

— Γιά μένα ή γιά έκείνην

Έτσι, κυττάζοντας τό άντικρινό σπίτι, είδε σε μια στιγμή, τους δυο ζητιάνους στο δρόμο. Στην άρχή δεν τους έδωσε καμμία προσοχή. Μά σε λίγο ξαφνιάστηκε, βλέποντάς τους νά μένουν τόσο ώρα άκίνητοι στην ίδια θέση. Τους κυττάζε τότε πιά προσεχτικά και δεν δυσκολεύτηκε νά τους άναγνωρίση.

Αμέσως έθεσε στον έαυτό του αυτή την έρώτησι:

— Γιά μένα ή γιά έκείνην

Έτσι, κυττάζοντας τό άντικρινό σπίτι, είδε σε μια στιγμή, τους δυο ζητιάνους στο δρόμο. Στην άρχή δεν τους έδωσε καμμία προσοχή. Μά σε λίγο ξαφνιάστηκε, βλέποντάς τους νά μένουν τόσο ώρα άκίνητοι στην ίδια θέση. Τους κυττάζε τότε πιά προσεχτικά και δεν δυσκολεύτηκε νά τους άναγνωρίση.

Αμέσως έθεσε στον έαυτό του αυτή την έρώτησι:

— Γιά μένα ή γιά έκείνην

Έτσι, κυττάζοντας τό άντικρινό σπίτι, είδε σε μια στιγμή, τους δυο ζητιάνους στο δρόμο. Στην άρχή δεν τους έδωσε καμμία προσοχή. Μά σε λίγο ξαφνιάστηκε, βλέποντάς τους νά μένουν τόσο ώρα άκίνητοι στην ίδια θέση. Τους κυττάζε τότε πιά προσεχτικά και δεν δυσκολεύτηκε νά τους άναγνωρίση.

Αμέσως έθεσε στον έαυτό του αυτή την έρώτησι:

— Γιά μένα ή γιά έκείνην

έχουν μεταμφιεστή έτσι οι δυο αυτοί μπράβροι του ντ' Βιλ; Πρέπει νά μάθω...

Σκέφτηκε μια στιγμή, έπειτα ζώστηκε τό σπαθί του κι' άρχισε νά κατεβαίνει τη σκάλα, λέγοντας:

— "Αν βρίσκονται κάτω γι' αυτήν, μόλις με δούν δεν θά κουνηθούν καθόλου απ' τη θέση τους. Τότε θά πάω νά τους βγάλω την ψεύτικη γενειάδα τους, τ' ά ψεύτικα μαλλιά τους και θά τους δώσω ένα καινούργιο μάχημα που θά τό θυμούν για μάχη καίρο. "Αν βρίσκονται πάλι κάτω γι' ά μένα, θά με παρακολούθησουν ο υ θ ήσουν κι' έτσι θά μάθω τ'ός σκοπούς των.

Μόλις ο Μοντωμπάν νά βρέθηκε κάτω στο δρόμο, άρχισε νά διασκεδάζει στριφογυρίζοντας νά επιδέση μερικά έλαφρά τράυματα του που είχαν άρχισαν νά τον ένοχλούν.

Όσο έκανε αυτή τη δουλειά, βοηθούμενος από τό Λανγκρόν, ο οποίος είχε ξαναγυρίσει και δεν έλειπε, κατά τη συνήθειά του, νά γκρινιάζει, ο Μοντωμπάν πήγαινε κάθε τόσο ως τό παρθύρο κι' έρριχνε μια ματιά στο άντικρινό σπίτι, το οποίο του άπείχε τόσο ως τό παρθύρο κι' άυτό, πάλι, κλειστό.

Έτσι, κυττάζοντας τό άντικρινό σπίτι, είδε σε μια στιγμή, τους δυο ζητιάνους στο δρόμο. Στην άρχή δεν τους έδωσε καμμία προσοχή. Μά σε λίγο ξαφνιάστηκε, βλέποντάς τους νά μένουν τόσο ώρα άκίνητοι στην ίδια θέση. Τους κυττάζε τότε πιά προσεχτικά και δεν δυσκολεύτηκε νά τους άναγνωρίση.

Αμέσως έθεσε στον έαυτό του αυτή την έρώτησι:

— Γιά μένα ή γιά έκείνην

Έτσι, κυττάζοντας τό άντικρινό σπίτι, είδε σε μια στιγμή, τους δυο ζητιάνους στο δρόμο. Στην άρχή δεν τους έδωσε καμμία προσοχή. Μά σε λίγο ξαφνιάστηκε, βλέποντάς τους νά μένουν τόσο ώρα άκίνητοι στην ίδια θέση. Τους κυττάζε τότε πιά προσεχτικά και δεν δυσκολεύτηκε νά τους άναγνωρίση.

Αμέσως έθεσε στον έαυτό του αυτή την έρώτησι:

— Γιά μένα ή γιά έκείνην

Έτσι, κυττάζοντας τό άντικρινό σπίτι, είδε σε μια στιγμή, τους δυο ζητιάνους στο δρόμο. Στην άρχή δεν τους έδωσε καμμία προσοχή. Μά σε λίγο ξαφνιάστηκε, βλέποντάς τους νά μένουν τόσο ώρα άκίνητοι στην ίδια θέση. Τους κυττάζε τότε πιά προσεχτικά και δεν δυσκολεύτηκε νά τους άναγνωρίση.

Αμέσως έθεσε στον έαυτό του αυτή την έρώτησι:

— Γιά μένα ή γιά έκείνην

Έτσι, κυττάζοντας τό άντικρινό σπίτι, είδε σε μια στιγμή, τους δυο ζητιάνους στο δρόμο. Στην άρχή δεν τους έδωσε καμμία προσοχή. Μά σε λίγο ξαφνιάστηκε, βλέποντάς τους νά μένουν τόσο ώρα άκίνητοι στην ίδια θέση. Τους κυττάζε τότε πιά προσεχτικά και δεν δυσκολεύτηκε νά τους άναγνωρίση.

Αμέσως έθεσε στον έαυτό του αυτή την έρώτησι:

— Γιά μένα ή γιά έκείνην

Έτσι, κυττάζοντας τό άντικρινό σπίτι, είδε σε μια στιγμή, τους δυο ζητιάνους στο δρόμο. Στην άρχή δεν τους έδωσε καμμία προσοχή. Μά σε λίγο ξαφνιάστηκε, βλέποντάς τους νά μένουν τόσο ώρα άκίνητοι στην ίδια θέση. Τους κυττάζε τότε πιά προσεχτικά και δεν δυσκολεύτηκε νά τους άναγνωρίση.

Αμέσως έθεσε στον έαυτό του αυτή την έρώτησι:

— Γιά μένα ή γιά έκείνην

Έτσι, κυττάζοντας τό άντικρινό σπίτι, είδε σε μια στιγμή, τους δυο ζητιάνους στο δρόμο. Στην άρχή δεν τους έδωσε καμμία προσοχή. Μά σε λίγο ξαφνιάστηκε, βλέποντάς τους νά μένουν τόσο ώρα άκίνητοι στην ίδια θέση. Τους κυττάζε τότε πιά προσεχτικά και δεν δυσκολεύτηκε νά τους άναγνωρίση.

Αμέσως έθεσε στον έαυτό του αυτή την έρώτησι:

— Γιά μένα ή γιά έκείνην

Έτσι, κυττάζοντας τό άντικρινό σπίτι, είδε σε μια στιγμή, τους δυο ζητιάνους στο δρόμο. Στην άρχή δεν τους έδωσε καμμία προσοχή. Μά σε λίγο ξαφνιάστηκε, βλέποντάς τους νά μένουν τόσο ώρα άκίνητοι στην ίδια θέση. Τους κυττάζε τότε πιά προσεχτικά και δεν δυσκολεύτηκε νά τους άναγνωρίση.

— Χίλιες λίρες! έίπε ο Λουμπέν, με μάτια πουλάμπαν από πλεονεξία...

τοί πίσω απ' τον Ιππότη.

XXIV

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ

Ελπίζουμε πως δεν θα έρχασαν οι άναγνώσται μας, ότι ο καρδινάλιος της Λωρραίνης είχε άφήσει τους δυο μοναχούς νά φύγουν, χωρίς νά ξαναγεμίση τό πορτοφόλι τους που τους τό είχαν άδειάσει ο Κοκκινόχερος κι' ο Καπροκέφαλος.

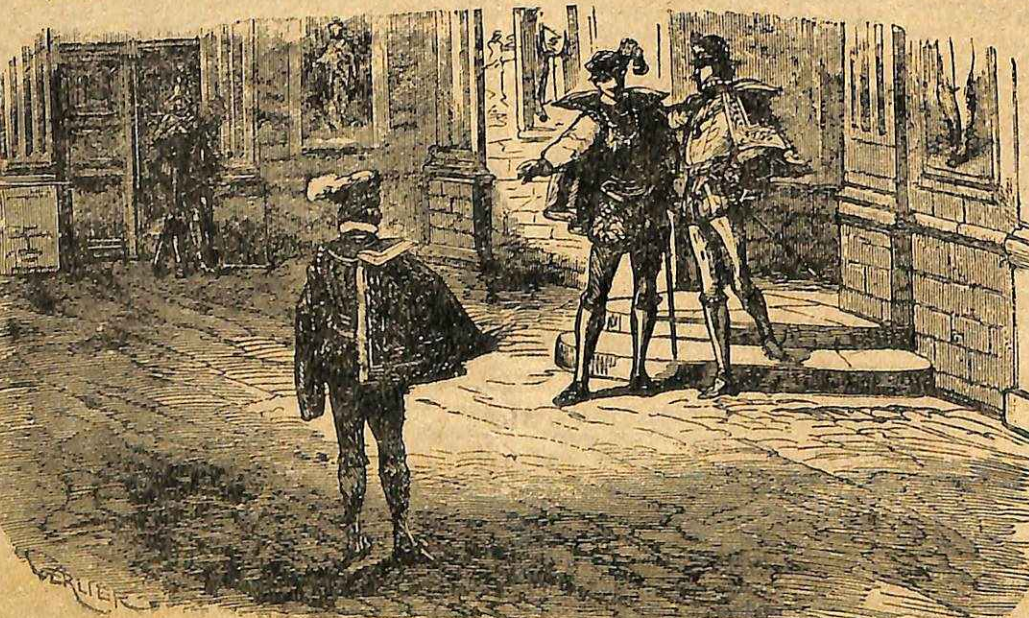
Ο Λουμπέν κι' ο Τιμπώ εί-

— Άλλοιμονο! έίπε άναστενάζοντας ο Τιμπώ. Αυτό τό τεράστιο ποσό δεν θά μπη ποτέ στις τσέπες μας.

— Αλήθεια! Δεν είμαστε έμεις που θά μπορούμε νά συλλάβουμε αυτό τον έξορκισμένο Μοντωμπάν! έπρόσθεσε και ο Λουμπέν...

Κι' οι δυο εξακολούθησαν τό δρόμο τους άναστενάζοντας.

Μά ξαφνα πρόσεξαν ότι είχαν φτάσει σ' επικίνδυνη μέρη: σ' άπαγορευμένα γι' αυτούς περίχωρα της Μονοφθαλμής Κίσσας. Προνοητικά τότε, βιάστηκαν νά στρίψουν άριστερά. Και βρέθηκαν στην όδο 'Αγίου Διονυσίου. Έπειτα δέ από μερικές στιγμές σταματούσαν μπρός στο πανδοχείο

Ο μέγας πρεβότος Νουαρθίλ συνομιλούσε με τον βαρόνο ντ' Βιλ.

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Ο περίφημος από την ιστορία 'Ιταλός τυχοδιώκτης Κονσίνιο Κονσίνι, ο οποίος κατόρθωσε να γίνει πρωθυπουργός της Γαλλίας, είνε τρελλά ερωτευμένος με την Γκιζέλλα, την κόρη του θανασιμού έχθρου του δουκός του 'Αγκουλέμ, ο οποίος συνομιλεί για ν' ανατρέψει απ' το θρόνο τον νεαρό βασιλέα Λουδοβίκο 13ο και ν' ανακηρύξει αυτός βασιλεύς. Στά σχέδια του αυτά τον βοηθά εξαίρετικά κι' η κόρη του, την οποία σκοπεύει να παντρεύη με τον μαρκήσιο Σέν-Μάρς, θέλοντας έτσι να εξασφαλίση την υποστήριξή του. 'Η Γκιζέλλα δίνει τη συγκατάθεσίς της σ' αυτό το γάμο, για να μη δυσαρεστήση τον αγαπημένο της πατέρα, μια βαθεία μέσ' στην καρδιά της λατρεύει τον ηρωικό Ιππότη Καπεσταν, ο οποίος την αγαπά κι' αυτός. 'Ο Καπεσταν, τύπος φτωχού, αλλά γενναίου επαναστάτου, πατρίδου, έπειτα από πολλά κατάρθωματα, οδύει τέλος από βέβαιον θάνατο ματαίωτον τον βασιλέα Λουδοβίκο 13ο. Μα έπειτα κι' ο Καπεσταν ανείναι να χτυπήσει το θανασιμό έχθρο τού βασιλέως πύλη του 'Αγκουλέμ, ο Λουδοβίκος 13ος θυμώνει και τον αφήνει στην τύχη του. Τότε ο Καπεσταν γυρίζει χωρίς πεντάρα στο πανδοχείο του. 'Εκεί ο πιστός του υπηρέτης του δίνει ένα σκούφο και του λέει να πάη να το παίξει σε κάποιο χαρτοπαίγνιο, για να το ανταλλάσσει κερδίζοντας. Πράγματι ο Καπεσταν κερδίζει, αλλά σπιντάρ στο χαρτοπαίγνιο και τον μπράβο του Κονσίνι Μπαζόργκ, ο οποίος τον προκαλεί σε μονομαχία. 'Ο Καπεσταν ηττάται στο μέρος της μονομαχίας, αλλά εκεί τον ενδερύνουν όλοι οι υπάλληλοι του Κονσίνι. Καταρθώνει ωστόσο και σώζεται. 'Εντωμεταξύ ο υπηρέτης Κογκολέν έχει κάνει διάφορες σπουδαίες αποκλήσεις, χωρίς σε μια τυχαία συνάντησι του με τον υπηρέτη του μαρκησιού Σέν-Μάρς.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Τίποτα, τίποτα, κύριε Λαντέρν! Ήταν μία φωνή που βγήκε μέσ' απ' την καρδιά μου! 'Η καρδιά μου, έτσι ξεθυμαίνει, που και που! Μόλις δειπνήσα, αγαπητέ μου κύριε Λαντέρν... 'Αλλά, για την τιμή να ξαναγίνω, πάλι, μουσαφίρης σας, μπορώ να φάω κι' άλλη μία φορά!

—Εγώ, είπα ο Λαντέρν, κάποια βραδεία, έφαγα τρεις φορές, στη σειρά. Θά σάς πω την ιστορία αυτή στο τραπέζι...

—Διάβολε! Μ' κάνετε να λιγάνουμαι!... 'Αλλά, αν επιτρέπετε, που σκοπεύετε να πάμε για φαί; Στο σπίτι του κυρίου μαρκησιού;

—'Οχι! είπα ο Λαντέρν. 'Απόψε, έχω κάποια ειδική υπηρεσία, και γι' αυτό το λόγο, δειπνώ τόσο άργα, πράγμα αντίθετο προς τις συνήθειές μου... Δέν ξέρω αν μου μοιάζετε σ' αυτό, αλλά μ' άρσκει η τάξι στο φαί...

—Εμένα μου τ'ό λένε; Κι' εγώ, το ίδιο, ψοφάω για την τάξι! Αυτή, όμως, που κάνει άπιστες! Λοιπόν, θά φάμε σε κάποια καπηλειό; ρώτησε ο Κογκολέν, λίγο ανήσυχος. 'Αλλά τ'α καπηλειά έχουν κλείσει...

—Ναί, είπα ο Λαντέρν, αλλά το καπηλειό που πρόκειται να πάμε, θ' ανοίξη για χατήρι μου... Κύριε Κογκολέν, θά φάμε στη 'Χρυσή' την 'Αγριόπαπια', ξέρετε, στην οδό των Ριγωτών...

—'Ο Κογκολέν τινάχτηκε. —'Ω! σκέφθηκε. Μήπως θά έχουμε, τάχα, συνέχεια της περιρπητείας μου, έκείνης της βραδείας, με τον κύριο Λαφφειμάς; —Στην οδό των Ριγωτών; ρώτησε, πάλι, δυνατά. Πέφτει μακριά, από δω-πέρα; Δέν καλοξέρω το Παρίσι, βλέπετε...

—'Α, εγώ το ξέρω μία χαρά. 'Εχω ένα μήνα, που βρίσκομαι εδώ-πέρα. Γιατί, ανάμεσα σε πενήντα άλλους υπηρέτες, εμένα διάλεξε ο γέρος ο μαρκήσιος, για να συνοδέψω το παιδί του, τον αφεντικό μου, στο Παρίσι... 'Αλλά να πού φτάσαμε στο μέρος!

Κι' αληθινά, λίγα λεπτά αργότερα, ο Λαντέρν χτυπούσε στην πόρτα της 'Χρυσής 'Αγριόπαπιας, και, σύμφωνα με την υπόσχεσί του, όχι μόνο άνοιξε η πόρτα, αλλά κι' η ξενοδόχαινα, που φαινόταν ότι τον περίμενε, τουβείξ' ένα έτοιμο τραπέζι, και τον ρώτησε τι θάθελε να πιη.

—Και θά πιούμε, και θά φάμε, της είπα ο Λαντέρν, γιατί πεινάω και διψώ! Το ίδιο κι' ο κύριος!...

—'Ο Κογκολέν τέντωσε τ'α μάτια του και τ'αυτιά του. Κι' ενώ αναρωτιόταν, τί καινούργια πράγματα θά μάθαινε, άποψε, εκεί-μέσα, δέν έπαυε, ωστόσο, να θυμάται, πώς είχε πάει, πρό παντός, να φάη...

—'Αλήθεια, τί θά φάμε; ρώτησε ο Λαντέρν, ο οποίος είχε καθήσει, τώρα, αντικρύ του. Πώς σάς φαίνονται έκείνα τ'α κρύα κοτόπουλα, που βρίσκονται αρραδιασμένα εκεί πάνω; Κυρά-Λεονάρδα! (Καλά! σκέφθηκε ο Κογκολέν. Είνε, ως φαίνεται, πολύ γνωστός, εδώ!) Δόστε μας ένα κοτόπουλο, με δυο γερές μπουκάλες απ' το δια-

χτότερο κρασί σας του Συρέν... Αυτό, θαρρώ, πώς είνε προτιμότερο!

—'Α, κύριε ντε Λαντέρν! Είπα ο Κογκολέν. (Κι' ο Λαντέρν σήκωσε, τότε, τ'α γουρλωμένα μάτια του, στην ξενόδοχισσα, σαν να ήθελε να της επιβεβαιώσει πως αυτός ήταν πού άποκαλούσαν έτσι.) 'Απ' αυτό φαίνονται τ'αριστοκρατικά σας γούστα. Το κρύο κοτόπουλο, κι' η δυο μπουκάλες του κρασιού απ' το Συρέν! Διάβολε!...

—Κυρά-Λεονάρδα! Έκανε πάλι ο Λαντέρν, όλο καμάρι. Βάλε ακόμα, μαζί με το κοτόπουλο, και κάποια δυο φέτες χοιρομέρι, κι' αντί κρασιού απ' το Συρέν, που ξυμίζει κάπως, δόστε μας τρεις μπουκάλες του Μακόν.

—Χοιρομέρι και κρασί απ' το Μακόν! φώναξε ο Κογκολέν. Διάβολε! Μόνο άνθρωποι, σαν την αφεντιά σας, ξέρουν να φάνε και να πιούνε! 'Εγώ θά γύρευα τυρί, και κρασάκι σκέτο... 'Α, κύριε ντε Λαντέρν, ποτέ δέν θά τολμούσα να γυρέψω πράγματα τόσο διαλεγτά, καθώς αυτά που είπατε, προωρισμένα μονάχα για τ'α παλάτια...

—Να πής του κυρίου μαρκησιού ότι θά γίνη αύριο, στις πέντε το απόγευμα! 'Η και το κλειδί της μικρής πορτούλας, που, ή έκλαμπρότης του δουξ του στέλνει...

—Καλησπέρα, Μπουργγκόν, καλησπέρα! τραύλισε ο Λαντέρν.

Το νέο αυτό πρόσωπο, χωρίς να δώσει προσοχή στον Κογκολέν, που θά τον πήρε, σίγουρα, για κανένα υπηρέτη του Σέν-Μάρς, πλησίασε τ'ο Λαντέρν, και του είπε:

—Νά πής του κυρίου μαρκησιού ότι θά γίνη αύριο, στις πέντε το απόγευμα! 'Η και το κλειδί της μικρής πορτούλας, που, ή έκλαμπρότης του δουξ του στέλνει...

Κι' αφού του έδωσε ένα φάκελλο, μέσα στον οποίο υπήρχε ένα χαρτί, έπειτα έφυγε σαν άστραπη, όπως είχε μιπή, ενώ ο Λαντέρν, μ' όλο του το μεθύσι, έβραζε προσεχτικά το κλειδί στην τσέπη του. 'Ο Μπουργγκόν είχε μιλήσει σιγανά, όμως ο Κογκολέν είχε ακούσει.

—Τι θά γίνη αύριο, στις πέντε; Και τί νόημα έχει το κλειδί; ψιθύρισε. Κι' έπειτα είπα δυνατά: Κύριε ντε Λαντέρν!

—Τι τρέχει, φίλε μου; Έκανε ο Λαντέρν, που, ακούγοντας τον τίτλο του ξανά, σκούπισε τ'α μάτια του, που έκλαιγαν απ' το κρασί και απ' την ικανοποίησι...

γνησιώτερο κρασί σας του 'Ανζού...

—'Επει' από μιάν ώρα, ο Κογκολέν κόντευε να πιστέψη πως ο Λαντέρν, ίσως ήταν δούξ, κάποιος δούξ μεταμφιεσμένος! 'Εκείνη τη στιγμή, έξη μουκάλες άδειες, άπάνω στο τραπέζι, μαρτυρούσαν την πολυτέλεια του! Κι' έξ' άλλου, ήταν τόσο μεθυσμένος, γιατί άδειαζε μόνος του όλ'α κληρες κούπες κρασί, ώστε έ-

κανε στον Κογκολέν προτάσεις, να τον προσλάβη, τάχα υπηρέτη του! Αυτός, όμως, που ήτανε τώρα χορτάτος, και θά μπορούσε ν' αφήσει τη νηστεία τριών, και παραπάνω, ημερών (είχε στομάχι μηρυκαστικού, που συμφορωνόταν στην περιστάσι), άπέκρουσε τις σχετικές προτάσεις, κι' άρχισε να τον λήη Λαντέρν, απλά και σκέτα...

Κι' ο Λαντέρν, γκρεμισμένος απ' τ'α ύψη του εφήμερου του μεγαλείου, έτοιμαζόταν να ρωτήσει την αίτια της εαφνικής έκείνης οικειότητος, της έλλειψως αυτής του σεβασμού—δταν άνοιξε το καπηλειού ή πόρτα, και μπήκε μέσα κάποιος άλλος, που, κι' έκείνος, φαινόταν από τ'ο έξωτερικό του, σαν υπηρέτης άρχοντοσπιτου.

—Καλησπέρα, Μπουργγκόν, καλησπέρα! τραύλισε ο Λαντέρν.

Το νέο αυτό πρόσωπο, χωρίς να δώσει προσοχή στον Κογκολέν, που θά τον πήρε, σίγουρα, για κανένα υπηρέτη του Σέν-Μάρς, πλησίασε τ'ο Λαντέρν, και του είπε:

—Νά πής του κυρίου μαρκησιού ότι θά γίνη αύριο, στις πέντε το απόγευμα! 'Η και το κλειδί της μικρής πορτούλας, που, ή έκλαμπρότης του δουξ του στέλνει...

Κι' αφού του έδωσε ένα φάκελλο, μέσα στον οποίο υπήρχε ένα χαρτί, έπειτα έφυγε σαν άστραπη, όπως είχε μιπή, ενώ ο Λαντέρν, μ' όλο του το μεθύσι, έβραζε προσεχτικά το κλειδί στην τσέπη του. 'Ο Μπουργγκόν είχε μιλήσει σιγανά, όμως ο Κογκολέν είχε ακούσει.

—Τι θά γίνη αύριο, στις πέντε; Και τί νόημα έχει το κλειδί; ψιθύρισε. Κι' έπειτα είπα δυνατά: Κύριε ντε Λαντέρν!

—Τι τρέχει, φίλε μου; Έκανε ο Λαντέρν, που, ακούγοντας τον τίτλο του ξανά, σκούπισε τ'α μάτια του, που έκλαιγαν απ' το κρασί και απ' την ικανοποίησι...

—Κύριε ντε Λαντέρν, είνε πολύ άργά! 'Αν μου τ'ο επιτρέπετε, θά σάς συνοδεύσω ως τ'ο σπίτι σας, προσφέροντάς σας το μπράτσό μου, γιατί δέν πρέπει, άνθρωπος σαν και σάς, να περπατάη μοναχός, στους δρόμους, τέτοιαν ώρα...

—'Εχεις δίκιο, φίλε μου! τραύλισε ο Λαντέρν, και σηκώθηκε, τρεκλίζοντας, απ' τ'ο κάθισμά του. Κι' έξ' άλλου, ή άποστολή του έληξε. 'Ελα, Κογκολέν! Μ'έλιο, κυρά-Λεονάρδα!...

—Χαίρετε, ώπου να σάς ξαναδώ, κύριε ντε Λαντέρν! Έκανε ή ξενοδόχισσα, που παρακολουθούσε με χαμόγελο τ'α φερσίματα του Κογκολέν, κι' έκανε μιάν αλαφρυάν υπόκλησι.

—'Ο Κογκολέν γούρλωσε τ'α μάτια, και θαύμασε την έτοιμότητά της. 'Ο Λαντέρν στάθηκε λίγο, με πολλή μεγαλοπρέπεια, κι' έπειτα κατευθύνθηκε στην πόρτα, με την άσπρη έκείνη άκαμψία, την υπερβολική, του μεθυσμένου, που νοιώθει ότι δέν του επιτρέπεται τ'ο τρέκλισμα...

—'Ωστε λοιπόν, είπα ο Κογκολέν, μόλις βρέθηκαν στο δρόμο μοναχοί,—ώστε λοιπόν, είχατε αναλάβει μιά σοβαρή άποστολή, άπόψε; Δέν άπορώ γι' αυτό, γιατί είσατε σπουδαίος διπλωμάτης... Και γι' αυτό, άκριβώς, σάς έμπιστεύθηκαν να πής το κυρίον μαρκησιού, ότι κάτι πρόκειται να γίνη κατά τις πέντε, αύριο τ'ο βράδυ...

—'Ακριβώς, στις πέντε, έτσι δέν μάς είπα ο Μπουργγκόν; Και πιστεύω, αύριο, να υπογραφη και τ'ο συμβόλαιο...

—Διάβολε! σκέφθηκε ο Κογκολέν. Θά υπογραφη, λοιπόν, συμβόλαιο;...

—'Ο Λαντέρν σταμάτησε, κι' αυτό, έπειδή ή λέξεις έβγαιναν με κόπο απ' τ'α χείλη του. 'Ο Κογκολέν, δατότος, τέντωνε τ'αυτί του, και καιροφυλακτούσε τί θά πη...

—Διάβολε! είπα. 'Αν υπογράφουν το συμβόλαιο που λέτε, τότε ο γάμος δέν θ' άργήση, φυσικά;...

—Δέν θ' άργήση;! είπα ο Λαντέρν, σαρκαστικά. "Α! ά! Δες τ'α σπίτι πώς χορεύουν!... Χορεύουν για τ'ο γάμο! είπα ο Κογκολέν.

—Δέν τ'ο ξέρω! Ποτέ μου δέν την έχω ιδή τη δεσποινίδα ν' 'Αγκουλέμ, δέν την αντίκρισα ποτέ μου, ως τώρα... 'Ο Κογκολέν, που ήτανε σκυμμένος, για ν' άποσπασή, πλωμάτης! Στις πέντε, τ'ο συμβόλαιο! Στις έξη, θά εύλογηθούν τ'α στέφανα... Αυτό είν' όλο!...

—Αυτό είν' όλο, βέβαια! είπα ο Κογκολέν. Αυτό θά πη να είσαι διπλωμάτης! Και θά παρευρεθής στο γάμο, φυσικά, κύριε ντε Λαντέρν; 'Ο γάμος, δέν είνε δυνατόν να παντρευτή χωρίς έσας, πιστεύω;...

—'Ο Λαντέρν κάθισε καταγής, κι' έχωσε τ'α χέρια του, για να παστή, στο λασπομένο δρόμο.

—'Εχει γούστο δά! Έκανε

αύστηρά. Δέν λείπει, παρ' αυτό: Νά παντρευτή ο κύριος μαρκήσιος, κι' εγώ να μ'ο βρίσκομαι στο γάμο του! (—'Ω! ά! Έκανε ο Κογκολέν, μ' άνατριχίλα.) Τί λέγαμε, λοιπόν; 'Α, ναί! 'Αφού ο γάμος θά γίνη αύριο, θάχουμε γλέντι! Γι' αυτό, κι' εγώ, σε προσκαλώ, καλέ μου Κογκολέν! Θέλω... Τ'ο θέλω νάρθης! 'Αλλά θέλω, μπροστά στο Μπουργγκόν, και στην άλλη υπηρεσία του δουκός, να με λές... δηλαδή, να με φωνάξης...

—'Εννοια σας, θά σάς πω μ' όλους τους τίτλους σας, μη φοβάστε, κύριε ντε Λαντέρν!... —Κογκολέν, έλα να σε φιλήσω! Έκανε ο Λαντέρν, όλος διάχυσι, και κλαίγοντας απ' την κρασσοκατάνυξι...

—Αύριο! φώναξε ο Κογκο-

—'Οχι, όχι! Έκανε ο Κογκολέν, και βοήθησε τον άμφιτρώονά του, να σηκωθή μέσ' από τις λάσπες, είτε γιατί έλιπιζε κατί, άκόμα, να τ'ο ξεκολλήση, είτε από άπλην εύγνωμοσύνη, για τ'ο ωραίο τραπέζι που τον φίλεψε. Νά, έτσι! Πιαστήτε απ' τόν δμο μου, γερά! Και τώρα, δρόμο! 'Αλλά μιά και με καλέσατε στο γλέντι, δέν μου είπατε και πού πρέπει να ρθώ...

—Μαρέ! είπα ο Λαντέρν, σκάδοντας στα γέλια. Και δέν μπαίνουμε άμέσως, από τώρα; Θάμαστε, μιά και καλή, από τ' άποψε κιάλας, για τ'ο γλέντι...

—Νά μπορούμε, αλλά πού;...

—Νά, έκεί μέσα! είπα ο Λαντέρν, πού, ύστερ' από μερικές άνώφελες άπόπειρες, τ'α

σε τόσο καλά, ώστε, σε λίγο, τ'ο κλειδί πέρασε στην τσέπη τη δική του, δίχως ο Λαντέρν να πάρη μυρουδιά...

—Φαίνεται πως τ'ο κλειδί θά χάθηκε! είπα, τότε, ο Κογκολέν. Κι' έξ' άλλου, πού καλά για σάς, θάνα να πάτε σπίτι σας... 'Ακούστε πού σάς λέω! Θάσαστε πού κεφάτος, αύριο, για τ'ο μεγάλο γλέντι... 'Εμπρός, έλάτε! Πού κάθεται τ' αφεντικό σας;...

—'Οδός 'Αγίου 'Αντωνίου! τραύλισε ο Λαντέρν, κι' άφέθηκε στη διάθεσι του Κογκολέν, που τόν πήρε, πάλι, απ' τ'ο χέρι, και τόν τράβηξε στο δρόμο.

Σε λίγο έφτασαν στο μέρος που ύπέδειξε, και πού βρισκόταν σε δυο λεπτόν απόστασι, απ' την οδό Ριγωτών. 'Ο Κογκολέν έσπρωξε μιά χαμηλή αλόπορτα, και την άνοιξε. 'Ο Λαντέρν, όμως, έννοωσε, σώνει και καλά, να τόν σφίξη μέσ' στην άγκαλιά του...

—Αύριο, λοιπόν, όπως τ'α είπαμε... Δέν θά με γελάξης, χρυσέ μου Κογκολέν!...

—Ναί! Αύριο... ή έλλοτε! Δέν ξέρω... ξεφτάται!...

Και τη στιγμή που ο Λαντέρν έτοιμαζόταν, με τη μεγαλοπρεπή περπατησιά του, να δρασκέλιση τ'ο κατόφλι, ο Κογκολέν τόν βάσταξε από τ'ο χέρι:

—Θέλετε, τώρα, να σάς πω και κάτι που ν' άξίζει;...

—Μίλα, μίλα ελεύθερα, μοναδικέ μου φίλε! Δέχομαι την κάθε συμβουλή σου...

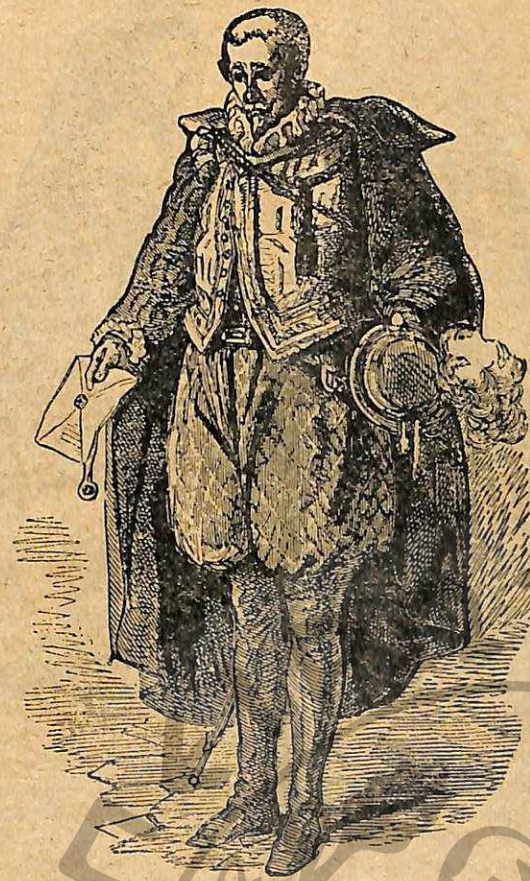
Κι' ο Λαντέρν έσκυψε, κι' έβαλε τ'ο χέρι του στ'αυτί του, για ν' άκούση πού καλά τί θά τού πη.

—'Αξίέ μου σύντροφε και φίλε, είπα ο Κογκολέν, άκού το καί βάσταχ' το καλά μέσ' στο μυαλό σου: 'Από δω και στο έξης, μην έμπιστεύεσαι αυτούς που θά σε λένε κύριο ντε Λαντέρν! Ξέρε ότι παντού όπου υπάρχει, ένας χαζός που κολακεύεται, κι' ένας πονηρός που κολακεύει, ο χαζός πληρώνει, πάντα, τ'α σπαμένα! Και τώρα, γεια σου, στο καλό, Λαντέρν!...

XXX

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΣΤΑΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΓΚΙΖΕΛΛΑΣ

Τ'ο προηγούμενο κεφάλαιο, αντίγραμμένο, κατά λέξι σχεδόν, απ' τ' 'Απομνημονεύματα του Κογκολέν, ('Αμστερνταμ, 1628), έξηγγε πολύ καλά στον άναγνώστη, τ'ο λόγο, ο οποίος, την άλλη μέρα, στις τέσσαρες τ' άπογεύμα, έκανε τόν Ιππότη Καπεσταν να τρέχη στην οδό Ριγωτών, άπελπισμένος, ή μάλλον μανιασμένος! 'Ο Κογκολέν, έπειτα από μερικούς διαταγμούς, δταν πλησίαζε ή ώρα, που ο Μπουργγκόν είχε είπη στον Λαντέρν, τού τ'α φέρωσε όλο—και τού τ'α είπα, με τ'ο νι και με τ'ο σίγμα... Και τώρα; Τί γύρευε ο Καπεσταν; Κι' αυτός δέν ήξερε!

Το έδωσε έναν φάκελλο, μέσα στον οποίο υπήρχε ένα κλειδί...

λέν. Αύριο! Μπροστά σ' όλο τόν κόσμο... 'Η κοπέλλα θάνα άμορφη, πιστεύω, δέν είν' έτσι;...

—'Εκεί σταμάτησε τ'αμάξι, που παρακολουθούσε έκείνος ο άρχιεός Λαφφειμάς! σκέφθηκε ο Κογκολέν. 'Ολα, τώρα, είνε ολοφάνερα... 'Α, φτωχέ μου Ιππότη Καπεσταν! Τί βλαστήμιες θά μουγκρίζεις, αύριο!...

—'Ας μπορούμε! είπα ο Λαντέρν, άποφασιστικά. 'Εχω στην τσέπη τ'ο κλειδί της πίσω πόρτας...

—Δόστε μου ν' άνοιξω! είπα ο Κογκολέν, δίχως καμιά τύψη συνεδήσεως—αυτό πρέπει να τ'ομολογήσουμε...

Πέρασαν μερικά λεπτά, ώπου ο Λαντέρν να καταφέρη ν' ανακαλύψη, μέσ' στην τσέπη του, τ'ο κλειδί που τούδωσε ο υπηρέτης του δουκός ν' 'Αγκουλέμ. 'Ο Κογκολέν τόν βοήθησε σ' αυτό, και τόν βοήθη-

—Κογκολέν! βόγγηξε ο Λαντέρν. Μη μ' αφήνεις μοναχό. Μη μ' αφήνεις!...

Γιατί τραβούσε στην όδο Ριγών; Θάμπαινε, τάχα, στη μικρή πορτούλα, της οποίας το κλειδί είχε στην τσέπη του; Και με ποιά δικαίωμα θα τόκωνε αυτό; Τραβούσε, χωρίς κι αυτός να ξέρη, σαν το φύλλο το σπρωγμένο απ' τον άνεμο... Έφτασε στην όδο των Ριγών, σαν τρελλός, μ' ανάστατη καρδιά, με τρικυμιαμένο το κεφάλι. Πήγε ίσια στην πόρτα του μεγάρου. Πήγε ίσια, δίχως δισταγμό, αν και βλαστημούσε, ο ίδιος, τις κινήσεις του: —Γιατί νάρθω ως αυτό το σπίτι, αφού δεν έχω το δικαίωμα να μω ;

Ενώ έλεγε αυτά, βρέθηκε μπροστά στην πόρτα. Έβαλε το κλειδί στην κλειδαριά, μπήκε μέσα, και ξανάσπρωξε την πόρτα, δίχως να την κλείσει εντελώς. Αυτό δεν τόκανε, βέβαια, επίτηδες, αλλά κι αυτός δεν ήξερε τί έκανε! Ένοιωθε, μόνο, πως αυτό που έκανε, ήταν κάτι έξωφρενικό — και μολονότι τόνωνε πολύ καλά αυτό, εξακολουθούσε να το κάνει... Είδε μια σκάλα, στρωμένη με χαλί, και την ανέβηκε, μηχανικά. Μια πόρτα βρέθηκε μπροστά του — την άνοιξε κι αυτή. Βρέθηκε, τότε, σε μία μεγάλη αίθουσα, όπου, σαν μέσα σ' όνειρο, είδε στον τοίχο, αντίκρυ, κρεμασμένη, μιάν εικόνα του Καρόλου του Έννατου, βαλμένη μέσα σε χρυσή κορνίζα...

Την αίθουσα αυτή, με την πολυτελέστατη επίπλωσι, όλη από ξύλο σκαλιστό, και με πολυθρόνες, σαν κι αυτές που είχε ιδη, μέσ' στη βασιλική κρεβάτοκάμαρα, ο Καπεστάν την πέρασε, χωρίς να σταματήσει.

—Ω! είπτε από μέσα του. Δεν θα βρώ, λοιπόν, κανένα, ψυχή, να κουβεντιάσω, εδώ μέσα... Θέλω να τη δω... να της μιλήσω...

Είχε μπή, τώρα, σε μιάν άλλη αίθουσα, μικρότερη και σκοτεινή, που δε φαινόταν να έχει καμμιάν έξοδο. Τότε σταμάτησε, πήρε βαθειά ανάσα, και εξαφικά, ξεσκότισε, κατάλαβε τη δύσκολή του θέση...

Κατάλαβε τί τρέλλα είχε κάνει! Σε λίγο, κάποιος θάμπαινε, κάποιος θα τον τσάκωναν εκεί, κι' όλοι, με το δίκιο τους, θα πίστευαν πως είχε έρθει να κατασκοπεύσει, για λογαριασμό του βασιλέως! Και μάλιστα, αφού ήταν γνωστό πως ο δούξ του Άγκουλέμ συνωμοτούσε, και πως ο ίδιος είχε, λίγον καιρό προηγουμένως, σπύγειας της όδοι Ντωφίν, αντιληφθεί μερικά του μυστικά!

Ένας κρύος ιδρώτας τον έλουσε...

—Τί έκανα! Τί έκανα! ψιθύρισε. Κι' αν, άκόμα, τους όμολογήσω, ότι ή ζήλεια κι' ή απειλυσία μ' έσπρωξαν να ρθώ ως εδώ μέσα, ποιος θα με πιστέψει; Κανένας! Ούτ' εκείνη!

Και με τη σκέψη, ότι εκείνη θα τον όποιαζόταν, πως είχε πάει να κατασκοπεύσει, ένοιωθε να του κόβονται τ' ήπατα... Τη στιγμή εκείνη, τινάχτηκε, μ' ένα ρίγος τρόμου!

Κάποιοι είχαν μπή μέσ' στη μεγάλη αίθουσα! Άκουσε δυό ή τρείς φωνές, να κουβεντιάσουν άναμεταξύ τους! Κι' ο Καπεστάν, που είχε δη, τόσες φορές, το χάρο, στη ζωή του, δίχως την παραμικρή τρεμούλα, άρχισε να τρέμη σαν παιδάκι, και σκέφθηκε με μιάς: —Είμαι χαμένος!...

Και ξαφνικά, με μιά μετάπτωση πολύ συνθησιμένη του, άνορθώθηκε προκλητικός, κάνοντας μιά τρελλή, ήρωική χειρονομία. Ο Ιππότης έξεπασε στα γέλια, και φώναξε: —Μπα! Θα πεθάνω μιά φορά που θα πεθάνω!...

—Όχι, όχι, δεν πρέπει να πεθάνετε! ψιθύρισε μιά γλυχή, μ' ένα ρίγος τρόμου!

Κάποιοι είχαν μπή μέσ' στη μεγάλη αίθουσα! Άκουσε δυό ή τρείς φωνές, να κουβεντιάσουν άναμεταξύ τους! Κι' ο Καπεστάν, που είχε δη, τόσες φορές, το χάρο, στη ζωή του, δίχως την παραμικρή τρεμούλα, άρχισε να τρέμη σαν παιδάκι, και σκέφθηκε με μιάς: —Είμαι χαμένος!...

Και ξαφνικά, με μιά μετάπτωση πολύ συνθησιμένη του, άνορθώθηκε προκλητικός, κάνοντας μιά τρελλή, ήρωική χειρονομία. Ο Ιππότης έξεπασε στα γέλια, και φώναξε: —Μπα! Θα πεθάνω μιά φορά που θα πεθάνω!...

—Όχι, όχι, δεν πρέπει να πεθάνετε! ψιθύρισε μιά γλυχή, μ' ένα ρίγος τρόμου!

Κάποιοι είχαν μπή μέσ' στη μεγάλη αίθουσα! Άκουσε δυό ή τρείς φωνές, να κουβεντιάσουν άναμεταξύ τους! Κι' ο Καπεστάν, που είχε δη, τόσες φορές, το χάρο, στη ζωή του, δίχως την παραμικρή τρεμούλα, άρχισε να τρέμη σαν παιδάκι, και σκέφθηκε με μιάς: —Είμαι χαμένος!...

Η Βιολέττα πήγε και στάθηκε κοντά στην Γκιζέλλα

κειά κι' επιτακτική, συγχρόνως, φωνή, πίσω του...

Ο Καπεστάν έκανε έντρομος μεταβολή — και βρέθηκε απέναντι σε μιά γυναίκα που τόν κτύπαζε, μ' ένα χαμόγελο στα χείλη, μόλις όρατό μέσ' στο σκοτάδι. Παρά το ντύσιμό της το πολυτέλες, την άναγνώρισε άμέσως!

—Η νεράιδα του Μεντόν!... τραύλισε, έκθαμβος.

Από πού, τάχα, νάχε μπή; Από ποιά πόρτα του σπιτιού κρυφή; Έξω φρενών ο Ιππότης, σαν άνθρωπος που βλέπει όπτασία, μιά στιγμή πίστεψε στο υπερφυσικό! Η άγνωστη, του πήρε, τότε άπαλά το χέρι, και του έπτε, πιο άπαλά άκόμα:

—Αν σείς πεθάνετε, ποιος θα προσέχεις χριστογεννηιατικό φύλλο της «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ — ΜΕ 60 ΣΕΛΙΔΕΣ

Θαύμα περιεχομένου και εμφανίσεως

ΔΡΑΧΜΕΣ 4

θα προστατεύσει, και ποιος θα σώσει την κόρη μου;

—Την κόρη σας! έπτε ο Ιππότης, με παλμό.

—Τη Γκιζέλλα! ξαναείπτε ή Βιολέττα.

—Τη Γκιζέλλα! ψιθύρισε κι' ο Καπεστάν, χαμένος, θαμπωμένος. Είπατε πως πρέπει να τη σώσω;! Έγώ;! «Α, κυρία, εξηγήστε μου!...

—Σιωπή! έκανε ή Βιολέττα. Άκούστε!...

Έβαλε το δάχτυλο στα χείλη, και με τ' άμάτια έδειξε την πόρτα, που συγκοινωνούσε με την διπλανή αίθουσα. Πραγματικά, κάποιος μιλούσαν, τώρα, μέσα. Ο Καπεστάν γνώρισε τις φωνές, και να τί άκουσε:

—Ε, λοιπόν, έλεγε χαρού-

κα ντ' Άγκουλέμ, τον πατέρα της κόρης, κι' έπειτα, άλληλο-διαδόχως, το δούκα του Γκιζ, αντιπροσωπεύοντας τον πατέρα του γαμπρού, και τούς μάρτυρες, καθένα χωριστά. «Όλοι βεβαίως αν πως ήσαν παρόντες. Ο συμβολαιογράφος, τότε, φώναξε:

—Η ευγενεστάτη δεσποινίς Γκιζέλλα, μοναχοκόρη του έκλαμπροτάτου Καρόλου, κόμητος της Ωβέρνης, δούκος του Άγκουλέμ;...

—Παρούσα, κύριε! άποκρίθηκε, με φωνή σταθερή ή Γκιζέλλα.

—Έρρίκος ντε Ρυζέ, άρχων ντ' Εφφιά, μαρκήσιος ντε Σέν-Μάρς;...

—Παρών, κύριε! άποκρίθηκε, τρεμουλιαστή κι' ύποκωφη, ή φωνή του άρραβωνιαστικού.

—Πάει πια! Πάει πια, τελείωσε! τραύλισε ο Καπεστάν, παραπαίνοντας.

Μά την ίδια στιγμή, ή Βιολέττα, τον παραμέρισε άπτόμα, με μιά ζωηρή χειρονομία, και μπήκε μέσ' στη σάλα, λέγοντας:

—Μιά τέτοια τελετή, δεν είναι δυνατόν να γίνει, χωρίς την παρουσία της κομήσσης της Ωβέρνης, δούκισσης ντ' Άγκουλέμ, μητέρας της μνηστής: Κύριοι, είμαι, κι' εγώ, παρούσα!...

Τρόμος, έλπίδα, άπερίγραπτη κατάπληξη, θαυμασμός μπροστά σε τόσην όμορφιά, μπερδεμένα, όλ' αυτά τα συναισθήματα μαζί, ζωγραφίστηκαν, για ένα δευτερόλεπτο, στα πρόσωπα των παρευρισκόμενων! Η Βιολέττα είχε μπή, στην αίθουσα, με βήμα μεγαλοπρεπές, αλλά, συγχρόνως, και χαριτωμένο. Φορούσε μιάν άσπρόμαυρη τουαλέττα, με άσημένιους, λαμπρούς κυματισμούς. Είχε ριγμένο στους λεπούς της ώμους, μ' άσσυγκριτη, άρχοντική ευγένεια, το πανωφόρι, με το μεγάλο γιακά, που συνθησιόταν τότε στην αύλη Καρόλου του Έννατου. Στα μάλλια της άστραφτε, όλο μεγάλη άστρα διαμαντένια, ένα έξαισιο στέμμα δουκικό. Και με το άπλανές, χαμένο βλέμμα της, με το φευγαλέο της χαμόγελο, με το σπασμωδικό, άλλά και λυγρό, συγχρόνως, βήμα της, είχε τη μυστηριώδη όμορφιά βασιλοπούλας των παραμυθιών... Η Βιολέττα, μόλις μπήκε μέσα, πήγε και στάθηκε κοντά στη Γκιζέλλα.

—Μητέρα! φώναξε ή Γκιζέλλα, φλογερά, κι' έπειτα, από μέσα της, ψιθύρισε: Νά, λοιπόν, που κράτησες δτι μου ύποσχέθηκες, όταν σου φανέρωσα το μυστικό καμιά μου!...

—Μαριόν! Γλυκειά μου Μαριόν! σκέφθηκε ο Σέν-Μάρς, με καρδιοχτύπι, και γεμάτος απ' την ίδια την έλπίδα. Μηπως είν' έξ ούρανο βοήθεια, αυτή;...

—Κύριε, είπτε γρήγορα ο δούξ του Άγκουλέμ, γυρίζοντας στο συμβολαιογράφο, σάς κατέστησα ένήμερο, μου φαίνεται, της θλιβερής διανοητικής

καταστάσεως της άτυχους δουλίσσης... Ο δούξ του Γκιζ κι' οι μάρτυρες, ύποκλήθηκαν άμέσως, μπρος στη Βιολέττα, με το βαθύν έκείνο σεβασμό, το γεμάτο θαυμασμό σιωπηλό, που προδίδει τη βαθειά συγκίνησι, την ευλάβεια και την ύποταξη. Συγχρόνως ο δούξ του Άγκουλέμ της έδινε το χέρι, και την ώδηγούσε σ' ένα καθίσμα. Και μιά στιγμή, όταν έκείνη κάθισε, την κτύπαζε με μυστικό καμιά μου!...

—Καρία, νά ο μαρκήσιος ντε Σέν-Μάρς, που πρόκειται να κάνει ευτυχισμένη την άγαπημένη κόρη μου... Δίνω το λόγο μου γι' αυτό, κυρία! πρόσθεσε ο νεαρός μαρκήσιος.

Η Βιολέττα κάρφωσε άπάνω του τα βαθυγάλανα και διωγής της μάτια, κι' έπ' πολλή άωρη, τον κτύπαζε άκίνητη. Πέρας' ένα λεπτό αγωνιάδους σιωπής, στη σάλα. Και τότε, πά-

λι, ξαφνικά, άκούστηκε ή φωνή της, που ξαναμιλούσε:

—Ω, τί χλωμός που είσαι! Δόστε μου το χέρι σας! Θέλω να δω το χέρι σας! «Α, εγώ ξέρω και διαβά-ζω την τύχη, μέσ' στο χέρι σας! (Κ' έσκα σ' ένα γέλιο στριγγό και δούνατο πιάνοντας το χέρι του Σέν-Μάρς). Μ' έχει διδάξει ή μητέρα μου, στην τέχνη αυτή!... Κι' ή μητέρα μου, άγαπητοί μου κύριοι, ξέρετε, βέβαια, πως ήτανε μιά γύφτισσα...

—Κύριοι, κύριοι! τραύλισε, κατάχλωμος, ο δούξ. Η μητέρα της ήταν μιά Μονταγκ... μιά δούκισσα! Ο γυιός του Καρόλου του Έννατου δεν θα καταδεχότανε ποτέ να πάρη

—Κύριοι, κύριοι! τραύλισε, κατάχλωμος, ο δούξ. Η μητέρα της ήταν μιά Μονταγκ... μιά δούκισσα! Ο γυιός του Καρόλου του Έννατου δεν θα καταδεχότανε ποτέ να πάρη

—Κύριοι, κύριοι! τραύλισε, κατάχλωμος, ο δούξ. Η μητέρα της ήταν μιά Μονταγκ... μιά δούκισσα! Ο γυιός του Καρόλου του Έννατου δεν θα καταδεχότανε ποτέ να πάρη

—Κύριοι, κύριοι! τραύλισε, κατάχλωμος, ο δούξ. Η μητέρα της ήταν μιά Μονταγκ... μιά δούκισσα! Ο γυιός του Καρόλου του Έννατου δεν θα καταδεχότανε ποτέ να πάρη

—Κύριοι, κύριοι! τραύλισε, κατάχλωμος, ο δούξ. Η μητέρα της ήταν μιά Μονταγκ... μιά δούκισσα! Ο γυιός του Καρόλου του Έννατου δεν θα καταδεχότανε ποτέ να πάρη

—Κύριοι, κύριοι! τραύλισε, κατάχλωμος, ο δούξ. Η μητέρα της ήταν μιά Μονταγκ... μιά δούκισσα! Ο γυιός του Καρόλου του Έννατου δεν θα καταδεχότανε ποτέ να πάρη

—Κύριοι, κύριοι! τραύλισε, κατάχλωμος, ο δούξ. Η μητέρα της ήταν μιά Μονταγκ... μιά δούκισσα! Ο γυιός του Καρόλου του Έννατου δεν θα καταδεχότανε ποτέ να πάρη

—Κύριοι, κύριοι! τραύλισε, κατάχλωμος, ο δούξ. Η μητέρα της ήταν μιά Μονταγκ... μιά δούκισσα! Ο γυιός του Καρόλου του Έννατου δεν θα καταδεχότανε ποτέ να πάρη

—Κύριοι, κύριοι! τραύλισε, κατάχλωμος, ο δούξ. Η μητέρα της ήταν μιά Μονταγκ... μιά δούκισσα! Ο γυιός του Καρόλου του Έννατου δεν θα καταδεχότανε ποτέ να πάρη

—Κύριοι, κύριοι! τραύλισε, κατάχλωμος, ο δούξ. Η μητέρα της ήταν μιά Μονταγκ... μιά δούκισσα! Ο γυιός του Καρόλου του Έννατου δεν θα καταδεχότανε ποτέ να πάρη

—Κύριοι, κύριοι! τραύλισε, κατάχλωμος, ο δούξ. Η μητέρα της ήταν μιά Μονταγκ... μιά δούκισσα! Ο γυιός του Καρόλου του Έννατου δεν θα καταδεχότανε ποτέ να πάρη

—Κύριοι, κύριοι! τραύλισε, κατάχλωμος, ο δούξ. Η μητέρα της ήταν μιά Μονταγκ... μιά δούκισσα! Ο γυιός του Καρόλου του Έννατου δεν θα καταδεχότανε ποτέ να πάρη

—Κύριοι, κύριοι! τραύλισε, κατάχλωμος, ο δούξ. Η μητέρα της ήταν μιά Μονταγκ... μιά δούκισσα! Ο γυιός του Καρόλου του Έννατου δεν θα καταδεχότανε ποτέ να πάρη

—Κύριοι, κύριοι! τραύλισε, κατάχλωμος, ο δούξ. Η μητέρα της ήταν μιά Μονταγκ... μιά δούκισσα! Ο γυιός του Καρόλου του Έννατου δεν θα καταδεχότανε ποτέ να πάρη

—Κύριοι, κύριοι! τραύλισε, κατάχλωμος, ο δούξ. Η μητέρα της ήταν μιά Μονταγκ... μιά δούκισσα! Ο γυιός του Καρόλου του Έννατου δεν θα καταδεχότανε ποτέ να πάρη

—Κύριοι, κύριοι! τραύλισε, κατάχλωμος, ο δούξ. Η μητέρα της ήταν μιά Μονταγκ... μιά δούκισσα! Ο γυιός του Καρόλου του Έννατου δεν θα καταδεχότανε ποτέ να πάρη

—Κύριοι, κύριοι! τραύλισε, κατάχλωμος, ο δούξ. Η μητέρα της ήταν μιά Μονταγκ... μιά δούκισσα! Ο γυιός του Καρόλου του Έννατου δεν θα καταδεχότανε ποτέ να πάρη

λι, ξαφνικά, άκούστηκε ή φωνή της, που ξαναμιλούσε:

—Ω, τί χλωμός που είσαι! Δόστε μου το χέρι σας! Θέλω να δω το χέρι σας! «Α, εγώ ξέρω και διαβά-ζω την τύχη, μέσ' στο χέρι σας! (Κ' έσκα σ' ένα γέλιο στριγγό και δούνατο πιάνοντας το χέρι του Σέν-Μάρς). Μ' έχει διδάξει ή μητέρα μου, στην τέχνη αυτή!... Κι' ή μητέρα μου, άγαπητοί μου κύριοι, ξέρετε, βέβαια, πως ήτανε μιά γύφτισσα...

—Κύριοι, κύριοι! τραύλισε, κατάχλωμος, ο δούξ. Η μητέρα της ήταν μιά Μονταγκ... μιά δούκισσα! Ο γυιός του Καρόλου του Έννατου δεν θα καταδεχότανε ποτέ να πάρη

—Κύριοι, κύριοι! τραύλισε, κατάχλωμος, ο δούξ. Η μητέρα της ήταν μιά Μονταγκ... μιά δούκισσα! Ο γυιός του Καρόλου του Έννατου δεν θα καταδεχότανε ποτέ να πάρη

—Κύριοι, κύριοι! τραύλισε, κατάχλωμος, ο δούξ. Η μητέρα της ήταν μιά Μονταγκ... μιά δούκισσα! Ο γυιός του Καρόλου του Έννατου δεν θα καταδεχότανε ποτέ να πάρη

—Κύριοι, κύριοι! τραύλισε, κατάχλωμος, ο δούξ. Η μητέρα της ήταν μιά Μονταγκ... μιά δούκισσα! Ο γυιός του Καρόλου του Έννατου δεν θα καταδεχότανε ποτέ να πάρη

—Κύριοι, κύριοι! τραύλισε, κατάχλωμος, ο δούξ. Η μητέρα της ήταν μιά Μονταγκ... μιά δούκισσα! Ο γυιός του Καρόλου του Έννατου δεν θα καταδεχότανε ποτέ να πάρη

—Κύριοι, κύριοι! τραύλισε, κατάχλωμος, ο δούξ. Η μητέρα της ήταν μιά Μονταγκ... μιά δούκισσα! Ο γυιός του Καρόλου του Έννατου δεν θα καταδεχότανε ποτέ να πάρη

—Κύριοι, κύριοι! τραύλισε, κατάχλωμος, ο δούξ. Η μητέρα της ήταν μιά Μονταγκ... μιά δούκισσα! Ο γυιός του Καρόλου του Έννατου δεν θα καταδεχότανε ποτέ να πάρη

—Κύριοι, κύριοι! τραύλισε, κατάχλωμος, ο δούξ. Η μητέρα της ήταν μιά Μονταγκ... μιά δούκισσα! Ο γυιός του Καρόλου του Έννατου δεν θα καταδεχότανε ποτέ να πάρη

—Κύριοι, κύριοι! τραύλισε, κατάχλωμος, ο δούξ. Η μητέρα της ήταν μιά Μονταγκ... μιά δούκισσα! Ο γυιός του Καρόλου του Έννατου δεν θα καταδεχότανε ποτέ να πάρη

—Κύριοι, κύριοι! τραύλισε, κατάχλωμος, ο δούξ. Η μητέρα της ήταν μιά Μονταγκ... μιά δούκισσα! Ο γυιός του Καρόλου του Έννατου δεν θα καταδεχότανε ποτέ να πάρη

—Κύριοι, κύριοι! τραύλισε, κατάχλωμος, ο δούξ. Η μητέρα της ήταν μιά Μονταγκ... μιά δούκισσα! Ο γυιός του Καρόλου του Έννατου δεν θα καταδεχότανε ποτέ να πάρη

—Κύριοι, κύριοι! τραύλισε, κατάχλωμος, ο δούξ. Η μητέρα της ήταν μιά Μονταγκ... μιά δούκισσα! Ο γυιός του Καρόλου του Έννατου δεν θα καταδεχότανε ποτέ να πάρη

—Κύριοι, κύριοι! τραύλισε, κατάχλωμος, ο δούξ. Η μητέρα της ήταν μιά Μονταγκ... μιά δούκισσα! Ο γυιός του Καρόλου του Έννατου δεν θα καταδεχότανε ποτέ να πάρη

—Κύριοι, κύριοι! τραύλισε, κατάχλωμος, ο δούξ. Η μητέρα της ήταν μιά Μονταγκ... μιά δούκισσα! Ο γυιός του Καρόλου του Έννατου δεν θα καταδεχότανε ποτέ να πάρη

—Κύριοι, κύριοι! τραύλισε, κατάχλωμος, ο δούξ. Η μητέρα της ήταν μιά Μονταγκ... μιά δούκισσα! Ο γυιός του Καρόλου του Έννατου δεν θα καταδεχότανε ποτέ να πάρη

—Κύριοι, κύριοι! τραύλισε, κατάχλωμος, ο δούξ. Η μητέρα της ήταν μιά Μονταγκ... μιά δούκισσα! Ο γυιός του Καρόλου του Έννατου δεν θα καταδεχότανε ποτέ να πάρη

—Κύριοι, κύριοι! τραύλισε, κατάχλωμος, ο δούξ. Η μητέρα της ήταν μιά Μονταγκ... μιά δούκισσα! Ο γυιός του Καρόλου του Έννατου δεν θα καταδεχότανε ποτέ να πάρη

θανάτου. «Ω, νέε μου, προσέ-χετε, προσέχετε! Βλέπω... βλέπω καθαρά στημένο το ίκρίω-μα, και το κεφάλι του Σέν-Μάρς να πέφτει, κάτω απ' το πε-λέκι του δημίου!...

Ο Σέν-Μάρς έβγαλε μιά φωνή, κι' έκανε λίγα βήματα πιδ πίσω. Η Γκιζέλλα έβγαλε, κι' έκείνη, ένα βόγγο, και σκέ-πασε τ' άμάτια με τ' άχέρια. Οί άλλοι όλοι, βαστούσαν την άναπνοή τους. Έξω φρενών, ο δούξ του Άγκουλέμ, ώρμησε προς τη Βιολέττα, μ' ένα μου-γκρητό λύσσα και τρόμου:

—Λόγια τρελλής, λόγια τρελ-λής, αλλοίμονο! Μην άκούτε τί λέει, κύριοί μου!...

Η Βιολέττα τον σταμάτησε με μιά χειρονομία. Σηκώθηκε όρθη, έπιβλητική και άπαρά-

—Ω! ψιθύρισε ή Γκιζέλλα, πέφτοντας μέσ' στην άγκαλιά της. Γιατί τώρα να ξαναθυιά-σαι τ' άπερασμένα και φριχτά έκείνα πράγματα;...

Ο δούξ του Άγκουλέμ σκού-πισε τον κρόον ιδρώτα, που μούσκευε το μέτωπό του. Οί άλλοι έμεναν άναυδοι, κατά-πληκτοι, καρφωμένοι, άκίνητοι στη θέσι τους...

—Τό ίκρίωμα! ξαναπ' ή Βιο-λέττα, παραμερίζοντας άπαλά την κόρη της. Σε τί πράγμα να-χε φταίξει ή μητέρα μου; Δεν ξέρω, δε θυμάμαι! Κι' όμως την πήγαν, για να την κρεμά-σουν! Κι' αν γλύτωσε απ' την κρεμάλλα, αν ο λσός, ο συνα-γμένος στής Γρέθης την πλα-τεία, φώναξε, όλος, να της δώσουν χάρη, είναι γιατί τη στιγμή που άπλωνε το χέρι ο δήμιος άπάνω της, έμπηξε τ' άνογια της γέννας! Και τ' ό πρώτο πράγμα που είδανε τ' άμάτια μου, τη στιγμή που τ' άνογια, πρώτη φορά, σ' όν κόσμο, ήταν ή κρεμάλλα, ή κρεμάλλα! Κι' ένας άνθρωπος με πήρε και μ' άνάθρεψε, ένας άνθρωπος, πιδ πονετικός από τούς άλλους...

Η Βιολέττα χαμήλωσε τ' άμάτια, και ψιθύρισε: —Τό φτωχό τον Κλαύδιο! Τ' όνομά του, κύριοί μου, ήταν Κλαύδιο! Ήταν ο δήμιος, ο δήμιος ο ίδιος!...

—Φοίκη! μούγκρισε ο δούξ του Γκιζ.

—Φοίκη! φώναξε, τότε, κι' ο Σέν-Μάρς.

Η Γκιζέλλα έκλαιγε. Ο δούξ του Άγκουλέμ άφριζε κι' έτριζε τ' άόντια απ' τη λύσα-σα του! Ένοιωθε πως αυτή ή άποκάλυψη, όσο κι' αν προε-χόταν εκ μέρους μιάς τρελ-λής, θα μπορούσε να δημιουρ-γήσει μιά φήμη αλλόκοτη, γύ-ρω στ' όνομά του...

—Κάρολε! εξακολουθούσε ή Βιολέττα, σαν να παραμιλού-σε. Φαίνεται πως μιά φριχτή κατάρα βαρύνει τις γυναίκες της γενιάς μου! Κάρολε! Δεν θέλω ή κόρη μου να ύπο-φέρη, όπως ύπέφερα εγώ και ή μητέρα μου! Φύγε, φύγε, άρ-χοντά μου, φύγε από δω μέ-σα! Και σείς, άποσπώθ'ιτε, κύ-ριοί μου! Και σείς, κύριε, σκί-στε τ' άκαρτιά σας! Έλα, Γκι-ζέλλα, έλα, κόρη μου, μαζί μου! Δεν είναι δυνατόν να παν-τρευθ'ις μ' έναν άνθρωπο, που είναι το γρασό του, να πέση στα χέρια του δημίου!...

—Πατέρα! ψιθύρισε, σαν χα-μένη, ή Γκιζέλλα. Θα προσπα-θώ να την ήσυχάσω...

Ο δούξ κατένευσε, με μιά κίνησι της κεφαλής, κι' ή Γκι-ζέλλα βγήκε, μαζί με τη μη-τέρα της, που την τραβούσε δυνατά, άπεγνωσμένα. Τότε οί μάρτυρες, ο Σέν-Μάρς, ο δούξ, κυττάχτηκαν, άμέσως, μεταξύ τους, και είδαν όλοι πως ήτανε κατάχλωμοι, σαν άνθρωποι που είχαν άντικρύ-σει τ' άκαταπληκτικά, φριχτά μυστήρια ενός λησμονημένου παραδόντος, και τ' ά μυστήρια, ενός μέλλοντος, έπίσης φρικ-αστικού! (Άκολουθεί)

Άγαπημένο μου παιδί!... είπτε τρυφερά ο δούξ.

την κόρη μιάς τσιγγάνας!... —Τσιγγάνα, μάλιστα! Ξέπα-σε ή παράδοση φωνή της Βιο-λέττας. Είπες τη λέξη, Κάρολε, πολυαγαπημένο μου! «Ω, τί βλέπω, κύριε, στο χέρι σας, ε-ξ ακολούθησε, άποτεινομένη στον Σέν-Μάρς. Βλέπω έναν έ-ρωτα βαθύ, άπειρίοστο, έναν έρωτα τρελλό και φλογερό! Μιάν άφοσίωσι τυφλή, μ' όλη σας την καρδιά! Η καρδιά σας, ο νους σας, ή ψυχή σας, είναι, πραγματικά, δοσμένα κά-που... Είναι δοσμένα όχι, όμως, και στην κόρη μου...

—Κυρία, σάς όρκίζομαι... ρί-γισε ο Σέν-Μάρς.

—Τί βλέπω; Αίμα! είπτε, πά-λι, ή τρελλή, με τέτοιον τόνο φρίκης στη φωνή, που ό μαρ-κήσιος ένοιωσε στη ράχη του, μιά κρυάδα, σαν τ' ό ρίγος του

μιάλη, μέσ' στις πτυχές του δούκιου πανωφοριού της.

—Τσιγγάνα! ξαναείπτε, ή μητέρα μου έλεγε την τύχη! Γιατί, κι' εγώ, να μη μπορώ να πω την τύχη, εγώ, που έχω γεννηθ'ι υπό τόσες τρομερές συνθήκες; Είμαι, κι' εγώ, τσιγγάνα... Κάρολε, Κάρολε, πολυαγαπημένο μου, τί τρελλά που μ' άναπόδωσε τότε! Κι' όστόσο μ' είδες για πρώτη φο-ρά, σ' έν' άθλιο τσιγγάνικο δωμάτιο! Η μητέρα μου λεγό-ταν Σαζούμα, κι' εγώ ήμουν μιά μικρούλα τραγουδίστρια, ή Βιολέττα, ή κόρη των τσιγγά-νων... Και μ' άγαπήσες τρελ-λά, καλέ μου Κάρολε, αν και τ' ό ξέρες πως είχα γεννηθ'ι ά-πάνω στο ίκρίωμα, που είχαν στήσει να κρεμάσουν τη μητέ-ρα μου!...</

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

[Τὰ καλλυντικά, ή μέδα, τὸ σπῆτι, ή κουζίνα κλπ.]

Ένα περσινό φόρεμα σὲ ωραιότατο μοντέλο. Ἀπὸ λαμὲ μπαϊνιόν ολόκληροι γιακάδες, πλαστρόν ή και λουρίδες ἀκόμα, γαζωμένες ἀπάνω στὸ ὕψωμα. Τὸ λαμὲ γαρνίρει πολὺ ὠραία τὰ μετόχρωμα μάλλινα καὶ τὰ μεταξωτὰ ὑφάσματα.

Στὰ φετεινὰ φορέματα χαρακτηριστικὴ εἶνε ή γαρνιρισμένη πλάτη, καθὼς καὶ τὰ κοντὰ μανίκια, ποὺ φαρδαίνουν στοὺς ἀγκῶνες. Σ' ἕνα περσινὸ ή προπερσινὸ φόρεμα μας, βάζουμε στὴν πλάτη μιὰ σειρά κομπιὰ, τὰ ὁποῖα ή εἶνε ἀπλῶς ραμμένα ή μπορεῖ καὶ νὰ κουμπιάνουν καὶ τότε τὸ φόρεμα γίνεται πιὸ ἐφαρμοστὸ καὶ παίρνει τὴ μοντέρνα γραμμὴ «πρενσέες». Κόβουμε τὸ μακρὺ μανίκι καὶ τοὺ προσθέτουμε λόξες γιὰ νὰ φαρδύνη ή τὰ κομμένα κομμάτια τὰ προσθέτουμε στοὺς ὤμους γιὰ νὰ σχηματίσουν τίς «ἐπωλέτες» τῆς μόδας.

Ἀπὸ τὸ παλὸ σὰς ταγιέρ μπορεῖτε νὰ μεταβάλλετε τὴ ζακέττα, νὰ τῆς ἐκλῶσετε τὰ μανίκια καὶ νὰ τὴ μεταποιήσετε σὲ μοντέρνο γιλέκο ή ζακέττα. Στὴ μέση θὰ φορέσετε μιὰ πέτανη ζώνη καὶ στὸ λαιμὸ θὰ προσθέσετε ἕνα κλειστὸ γιακά ή ἕνα γιακά ποὺ νὰ σχηματίζη ντραπέ. Τὰ γιλέκα αὐτὰ γαρνίρονται ὠραϊότατα με κομπιὰ βαλμένα σταυρωτὰ ή στὸ πλάι.

Στὰ περσινὰ σὰς πλεκτὰ πολυλόβερ θὰ προσθέσετε φέτος ἕναν κλειστὸ γιακά ή καὶ μιὰ πλεκτὴ λουρίδα, τὴν ὁποῖα θὰ κολλήσετε στὸ λαιμὸ γύρω-γύρω, ὥστε νὰ σχηματίζη κί' ἐνδρα χαμηλὸ γιακάδκι. Ἡ λουρίδα αὐτὴ πρέπει νὰ εἶνε στὸν ἴδιον τόνο μετὰ τὸ χρῶμα τοῦ πολυλόβερ ή σ' ἕνα χρῶμα ποὺ νὰ τοῦ ταιριάζη. Π. χ. σ' ἕνα καφετὶ πολυλόβερ ταιριάζει μιὰ γαρνιτούρα κοκκινωπὴ ή κίτρινη κ.λ.π.

ΓΙΑ ΝΑ ΘΕΡΜΑΙΝΕΤΑΙ ΚΑΛΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ

Πολλὲς κυρίες παραπονοῦνται ὅτι τὸ σπῆτι τους δὲν θερμαίνεται καλὰ, ἐνὼ ή σόμπε τους λειτουργοῦν θαυμάσια. Μὴν σὰς φαίνεται παράξενο αὐτό. Γιὰ νὰ θερμανθῇ καλὰ ἕνα σπῆτι, χρειάζονται πολλοὶ συντελεστοί, ἐντελὼς ἀσχοιοι μετὰ τὴν καλὴ ή κακὴ λειτουργία τῆς σόμπας. Π. χ. ἕνα δωμάτιο μετὰ ἀκάθαρτη ἀτμόσφαιρα, θερμαίνεται πολὺ πὶο δύσκολα ἀπὸ ἕνα ἄλλο, ὅπου ἔχει καθαρὸ ἄερα. Μόνον τὰ καλὰ ἀεριζόμενα δωμάτια μποροῦν νὰ ζεσταθοῦν καλὰ. Γι' αὐτὸ τὸ πρῶτ, ὅσο κρῶν κί' ἂν κάνει, πρέπει ὅχι μόνον ν' ἀνοιχθοῦν ὅλα τὰ δω-

μάτια τοῦ σπιτιοῦ, ἀλλὰ νὰ δημιουργηθοῦν ἀκόμη καὶ ρεύματα, γιὰ νὰ γίνη καλύτερος καὶ ταχύτερος ὁ ἀερισμός. Ἀν νομίζετε ὅτι τὰ ρεύματα εἶνε ἐπικίνδυνα, δὲν ἔχετε, παρὰ νὰ μὴ σταθῇτε στὴ μέση.

Ἡ ξερὴ ἀτμόσφαιρα εἶνε δυσάρεστη καὶ ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ κρῶν κί' ὀφθαλμοὺς γρήγορα. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ βάζετε πάντοτε ἀπάνω στὴ σόμπα σὰς ή καὶ στὸ καλοριφέρ σὰς ἀκόμη, πῆλινα τσουκαλάκια μετὰ νερὸ, τὰ ὁποῖα προσθέτουν τὴν ἀπαιτούμενη ὕγρασία στὴν ἀτμόσφαιρα. Ἀκόμη καλύτερο εἶνε ἂν μέσα στὸ νερὸ ρίξετε λίγες σταγόνες «ἐλατόλ» ή «εὐκαλυπτόλ». Ἀν δὲν θέλετε νὰ βάζετε τὸ τσουκαλάκι ἀπάνω στὴ σόμπα, μπορεῖτε νὰ τὸ τοποθετήσετε σὲ ὁποιοδήποτε γωνιά τοῦ δωματίου, ἀλλὰ σὲ μιάλλον ψηλὴ θέσι.

Φυσικὰ, τὸ νερὸ αὐτὸ πρέπει νὰ ἀλλάζεται μιὰ φορὰ τὴν ἡμέρα τουλάχιστον. Ἐὰν σ' ἕνα δωμάτιο ποὺ θερμαίνεται με καλοριφέρ υπάρχουν πολλοὶ καπνιστὰ, τότε, γιὰ νὰ ἐξουδετερώσετε τὴν δυσάρεστη ὁσμὴ καὶ τὴν θολοῦρα τοῦ καπνοῦ, ἀρκεῖ νὰ κρεμάσετε σὲ μιὰ γωνιά τοῦ δωματίου ἕνα σφουγγάρι βρεγμένο, ἀλλὰ σιμμένο ἀρκετὰ καλὰ, ὥστε νὰ μὴ στάξη.

Ὅσο μικρότερα εἶνε τὰ κάρθουνα ή τὰ ἔξλα ποὺ ρίχνετε στὴ σόμπα σὰς, τόσο καλύτερα θερμαίνουν. Τὰ ἔξλα σὰς δὲν πρέπει νὰ εἶνε μεγαλύτερα ἀπὸ μιὰ γροθιά.

Τὰ ὑπερθερμασμένα δωμάτια εἶνε ἀνθυγιεινά. Πὶο ἀνθυγιεινὰ ὅμως εἶνε τὰ ψυχρὰ δωμάτια. Ἀνθρωποὶ ποὺ βγαίνουν ἀπὸ ψυχρὰ δωμάτια, παίρνουν εὐκολώτατα κρυολογήματα, ἐνὼ μπορεῖ κανεὶς ἀφοῦ νὰ βγῇ ἀπὸ ἕνα δωμάτιο ὅπου ἔκλεινε δυνατὴ φωτιά, στὸ φροβότερο κρῶ. Ἀν εἶνε καλὰ ντυμένος, δὲν διατρέχει κανέναν κίνδυνον. Ὁ ἀειμνηστος μάλιστα Χαρίλαος Τρικούτης, πρὶν βγῇ ἐξω τὸ χειμῶνα, ζέσταινε τὴν πλάτη του στὴ σόμπα.

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Τὰ καστρίνα παπούτσια σὰς ἔχουν τὸ ἐλάττωμα νὰ ἀποκτοῦν πολὺ γρήγορα γυαλάδες, ἰδίως στὴ μὴτη καὶ στὰ πλάγια, ὅπισω. Προτοῦ γίνη ἐντονη αὐτὴ ή γυαλάδα, μπορεῖτε νὰ τοὺς ξαναδώσετε τὴν καινούργια τους ὄψη, ἂν τὰ τρίψετε, ἀκολουθώντας τὴν κατεύθυνσι τοῦ πέλλους, μ' ἕνα ξειρετικὸ λεπτὸ σμυριδόπανο.

Κατόπιν θὰ τρίψετε τὸ παπούτσι μ' ἕνα κομμάτι φανέλλα, τὴν ὁποῖα θὰ ἔχετε προηγου-

ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΦΥΛΛΟ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ», ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ — ΜΕ 60 ΣΕΛΙΔΑΣ Θεῶμα περιεχομένου καὶ ἐμφανίσεως ΔΡΑΧΜΕΣ 4

Μπολὸζα πλεχτὴ ἀπὸ μαλλί, μετὰ πλεστρόν καὶ μανέτες ἀπὸ μαλλί τριχῶμο

μένως ζεστάνει.

Τὸ μέσον αὐτὸ εἶνε ἀλάνθαστον, φθάνει νὰ μὴ εἶνε πολὺ λερωμένα τὰ παπούτσια. Ἀν ἔχουν λάσπες, τὰ καθαρίζετε προηγουμένως μ' ἕνα κουρελάκι βρεγμένο.

ΠΩΣ ΝΑ ΚΑΘΑΡΙΖΕΤΕ ΤΑ ΒΕΛΟΥΔΑ

Τὸ βελούδο εἶνε ἐξαιρετικὰ τῆς μόδας, ἀλλὰ εἶνε δυστυχῶς ἕνα ὕφασμα ποὺ δύσκολα καθαρίζεται καὶ δύσκολα σιδερώνεται. Ὁ εὐκολότερος λοιπὸν καὶ οικονομικότερος τρόπος καθαρισμοῦ καὶ σιδερώματος εἶνε ὁ ἑξῆς:

Βρέχετε μετὰ οἰνόπνευμα ἕνα κομμάτι χασὲ καὶ τὸν ἀπλώνετε ἀπάνω στὸ βελούδο (ἀπὸ τὴν ἀνὰ πῶδη μεριά βέβαια). Κατόπιν κρατᾶτε τὸ ὕφασμα τεταμένον στὸν ἀέρα — γιὰ νὰ γίνη ή ἐργασία αὐτὴ ὅπως πρέπει, χρειάζεται νὰ βοηθήσουν τρία πρόσωπα — καὶ ἔτσι ἀνὰ ἑρα ὅπως εἶνε, τὸ σιδερώσετε.

Ἀν τὸ βελούδο δὲν χρειάζεται καθάρισμα, παρὰ μόνον σιδερώματα, τότε τὸ βρεγμένο πανί εἶνε περιττὸ.

ΓΛΥΚΑ ΑΠΟ ΚΑΣΤΑΝΑ

Ὁ χειμῶνας δὲν ἔχει πολλὰ φρούτα, ἔχει ὅμως τὰ κάστανα. Τὰ κάστανα ποὺ δὲν τὰ ἐκτιμῶμε σχεδὸν διόλου καὶ τὰ τρώμε ἔτοιμα ψημένα ή βρασμένα ἀπὸ τοὺς καστανάδες ή ὑπὸ μορφὴν πάστας στὰ ζαχαροπλαστεία. Καὶ ὅμως πόσα ὠραία φαγητὰ καὶ γλυκίσματα θὰ μπορούσαμε νὰ κάνουμε καὶ μόνες μας μετὰ τὰ κάστανα! Φθάνει νὰ ἔχουμε λίγη ὑπομονὴ καὶ λίγο κέφι.

Βράζετε τριακόσια δράμια κάστανα, τὰ καθαρίζετε καὶ βάζετε κατὰ μέρος τὰ πιὸ μεγάλα. Τὰ ὑπόλοιπα τὰ περνάτε ἀπὸ τὸ τρυπητὸ καὶ ἄμα κρῶσουν, τὰ ἀνακατεύετε μετὰ ἕνα κατὸ δράμια ἀφρόκρεμα καὶ πενήντα δράμια ζάχαρι. Τὴν μάζα αὐτὴ τὴν ἀπλώνετε σὲ μιὰ γυάλινη πιπέτα καὶ τὴν γαρνίρετε γύρω μετὰ ἀφρόκρεμα καὶ μετὰ τὸ ολόκληρα κάστανα ποὺ ἔχετε κρατήσει.

Ἡ δὲς ΛΙΑΝΑ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΘΕΑΣ ΤΥΧΗΣ

Η Γ' ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

ΟΙ ΚΕΡΑΙΣΑΝΤΕΣ ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ

Στὶς 5 μ. μ. τῆς περασμένης Τετάρτης 13 Δεκεμβρίου ἔγινεν εἰς τὰ Γραφεῖα μας ή γ' κλήρωσις διὰ τὴν διανομὴν τῶν δώρων τοῦ Ἑβδομαδιαίου Λαχείου τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» παριστανόμενων τῶν λογίων καὶ δημοσιογράφων κ. κ. Ι. Κότσινα, Κ. Σταματοπούλου, Δ. Παπανικολάου, Δ. Δράκου, τῶν ἀναγνωστῶν μας κ. κ. Μιχ. Τουφεξῆ, Πάυλου Περιχάρου κλπ. κλπ.

Ἀπὸ τὴν κληρωτίδα, εἰς τὴν ὁποῖαν ἔρχον τετὴ ὅλοι οἱ ἀριθμοὶ, οἱ δημοσιευθέντες εἰς τὰ φύλλα τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» ἀνεσώθησαν κατὰ σειρὰν οἱ ἑξῆς ἀριθμοὶ ἀπὸ τὴν μικρὰν δεσποινίδα Μπέλλα Σταμάτιου:

Ὁ α' ἀριθμὸς 25937, ὁ ὁποῖος κερδίζει δραχ. 500, ὁ β' 15021 δρ. 150, ὁ γ' 3764 δρ. 100, ὁ δ' 13605 δρ. 50, ὁ ε' 21938 δρ. 50, ὁ στ' 25501 δρ. 50, ὁ ζ' 10124 δρ. 50 καὶ ὁ η' 4218 δρ. 50.

Ἐπίσης πάντες οἱ ἀριθμοὶ οἱ λήγοντες εἰς 37 (ἦτοι εἰς τὰ δύο τελευταῖα ψηφία τοῦ πρώτου ἀριθμοῦ 25937) κερδίζουν ἀπὸ ἕνα πακέτο σιγάρων τῆς ἀρεσκείας τῶν ἁγίων δρ. 12.

Οἱ ἀναγνώσται μας, οἱ ἔχοντες φύλλα «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» μετὰ τὸν ἀνωτέρω ἀριθμὸν πρέπει νὰ φέρον τὰ φύλλα αὐτὰ εἰς τὰ Γραφεῖα μας διὰ νὰ λάβουν τὰ δῶρα των, ἔχοντες μαζί των καὶ δελτίον ταυτότητος.

Ὅσοι ἐκ τῶν ἐπαρχίων κερδίζουν χρηματικὰ ποσὰ πρέπει νὰ μᾶς ἀποστείλουν τὰ δελτία των ὁποῖον οἱ ἀριθμοὶ κερδίζοντες καὶ θὰ λάβουν τὰ δῶρα των. Οἱ κερδίζοντες πακέτο σιγαρέττων θὰ τὸ λαμβάνουν ἀπὸ τὰ κατὰ τόπους περὶ πτερά πρὸς τὰ ὁποῖα ἐστάλησαν ὁδηγία.

Ἡ δ' κλήρωσις τοῦ Ἑβδομαδιαίου Λαχείου τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» θὰ γίνη καὶ πάλιν εἰς τὰ Γραφεῖα μας (Ἀδρα 7) τὴν 5ην μ. μ. τῆς Τετάρτης 20 Δεκεμβρίου. Ὅσοι ἐπιθυμοῦν δύναται νὰ παρευρεθοῦν.

Τὰ δῶματα ὅσων ἐκέρδισαν ὡς τώρα διάφορα ποσὰ θὰ δημοσιευθοῦν στὸ προσεχὲς φύλλο.

Διὰ τοὺς κερδίζοντας κοινὴ σιγαρέττων παρέχον ἐπεξηγηματικὰ καὶ τὰς ἑξῆς ὁδηγίας:

Μόλις ὁ κερδίζων ἰδεῖ ὅτι ὁ ἀριθμὸς του λήγει εἰς 37 θὰ πᾶρῃ τὸ φύλλο του καὶ θὰ δείξη στὸν περιπεριούχον τὸν ἀριθμὸ τοῦ δελτίου του.

Ὁ περιπεριούχος θ' ἀποκόψῃ τὸ δελτίον, μετὰ τὸν λήγοντα εἰς 37 ἀριθμὸν καὶ θὰ τοῦ παραδῶσῃ ἕνα κοινὴ σιγάρων.

Ἡ ἴδια διατύπωσις ἰσχύει, ὅχι μόνον γιὰ τὴν πρωτεύουσα, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὰς ἐπαρχίας.

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΤΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΤΟΥ ΙΔΡΥΤΟΥ ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν, χοροστατοῦντος τοῦ μητροπολίτου Χερσονήσου, εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀγίου Γεωργίου, ἐτελέσθη, ὑπὸ τοῦ Συλλόγου «Παρνασσῶς», καὶ τῇ εὐγενεῖ χορηγίᾳ τοῦ δημοτίμου καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου κ. Γ. Ἀγγελόπουλου, τὸ ὁρισθὲν ὑπ' αὐτοῦ κατ' ἔτος μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀειμνήστου Σπ. Βασιλειάδου, ὁποῖα πρῶτος συνέλαβε τὴν ιδέαν τῆς ἰδρύσεως τῆς Σχολῆς τοῦ «Παρνασσῶς» διὰ τὰ ἄπορα παιδιὰ.

Εἰς αὐτὸ παρέστησαν ὁ πρόεδρος τοῦ «Παρνασσῶς» κ. Ἰππ. Καραβίας μετὰ τῶν μελῶν τῆς Ἐφορείας, ὁ ἐφοροῦς τῶν σχολῶν κ. Στέφ. Λεοντίδης μετὰ τῆς Κομητείας, τοῦ διδασκτικοῦ προσωπικοῦ καὶ τῶν μαθητῶν τῶν σχολῶν. Μετὰ σύντομον ὁμιλίαν τοῦ χοροστατοῦντος μητροπολίτου καὶ τῆς ἀειμνήστου δέσμης, ὁ ἐφοροῦς τῶν σχολῶν κ. Στέφ. Λεοντίδης ἐξεφώνησε τὸν ἀκόλουθον λόγον:

Ἐλπίσμε Βασιλειάδη, προσέρχομαι ὡς ἐφοροῦς τῆς Σχολῆς τῶν Ἀπορῶν Παίδων τοῦ Παρνασσῶς, μετὰ τοῦ διδασκτικοῦ προσωπικοῦ καὶ τῶν μαθητῶν τῆς Σχολῆς, ἢν Σὺ ἐβουλεύσασαι καὶ Σὺ ἰδρύσασαι, εἰς τὸ ἐτήσιον τοῦτο μνημόσυνο σου, τὸ τελευτῶν τῇ ἀειπαύτῳ χορηγία τοῦ σεαυτοῦ καὶ ἀειπαιμῶν συναδέλφου καθηγητοῦ κ. Γ. Ἀγγελόπουλου, ἵνα ἀπευθύνωνται τὰς εὐχὰς μας εἰς τὸν ὕψιστον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς λευκῆς σου ψυχῆς, ἀποτίοντες τὸν φόρον τῆς θερμότερας εὐγνωμοσύνης πρὸς τὴν ἱερὰν αὐτῇ ψυχῇ ὑμῶν σου.

Ἡ εὐγενὴς ιδέα τῆς ἰδρύσεως Σχολῆς τῶν ἀπορῶν παίδων, τὰ ὁποῖα ἔχοντες ἀσθενεῖς καὶ ἐρριπτοῦν, βιοῦντες εἰς τὸ Ρολόν τῆς Παλαιάς Ἀγορᾶς εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ 1872, ὁφείλεται εἰς Σὲ, ἀειμνήστε Βασιλειάδη. Ἡ ἰδρύσασαι τὴν Σχολὴν, διὰ τὰς φροντίδας τῶν διανοίων τῶν παίδων αὐτῶν καὶ νὰ τὰ μορφώσῃ. Ἡ εὐγενὴς αὐτὴ ιδέα ή γαλουχήσασαι μέσα εἰς τὴν ἐδαίσητον ψυχὴν σου καὶ παρηγορηθεῖσαι διὰ τῆς ἐπιθυμίας σου, τῆς φιλεργίας σου, τῆς θελησῆς σου καὶ τῆς ὑποστήριξας τῶν προβῶν συνεργατῶν σου, σελαγίζει πάντοτε φαινή.

Ὅσοι ἐπιθυμοῦν δύναται νὰ παρευρεθοῦν.

Τὰ δῶματα ὅσων ἐκέρδισαν ὡς τώρα διάφορα ποσὰ θὰ δημοσιευθοῦν στὸ προσεχὲς φύλλο.

Διὰ τοὺς κερδίζοντας κοινὴ σιγαρέττων παρέχον ἐπεξηγηματικὰ καὶ τὰς ἑξῆς ὁδηγίας:

Μόλις ὁ κερδίζων ἰδεῖ ὅτι ὁ ἀριθμὸς του λήγει εἰς 37 θὰ πᾶρῃ τὸ φύλλο του καὶ θὰ δείξη στὸν περιπεριούχον τὸν ἀριθμὸ τοῦ δελτίου του.

Ὁ περιπεριούχος θ' ἀποκόψῃ τὸ δελτίον, μετὰ τὸν λήγοντα εἰς 37 ἀριθμὸν καὶ θὰ τοῦ παραδῶσῃ ἕνα κοινὴ σιγάρων.

Ἡ ἴδια διατύπωσις ἰσχύει, ὅχι μόνον γιὰ τὴν πρωτεύουσα, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὰς ἐπαρχίας.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ ΣΑΣ

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ συμβουλευθοῦν τὸν ἱατρὸν τῆς «Οἰκογενείας», πρέπει νὰ γράφουν στὸν φάκελλο τῶν ἐπιστολῶν τῇ φράσει: «Διὰ τὸν ἱατρὸν» καὶ νὰ ὑπογράφουν μετὰ ψευδώνυμο.

Λίδα Ν. Α.: Ἐξάματε καλὰ καὶ μετὰ ῥησάτε. Μπορεῖτε νὰ ἡσυχάσετε. Σὰς δεδαῶν μετὰ τὸν πλέον ἐπίσημο τρόπο ὅτι δὲν ἔχετε τίποτε. Εἰσθε ἐν τάξει καὶ μπορεῖτε νὰ ἀποκατασταθῇτε χωρὶς κανένα φόβον. Σὰς εἰχομαι μάλιστα νὰ εὐχαριστήσῃ. — Γ. Ζερετάκη, Θεσσαλονίκη: Διὰ τὰ πύλα καὶ τὸν δῆρα μεταχειρισθῇτε: Thiocol Roche 0,50 centigr. Extrait d' Opium 0,01 Centigr. pour 1 Cachet D. No 10 νὰ λαμβάνετε ἐν μιᾷ ὥρᾳ πρὸ τοῦ φαγητοῦ, μεσημέρι καὶ βράδυ. Διὰ τὰ λοιπὰ εἰς εἰδικὸν δερματολόγον. — Διὰ βατικὸν Περικτῆρι, Ἄγιον Νικόλαν (Κρήτης): Νὰ πλένετε τὸ μέρος μετὰ χλιαρὸ νερὸ καὶ ὕστερα νὰ μεταχειρίζεσθε αὐτὴν τὴν σκὴν ἐπάνω εἰς τὰ μέρη: Amiodon 50 gr. Talc 20 gr. Oxyde de Zinc 10 gr. Ἐξωτερικῶς νὰ ἀλείψετε ἀφθονά τὰ μέρη εἰς τὰ ὁποῖα ἔχετε φαγοῦσα. — Ἀπογορητευμένοι, Κέρκυρα: Μεταχειρισθῇτε κλύσματα μετὰ Siphon Veber ἀπὸ 1 κουταλιὰ τοῦ καφέ ἀλλὰ πρὸ φαγητοῦ καὶ 1 κουταλιὰ Bicarbonate de Soude εἰς 100 δοξια νερὸ χλιαρὸ καὶ πρὸ καὶ βράδυ. Ἐπίσης καὶ μετὰ ἐπάλειψιν μετὰ Acide lactique 5 gr. Eau distillée 100 gr. Κάθε βράδυ νὰ βάλετε Vaseline mentholée. Ἀν δὲν καλύτερεύετε, συμβουλευθῇτε εἰς Ἀθήνας οἰολόγους, οἵτινες ἐφαρμοδοῦν ἐιδικὸν λίαν ἀποτελεσματικῶς. — Τίς - Τὰς. Ἀυαλάδα: Πολὺ ὀρθῶς σὰς συνεβούλευσεν ὁ ἱατρὸς σὰς, διότι ἐξ ὅσων μοῦ γράφετε πρὸκειται περὶ ἐσθίας. Μεταχειρισθῇτε πλύσεις μετὰ χλιαρὸν ἑλαφρὸν σαπουνιόν ἡ δὲ καὶ ἐπάλειψιν εἰς τὸ Dermato! — Κοκκινωμοὶ αλλοῦσιν. Πισοῦα: Σιμωτάται ή ἐπάλειψιν μετὰ τοῦ ζουμὶ τοῦ λευκοῦ καὶ ή γρήσις μετὰ Pâte de Zinc. Συμβουλευθῇτε εἰδικὸν δερματολόγον. Μ. Α. Μ. Πάρεσσι: Πλύσεις ἐξωτερικῶς καὶ πρὸ τοῦ στομάχου μετὰ μιὰ πετρίτη βοτηνημένη εἰς κρῶ νερὸ. Ὑστερα ἀφούργισα καλῶς. Νὰ ἀποφύγετε τὰ σαπια καὶ τὰ γάλα. Νὰ λαμβάνετε ὡς σὰς μετὰ τὸ φαγητὸν μεσημέρι καὶ βράδυ ἀπὸ 2 κουταλιὰς Magnesia Calcinee 0,20 centigr. Charbon Tilleul 0,05 centigr. poudre de noix vomique 0,01 centigr. sucre d' anis q. s. pour 1 paquet D. No 20. — Ἀγρότην, Βόλον: Ὅλη ή θεραπεία πολὺ καλὴ. Ἀποφύγετε τὴν ἡγροσίαν. Φορέσατε κατὰσφαινα μάλλινα. Καλὴ θερμοκρασία κατ' ὄσον. Νὰ λαμβάνετε ἐπὶ 4 ἡμέρας ἀπὸ 2 Tablettes Novatorphane μεσημέρι καὶ βράδυ ἐν μέσῳ τοῦ φαγητοῦ μετὰ ὀλίγην Bicarbonate de Soude μαζί. Διακόψετε τὴν χορὴν καὶ ἐπαναλαμβάνετε μετὰ 15 ἡμέρας.

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Σαβυρινή Σελή

ΤΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΘΡΗΝΟΣ

Χριστούγεννα... Προτοχρονιά...
(Τι καλό!...)
Σε λίγες μέρες γεννάται ο Χριστός.
Είν' έρωμα και άδειανό κάθε
(ταμείο).
Και κάθε Άθηναιός, ο πτωχός,
Τα ψώνια σκέφτεται βαθύτατα
(θλιμμένος)
Και ψιθυρίζει: «Κύριε είμαι
(χαμένος)»...

Για να πάρης άρνάκι του γαλάτου
Πρέπει νάχης τα πλούτη του Πι-
(λάτου).
Μα και βόδι γηραιό για να γενθής
Σου χρειάζονται πολλάτα χιλιά-
(τα).
Και λές: «Χριστέ μου, γιατί να
(γεννηθής,
γιατί νάρθης εις τον κόσμο άδικα,
αφού τη γέννησί σου θα γιορτάσω
με τρεις έλάις κι' ένα μόνον
(πράσσο)»!

«Θεέ μου, τί συμφορές Χριστού-
(γεννήματα,
πούν' ή παλές ή δόξες και τα
κλέη;
»Η σπιτονακοικιά σου ζητάει τα
(μηνιάκια,
σε τραβάει ο υπακάλης για τα
(χρήη,
για έφ' όσον έχεις άδεια τη σα-
(κούλα,
σε σφάζουνε κι' οι δυό σαν γαλο-
(πούλα)»...

»Ελα, Χριστέ μου, ληψήσου μας
(και πές,
»Τί τις ήθελες κι' έτούτες τις γιοο-
(τές;
»Κάθεσαι ξέγνοιαστος ψηλά στον
(ουρανό σου
»Και δεν σκέφτεσαι καθόλου το
(λαό σου
»Π' από την πείνα τούστρωμεν ή
(βίδα
»Κι' έγινε το μάτι του γαριδά'...

»Να τρωγόταν το χόμα για προ-
(σφαγή
»Να ξεγελούσαμε την τρομερή μας
(πεινά,
»Μα το φάγανε οι αλκοπεδοράγοι
»Και δεν άφησαν ούτε ορούσι στην
(Αθήνα!
»Φάγανε ακόμα χωρίς λόγον
»Και τη φάνη, Χριστέ μου, των
(αλόγων,
»Κι' έτσι δεν θα βθή ούτε γωνία,
»για να σε γεννήση ή μαμά σου ή
(Μαρία)»...

Ο ΚΑΤΕΨΥΓΜΕΝΟΣ

ΜΙΚΡΟΙ ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ Τ' ΑΛΛΑΤΙΣΜΕΝΑ ΚΑΙ Τ' ΑΝΑΛΑΤΑ

»Η νύκτα. — «Όποτε ξέρεις να
σιδεράνης;
»Η νέα ύπηρέτρια. — Μά-
λιστα, νύκτα.
»Η νύκτα. — Και πώς θα κα-
ταλάβης αν το σίδερο είνε πολύ ξε-
στό;
»Η νέα ύπηρέτρια. — Από

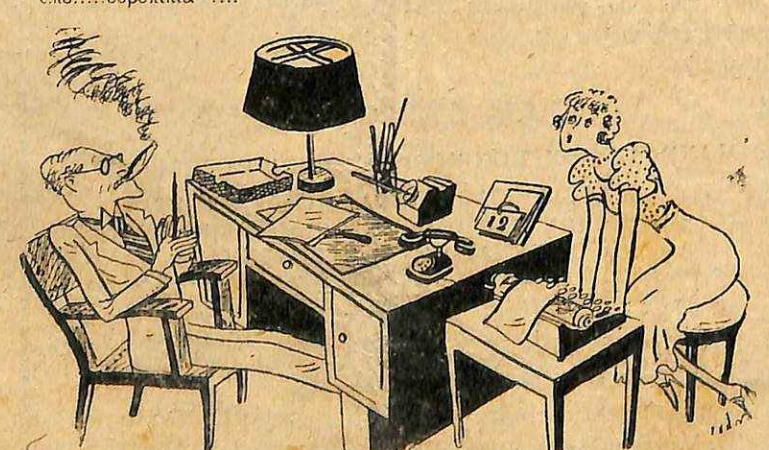
την κυρδιά των ρούχων που θα...
καίγονται!

»Η σύζυγος. — Ν' αφήσης
λεφτά για κάρβουνα.
»Ο σύζυγος. — Πάλι κάρ-
βουνα; Χτές δεν πήραμε;
— «Επήραμε, μά τάχα να
— «Α, μά σ' ο βάλθηκες να με
καταστρέψης!... Άκούς εκεί ν' α-
γοράζω ένω κάρβουνα και σ' να
τά, καίς!...

Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ :
—Θεέ μου, τί πλημύρα είνε αυτή!...
—«Α, δεν είνε τίποτε. Έκοναν έγχείρησι σε κάποιον που πάσχει
επο... εδρονικά!...

ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ :
»Ο προϊστάμενος. —Θά γράψουμε τώρα, δεσποίνις, σ' αυτή την
φάκια, τη φάλαινα, την άρκουδα, την πεθερά μου. Γράφετε λοιπόν : «Α-
γαπήτη μου μαμά!...».

Σ' ένα σαλόνι:

—Δεν μάς τραγουδάτε τί-
ποτε, δεσποίνις;
—Μα είνε τόσο άγνωστοι
έδω...
—Μη σάς μέλει! Άλλα άρ-
χίσετε, θα άφγουν όλοι...

»Η μητέρα. — Γιατί, παιδί
μου Γιώργο, δεν μελετάς για αύ-
ριο;

»Ο Γιώργος. — Δεν είνε ο
Χριστός να μην μεμινώμεν διά
την αύριον;

»Εξείνη. — Θα είμαι εδύ-
χης που θα υπορούμε να υποάξου-
με τις χαρές και τις λύπες μας
μας.

»Εξείνος. — Εδύχως λύπες
δεν έχω.
»Εξείνη. — Έννοια σου, φί-
λε μου, μόλις θα με πάρης, θα...
έχης άσχετές.

—Γιατί, θεί, το φεγγάρι είνε
έτσι αίτρινο;
—Γιατί, παιδί μου, γυρίζει όλη
νύχτα έξω και χάνει τον ήλιο του.

ΣΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ :
—Όμολογείς λοιπόν ότι έσπασες
ένα κανάτι στο κεφάλι της πεθε-
ράς σου. Τί έχεις να προσθέσης
προς υπεράσπισή σου;
—Πώς το κανάτι έστοίχιζε... δυό
δραχμές μονάχα!

ΕΒΡΑΪΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΜΙΑ ΚΑΛΗ ΣΥΣΤΑΣΙΣ
—Καλήμέρα, Λαμπέρ!
—Καλήμέρα, Μάγερ.
—Η δουλειά; Καλά;
—Δόξα τω Θεώ. Κι' ή δική
σου;
—Η δική μου, όχι και τόσο
καλά, μά θα διορθωθούν... Ξέ-
ρεις, πώς μου ζήτησαν χτες πλη-
ροφορίες για σένα;
—Α! αλήθεια;
—Ναι! Υπόθεσε πως απάντησα:
«Ο Λαμπέρ είνε ένας πολύ τίμιος
άνθρωπος, έχει σπουδαία θέσι στο
χρηματιστήριο, έχει μεγάλη περι-
οισία, ξεδύει τουλάχιστον διακό-
σιες χιλιάδες φράγκα τον χρόνον».
Τι δάλεγες;
—Θάλεγα: «Μάγερ, είσαι πολύ
καλός κι' εύγενής για μένα, μά
είσαι λιγάκι υπερβολικός... Μά σε
πουν έδωσες αυτές τις πληροφορίες;
—Σ' ένα ελεγκτή φόρων!

ΓΙΑΤΙ ΕΚΛΑΙΕ!

Την ώρα που θάβανε τον Ξάπλο-
το Βόριμπερ, ένας ξητάνος έλασε
και μοιρολογούσε με τέτοιον τρόπο,
που όλοι είχαν συγκινηθί από την
θλίψη του. Ξαφνικά, ο Ραββίνος
πάει κοντά του και του λέει:
—Ισαάκ, έχεις δικήν να κλαίς
τον Βόριμπερ, γιατί φαντάζομαι τι
καλά θα σου έχη κάνει. Μά ήσύ-
χασε. Δεν όφελει σε τίποτα να
κλαίς. Και, ελά τέλους, δεν είσαι
του σπαιτού.
—Ακριβώς γι' αυτό κι' εγώ
κλαίω, κ. Ραββίνε!...

ΕΠΙΠΛΩΣΕΙΣ - ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΕΙΣ

ΑΧΙΛ. ΙΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΠΛΑΤΕΙΑ
ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΡΥΤΣΗ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ Ι. ΓΟΥΛΑΚΟΥ

ΤΜΗΜΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ Υπό την Διεύθυνσιν Α. ΚΑΡΕΜ.	ΠΑΡΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΕΚΛΕΚΤΑ ΧΕΙΜΕΡΙΝΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΤΩΝ ΚΑΛΥΤΕΡΩΝ ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 45	ΤΜΗΜΑ ΑΝΔΡΙΚΩΝ & ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ Υπό την Διεύθυνσιν Σ. ΚΑΛΥΒΙΤΟΥ.
--	---	--

ΑΔΕΝΟΠΑΘΕΙΑ-ΡΑΧΙΤΙΣΜΟΣ ΕΙΔΙΚΗ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ
Υπό του παιδιατρου παθολόγου **ΣΠΥΡΟΥ ΜΠΑΛΛΗ** ειδικώς ασχοληθέντος εν ΒΙΕΝΝΗ.
ΑΘΗΝΑΙ Σολωμού 39 (Τηλέφ. 20-287) 8-9 και 2-5 ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ 'Ιατρείον 'Ηφαιστου — Κωνσταντιώτου
11 — 1 και 6 — 7 (Τηλέφ. 40-582)

ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ σάς ενδιαφέρει
PERMANANT ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΥ
100 Δραχμάς 100
13 Χαλκοκονδύλη 13

Δεν είνε απαραίτητο μία κυ-
ρία να είνε όραία για να γίνη
κερφή και γοητευτική και να
προκαλή τον θαυμασμόν εις έ-
λους ή εμφάνισίς της. Άρκεί μια
καλλιτεχνική ένδυμασία μον-
τέρνα να της δώση την χάριν
και την γοητείαν και να την
κάμνη ένα έμφυχο λουλεόδι ανά-
μεσα εις τον κόσμον του όραίου
φύλου.

Μία τουαλέττα που εκπρω-
πεί την τελευταίαν λέξιν της
μόδας, με πικάντικους συνδυα-
σμούς, δημιουργεί την λεπτήν
και εξαίσιαν σιλουέτταν.

Η Δις Μανωλέα, Διπλωμα-
τούχος της Academie Internatio-
nale de Coupe de Paris, επανελ-
θεύσα πρό τινος από την αιώ-
νιαν πόλιν του μοντεριανού,
έφερε πλουσιωτάτην συλλογήν
μοντέλων, για να ικανοποιήση
και το πλέον ιδιότροπο γούστο.

Οδός Κυδαθηναίων 11

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ ΥΓΕΙΑ

Εις τρεις Τύπους :
Α'. ΟΔΟΝΤΟΚΑΛΛΥΝΤΙΚΗ
(Αφρίζουσα)
δια την περιποίησην και ώμορ-
φία των οδόντων.
Β'. ΟΥΛΟΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ
Κατά την συνταγήν του οδοντο-
ιατρού σας.
Γ'. ΠΑΙΔΙΚΗ
Ειδική οδοντόκρεμα δια παιδιά
2 — 14 ετών.
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ
ΟΔΟΝΤΟΪΑΤΡΙΚΗΣ
ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ. Γ. ΚΕΡΑΣΟΠΟΥΛΟΣ ΠΕΙΡΑΙΕΩΣ 1

ΚΟΥΚΛΕΣ Διά σαλόνια Διά ντιβάνια Διά παιδιά ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ, ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8 Πάροδος Εὐαγγελιστρίας	ΑΝΘΗ Διά βάζα Διά φορέματα Διά μπουτυνιέρες ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ, ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8 Πάροδος Εὐαγγελιστρίας
--	--

ΝΕΑΙ ΠΑΡΑΛΑΒΑΙ

★ Ε ★ Ν ★ Δ ★

ΣΗΜΑ ΚΑΤΑΤΕΘΕΝ

ΠΙΖΑΝΗΣ

& ΣΙΑ

ΑΓΓΛΙΚΑ ΚΑΣΜΗΡΙΑ

ΝΕΑΙ ΠΑΡΑΛΑΒΑΙ

Ἀγγλικῶν Κασμηρίων
εἰς Πλουσιωτάτην Συλ-
λογήν, διὰ Παλτά καὶ
Χειμερινὰς Ἐνδυμασίας,
τῶν Καλυτέρων ΑΓΓΛΙ-
ΚΩΝ Ἐργοσταςίων
Μετὰς Καλυτέρας Τιμὰς

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΗΓΗ
ΚΑΤ' ΕΥΘΕΙΑΝ
ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΙ

ΧΕΙΜΕΡΙΝΗ
ΣΑΙΖΟΝ

79 ΑΙΟΛΟΥ 79

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 21-776